

Viễn Phương

Contents

Viễn Phương	2
1. Chương 1: Một, Ta Đến Từ Phương Xa	2
2. Chương 2: Hai, Nơi Đây Gọi Là “hâm Không”	4
3. Chương 3: Ba, Sao Cậu Không Đưa Tôi Nữ Nhi Hồng?	7
4. Chương 4: Bốn, Triển Chiêu Là Ai?	9
5. Chương 5: Năm, Hầm Không Phải Con Chuột	13
6. Chương 6: Sáu, Cậu Đang Lo Lắng Điều Gì?	20
7. Chương 7: Bảy, Tôi Đến Làm Công Cho Cậu, Có Được Không?	22
8. Chương 8: Tám, Làm Gì Cũng Được, Dù Có Làm Gì Tôi Cũng Không Rời Khỏi Đây	26
9. Chương 9: Chín, Cho Tôi Thời Gian Một Năm	30
10. Chương 10: Mười, Nếu Tôi Có Thể Chọn	34
11. Chương 11: Mười Một, Tại Sao Lại Gọi Tên Tôi?	37
12. Chương 12: Mười Hai, Chúng Ta Đang Hẹn Hò Đây À?	41
13. Chương 13: Mười Ba, Sau Đây Đã Có Tôi Bảo Vệ Cậu Ấy	45
14. Chương 14: Mười Bốn, Tôi Muốn Làm Ông Chủ Của Cậu	50
15. Chương 15: Triển Chiêu Đường Nhiên Tin Tưởng Ngọc Đường	54
16. Chương 16: Tôi Bằng Lòng Rồi, Nhất Định Sẽ Lưu Lại	58
17. Chương 17: Mười Bảy, Triệu Giác, Có Quan Hệ Với Triển Chiêu Sao?	62
18. Chương 18: Thấy Việc Nghĩa Hưởng Hái Làm Thật Rất Phiền Phức	65
19. Chương 19: Chào Anh, Tôi Là Triển Chiêu	69
20. Chương 20: Ai Có Thể Chứng Minh Quá Khứ Của Tôi?	72
21. Chương 21: Cái Cậu Triển Chiêu Đây, Sợ Là Có Vấn Đề	76
22. Chương 22: Tìm Đau Quá, Vì Sao Vậy?	81
23. Chương 23: Vì Sao Khó Chịu Như Thế?	84
24. Chương 24: Quan Hệ Của Bọn Họ Cũng Không Hòa Hợp	88
25. Chương 25: Pháp Luật Không Phải Là Trò đùa	91
26. Chương 26: Đây Là Công Tôn Tiên Sinh?	94
27. Chương 27: Những Mảnh Vụn Ký Ức	99
28. Chương 28: Chúng Ta Là Người Một Nhà	103
29. Chương 29: Tất Cả Mọi Chuyện Đều Phải Xin Chỉ Thị Của Tổng Giám Đốc	107
30. Chương 30: Kỳ Nghỉ Phép Cuối Tuần Trên Bờ Biển	111
31. Chương 31: Người Tôi Yêu Nhất, Xin Đừng Khóc	115
32. Chương 32: Chuyện Của Tôi	119
33. Chương 33: Thì Ra Là Như Vậy	124
34. Chương 34: Tôi Biết Mình Đang Làm Gì	127
35. Chương 35: Tôi Với Anh, Không Có Khả Năng Đầu	133
36. Chương 36: Tôi Yêu Em	138
37. Chương 37: Em Yêu Hầm, Và Cũng Yêu Tôi?	143
38. Chương 38: Tôi Sẽ Yêu Anh Thật Nhiều	146
39. Chương 39: Tôi Không Sợ Rời Khỏi Nơi Đây	150
40. Chương 40: Số Mệnh Nan Giải	155

41. Chương 41: Giúp Tôi Một Việc	161
42. Chương 42: Quân Cờ Của Số Phận	168
43. Chương 43: Phương Xa Của Ai	176
44. Chương 44: Vĩ Thanh · Hôn Lễ	180

Viễn Phương

Giới thiệu

Couple: Bạch Ngọc Đường x Triển Chiêu (Thử Miêu) Độ dài: 43 chương + Vĩ thanh Thể loại: Hiện đại, xuyên, HE Edit: R

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-phuong>

1. Chương 1: Một, Ta Đến Từ Phương Xa

“Vì sao người không biến đi! Ta nguyện rửa người vĩnh viễn biến mất trên thế gian này, vĩnh viễn biến mất!”

Được chăng? Nếu thực sự có thể, Triển Chiêu cũng mong muốn như vậy. Một thế giới không có hắn, ta thật lòng không muốn lưu lại lâu hơn.

Gió lạnh gào thét, tạt vào gương mặt lam y nhân, đau rát. Năm nay, mùa đông trên Hãm Không Đảo dường như đặc biệt giá rét.

Triển Chiêu điềm nhiên đứng lặng, chăm chú nhìn vào ngôi mộ trước mặt. Bên trên không có một ngọn cỏ dại, trời rét đậm, vốn không cỏ cây nào sinh trưởng, hướng hồ người trong mộ phần này, đã chết từ ba tháng trước.

“Ngọc Đường, ta tới rồi.” Buông nữ nhi hồng, Triển Chiêu ngồi xuống trên chiếu, hầu như không cảm nhận được mặt đất ướt lạnh.

“Chúng ta từng nói, chờ việc ở Tương Dương xong rồi, sẽ trở về Hãm Không Đảo, thâu đêm suốt sáng, nâng cốc uống mừng. Triển Chiêu nay theo lời hẹn xưa mà đến, chúng ta hôm nay, không say không về.”

Tay nâng chén rượu, trên mặt Triển Chiêu phẳng phất nét cười.

“Chuột trắng, người còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta cùng uống rượu là lúc nào không? Cái gì, quên rồi sao? Ha ha, người nhốt ta dưới địa lao, tình huống đó khung cảnh đó, thế nào lại có thể quên. Ngày hôm qua ta trở về chốn cũ, tìm thấy trên vách đá vẫn còn lưu lại mấy chữ “Nghẹn chết mèo” người đã khắc khi xưa. Người thật nhỏ mọn, chuyện như thế, vậy mà vẫn là không cam lòng chịu thua ta.”

“Ngọc Đường, mấy ngày này ta suy nghĩ mãi, nếu như ngay từ đầu là ta thua, kết quả sẽ thành ra thế nào đây? Người cũng muốn biết chứ?”

“Có còn nhớ nóc nhà phủ nha người hay lật lên không? Con chuột nhà người, chưa bao giờ chịu đi vào đàng hoàng, suốt ngày chỉ toàn vượt nóc băng tượng. Người có biết hay không, chỉ tiêu của phủ nha, hơn phân nửa đều là chịu tổn kém vì người.”

“Nóc nhà những ngày này đã không cần phải tu sửa nữa. Thế nhưng, vì sao ngôi uống rượu nơi cũ, vị đạo dường như đã khác rất nhiều. Ngọc Đường, người nói xem vì sao thế?”

Rượu uống xuống, một ngụm lại một ngụm, nhưng không có lấy một tia ấm áp, lòng Triển Chiêu từ lâu đã lạnh, tựa như Bạch Ngọc Đường ngày trước, vạn tiền xuyên tâm. Tâm lạnh như sắt, nhưng nét mặt vẫn như cũ mỉm cười, thì ra, ta thực sự đã không còn nước mắt. Theo một ngụm rượu uống vào, tiêu ý càng thêm nồng đậm.

“Ngọc Đường, người yên tâm, Triển Chiêu sẽ sống rất tốt, sẽ sống thay cho cả phần của người. Thời gian chỉ mấy mươi năm, cũng sẽ trôi qua trong nháy mắt. Hồng trần tục sự, ràng buộc nhân sinh, Triển Chiêu sẽ đi cho hết. Người nếu không muốn chờ nữa, thì nhanh chuyển thể đi, dù mất bao lâu, ta nhất định sẽ tìm được người.”

“Triển Chiêu! Tên ác ma hại người! Người còn dám tới quấy rầy Ngũ đệ?! Mau cút khỏi Hâm Không Đảo, nếu không người nhất định chết không toàn thân!”

Triển Chiêu toàn thân cứng đờ, không quay đầu lại. Y biết, đó là bốn vị huynh trưởng của Bạch Ngọc Đường. Nếu nói, tất cả mọi người đều có quyền được khóc thương, thì chẳng lẽ người khóc to nhất thì cũng chính là kẻ đau thương nhiều nhất ư? Cho nên, Triển Chiêu không muốn cùng họ tranh chấp làm gì. Ngũ đệ vĩnh viễn vẫn là Ngũ đệ của họ, mà không ai buồn quan tâm, đang an nghỉ nơi này, cũng chính là Ngọc Đường của Triển Chiêu y.

“Ngọc Đường, ta phải đi, sau này có lẽ không thể đến gặp người nữa. Không cần chờ đợi, ta sẽ nhanh chóng đến tìm gặp người, rất nhanh sẽ đến.”

Đứng dậy, mới phát giác cơ thể đã tê cứng. Thì ra nữ nhi hồng căn bản không hề có công dụng chống lạnh, chuột trắng, Mèo con lại bị người lừa rồi.

Miễn cưỡng chống đỡ thân thể cứng ngắc, Triển Chiêu hướng thẳng chân núi mà đi, phía sau lưng tiếng mắng chửi của Tứ thử vẫn vang lên không dứt. Thanh âm cứ đều đều dội đến, Triển Chiêu lại như mất điếc tai ngơ.

“Triển Chiêu, vì sao người không chết? Vì sao không phải là người? Vì sao?”

Vì sao? Triển Chiêu cũng muốn biết.

“Người đừng xuất hiện bên cạnh Ngũ đệ nữa. Kể cả trước mộ phần này của hân cũng không được!”

Yên tâm, ta sẽ không.

“Vì sao người không biến đi! Ta nguyện rửa người vĩnh viễn biến mất trên thế gian này, vĩnh viễn biến mất!”

Được chẳng? Nếu thực sự có thể, Triển Chiêu cũng mong muốn như vậy. Một thế giới không có hân, ta thật lòng không muốn lưu lại lâu hơn.

Bỗng nhiên cảm thấy một trận mê muội, ôi, thân thể hân là không xong rồi. Sau lần kịch chiến đó, quả nhiên không thể uống rượu chịu rét. Ngất đi ở chỗ này, sợ là cũng không có ai để ý đến. Vậy cũng tốt, Ngọc Đường, để Triển Chiêu đi cùng người một đoạn.

Lúc tỉnh lại, cơn lạnh thấu xương đã biến mất, Triển Chiêu cảm thấy trên người rất ấm áp. Một bàn tay mềm mại đặt trên trán, thanh âm ôn nhu vang lên bên tai: “Đã hạ sốt, anh ta sắp tỉnh lại rồi.”

“Chị nè, rốt cuộc chị từ chỗ nào tha một quái nhân như thế này đem về vậy?” Một giọng nói của con nít mang ý nghi ngờ.

“Quái nhân cái gì! Em trai, người ta quái chỗ nào, lẽ phép một chút.” Giọng nữ ôn nhu cười nói.

“Ăn mặc kỳ quặc như vậy, y chang mấy diễn viên trong các phim truyền hình, còn không quái?” Đứa nhỏ không phục lắm.

“Chờ cậu ta tỉnh rồi sẽ biết thôi.” Bên cạnh, một giọng nam nhẹ nhàng can ngăn.

“Thấy chưa. Anh hai nói lúc nào cũng có lý.”

“Hừ, anh hai bắt công.”

“Suyt... Anh ta tỉnh.”

Triển Chiêu chậm rãi mở mắt, lại cảm thấy một trận choáng váng, vội vàng nhắm mắt lại. Cảm thấy trên người mệt mỏi muốn chết, giống như đã trải qua một quãng đường thật dài, chỉ có thể nén lại khó chịu, lần thứ hai mở mắt.

“Anh thấy thế nào rồi, rất khó chịu sao?” Đang nói chính là nữ nhân lúc này, Triển Chiêu vừa nhìn tới nàng, không khỏi sửng sốt.

“Đinh tiểu thư, sao nàng lại ở Hãm Không Đảo?”

“Anh biết tôi sao?” Cô gái bị Triển Chiêu gọi là Đinh tiểu thư vô cùng kinh ngạc, vì sao mà một người từ bên ngoài nhặt về nhà lại có thể quen mình.

Triển Chiêu hiện tại cũng không hiểu ra sao, ở đây chắc chắn không phải Hãm Không Đảo, trước mắt rõ ràng là Đinh Nguyệt Hoa, thế nhưng lại ăn vận trang phục cực kỳ cổ quái, quan trọng nhất chính là không nhận ra y. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Đinh tiểu thư, nàng không nhận ra Triển Chiêu sao?”

“Triển Chiêu?” Đinh Nguyệt Hoa nhướng mày, tỉ mỉ cố gắng nhớ lại, rõ ràng chưa từng gặp qua người nào tên Triển Chiêu mà.

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa đang lắc đầu, trong lòng Triển Chiêu cực kỳ kinh hoàng, đến tột cùng là chuyện gì? Thấy Triển Chiêu giãy dụa muốn rời giường, Đinh Nguyệt Hoa vội vàng ngăn cản.

“Anh đừng gấp, hiện tại thân thể của anh rất yếu, cần phải nghỉ ngơi. Chuyện gì nghĩ không ra thì cứ từ từ nhớ lại cũng được.”

Triển Chiêu nghe Đinh Nguyệt Hoa nói như vậy, càng tỏ ra sốt ruột hơn. Thế nào lại thành ta nghĩ không ra, rõ ràng là nàng không nhớ được Triển Chiêu mà.

“Nè, tên kỳ quái kia, chị đã bảo anh nghỉ ngơi, anh còn lộn xộn cái gì?”

Triển Chiêu theo thanh âm quay sang nhìn, người đang nói chuyện kia đương nhiên là Đinh Triệu Huệ, thế nhưng, Đinh Triệu Huệ vì sao lại mang bộ dáng của đứa trẻ mười tuổi được chứ? Vậy, vậy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Không kịp nghĩ ngợi, một trận văng vát nghiêm trọng kéo tới, Triển Chiêu lại ngất đi, mê man.

2. Chương 2: Hai, Nơi Này Gọi Là “hãm Không”

Triển Chiêu bị ý nghĩ này hù dọa, tử vong, chuyển thế, không có ký ức của kiếp trước, tất cả đều không đáng sợ. Thế nhưng ta bỏ lỡ thời gian gần nghìn năm, như vậy Ngọc Đường đang ở nơi nào, vậy hơn chín trăm năm này, hắn trải qua luân hồi, lẽ nào cũng không có Triển Chiêu tồn tại?

Một năm sau.

“Triển Chiêu, hôm nay đông khách không?”

Đinh Nguyệt Hoa mặc một cái váy liền màu lục nhạt, mái tóc quấn mềm xõa tung trên vai, xuất hiện trước quầy rượu ở quán bar “Hãm Không”, vẻ mặt tươi cười, nhìn người thanh niên áo lam chờ đợi.

“Cũng được, hôm nay chị làm việc tốt không?”

Triển Chiêu mỉm cười cầm lấy túi giấy trong tay Đinh Nguyệt Hoa, tiện tay cất xuống dưới quầy gỗ.

“Ừ, bệnh viện hôm nay khá thoải mái.”

Đánh giá vẻ mặt mỉm cười ôn hòa của người thanh niên này, Đinh Nguyệt Hoa không khỏi khẽ lắc đầu, do dự một chút, rồi cuộc lên tiếng.

“Triển Chiêu, tôi vẫn muốn hỏi cậu, vì sao thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, vẫn chưa từng thấy cậu đi ra ngoài một chút? Cứ mãi buồn bực ở trong quán cũng không phải cách hay đâu.”

“Sao nào, hiện tại mọi người yên tâm để tôi ra khỏi cửa sao?”

Triển Chiêu nhíu mày thật nhẹ, bên mép kéo ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Ha ha,” Đinh Nguyệt Hoa hồi tưởng lại những ngày Triển Chiêu vừa mới đến, không thể không cười thành tiếng.

Triển Chiêu, đến từ Đại Tống hơn chín trăm năm trước, không biết mình tới bằng cách nào, cũng không biết trở lại làm sao, vào một buổi chiều thuộc thế kỷ hai mươi mốt, ngất xỉu trước cửa nhà ba anh em Đinh thị, được Đinh Nguyệt Hoa “tha” về. Đinh Nguyệt Hoa cứu cậu, thế nhưng lại bị thân thể của cậu hù dọa, xuyên qua thời gian, đây chính là tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết đó. Thân là một bác sĩ, đối với loại sự việc không có căn cứ khoa học này vốn là luôn luôn khịt mũi khinh thường. Anh hai và em trai cũng không tin, thế nhưng vẫn quyết định tạm thời thu lưu Triển Chiêu, vả lại, cũng không thể lần thứ hai ném một bệnh nhân vô thân vô cớ (không ai thân thích) trở lại ngoài đường.

Thời gian mới bắt đầu, anh em nhà họ Đinh mỗi ngày đều ở vào tình trạng thần kinh căng thẳng cảnh giác cao độ, bởi vì mỗi ngày, bọn họ đều phải đối mặt với mọi loại phiền phức khác nhau. Lớn thì TV, xe đạp, nhỏ thì điện thoại, điều khiển từ xa, tất cả mọi thứ đều có thể khiến Triển Chiêu rơi vào nguy hiểm. Bàn chải đánh răng, quần áo, giày dép, hầu như tất cả tập quán sinh hoạt đều phải từng chút từ chút thích ứng từ đầu. Đương nhiên, anh em họ Đinh càng không dám để Triển Chiêu ra khỏi cửa, bằng không thật không dám nghĩ có thể nào cậu sẽ một đi không trở lại. Cậu tựa như một đứa trẻ con trong lốt hai mươi hai tuổi, không có lấy một phân kiến thức sinh hoạt thường thức, lại còn hết lần này đến lần khác tự ý hành động, như một người trưởng thành tâm tình bất ổn, mỗi ngày đều khiến cho ba người muốn phát điên.

Thân phận của Triển Chiêu cũng là một vấn đề khó khăn, bất quá may mà khu vực họ ở hàng xóm cả đời cũng không buồn qua lại với nhau, mà cảnh sát dường như cũng chẳng bận tâm chiếu cố đến. Trong khoảng thời gian này là đủ để tạo ra một thân phận giả cho Triển Chiêu, để cậu tạm thời lẩn lộn như vậy.

Mấy tháng kế tiếp, Triển Chiêu từ từ làm quen với cuộc sống mới, tâm tình cũng dần dần bình ổn. Đương nhiên, nếu muốn sống trong cái thế giới xa lạ này, quả thực rất không dễ dàng. Triển Chiêu hôm nay, thân phận đang dùng là giả, không có bằng cấp, không có kinh nghiệm làm việc, điểm trọng yếu nhất, công việc duy nhất cậu từng đảm nhiệm thuở xưa, ở trong thế giới này trăm triệu lần không được tiếp cận.

Nhưng rất nhanh sau đó, anh hai của Đinh Nguyệt Hoa Đinh Triệu Lan đã phát hiện ra nơi tốt nhất để Triển Chiêu làm việc.

Đinh Triệu Lan, nay nay 35 tuổi, là một vị thương nhân thành công tuổi trẻ tài cao, kinh doanh một công ty lý hành quy mô không nhỏ. Và cũng như rất nhiều thanh niên vào đại học những năm 80 đó, Đinh Triệu Lan có một tình cảm đặc biệt với truyện võ hiệp. Hơn nữa, không giống như những người khác, Đinh Triệu Lan ba mươi lăm tuổi này, đến nay vẫn chưa quên bản thân từng ôm một giấc mộng võ hiệp từ rất lâu rồi.

Từ khoản tiền vốn ban đầu, anh tìm cách mở một quán bar giả cổ, giống như những nơi có đại hiệp thường xuyên ra vào thuở xưa. Đinh Triệu Lan rất thích đọc những sách sử khô khan, và đây rấy những tiểu thuyết cổ văn truyền kỳ, cho nên, trong ba người, anh là người đầu tiên tình nguyện vào thân thể của Triển Chiêu. Bởi vì anh nhận ra, lời nói cử chỉ của Triển Chiêu rất giống người đời xưa. Viết chữ cần bút lông, cuốn < tư=“” tri=“” thông=“” giám=“”> dày đặc chữ phồn thể lại đọc dễ dàng như đang xem tiểu thuyết. Thỉnh thoảng nếu liếc qua các tiết mục trên ti vi, cậu sẽ đỏ mặt khép mắt, dù Đinh Triệu Lan thấy đôi nam nữ trong chương trình này ăn mặc đã rất bảo thủ rồi. Cho nên, để khỏi kích động cậu, ba anh em nhà họ Đinh cũng phải thay đổi không ít, chỉ ít Đinh Nguyệt Hoa cũng đã rất lâu chưa mặc váy.

Vào một ngày nọ sau sáu tháng Triển Chiêu tới Đinh gia, Đinh Triệu Lan dùng cả một giờ, hao hết nước bọt giảng giải chuyện anh yêu thích võ thuật như thế nào, lại kích động vạn phần giới thiệu về mơ ước mà anh sắp biến thành hiện thực, kết quả là thiếu chút nữa bị một câu của Triển Chiêu làm cho nghẹn chết.

“Đinh huynh đang nói tới tửu lâu phải không.” Triển Chiêu thành khẩn nhìn Đinh Triệu Lan bị sắc nước bọt đến đỏ mặt.

Tửu lâu, trời ơi là trời, giả cổ quán bar của tôi lại bị cái đứa nhỏ kỳ quặc này nói thành tửu lâu, chẳng lẽ còn muốn tôi mời tới một trù sư nữa sao. Vì vậy, anh quyết định phải để cho thời gian quý giá của mình không bị lãng phí, lôi một Triển Chiêu chưa từng bước chân khỏi cửa đến quán rượu vừa mới khai trương.

Dọc đường đi có thể gặp được đủ thứ trang phục nam nữ quái dị, và một số vật thể phóng như bay không rõ hình thù, Triển Chiêu chưa tỉnh hồn cứ như vậy mà tham dự vào buổi clubbing đầu tiên trong đời mình.

Mới vừa bước chân vào cửa, Triển Chiêu đã ngậy ngẩn cả người. Đây, đây không phải là Túy Tiên Lâu sao? Từng cái bàn từng băng ghế, tất cả đều thân thiết đến vậy, cảnh cũ rõ ràng trước mắt, Triển Chiêu cảm thấy trong ngực trào lên một trận chua xót khó nhin. Ngẩng đầu một cái sẽ có thể thấy chỗ ngồi bên song cửa lầu hai kia, trong thoáng chốc hình như nơi đó có một thiếu niên áo trắng đang ngồi, thần thái phi dương, vẻ mặt tươi cười đến càn rỡ, vẻ như tùy thời tùy hứng mà gọi tên của mình. Sai rồi, hẳn chưa từng dùng hoàng gọi tên của mình.

“Ngọc Đường.” Thanh âm của Triển Chiêu rất nhỏ, chỉ có bản thân nghe được, đó cũng nhờ liều mạng không chết.

“Triển Chiêu, cậu sao vậy?” Đinh Triệu Lan phát hiện thần sắc Triển Chiêu không bình thường, có hơi lo lắng hỏi.

“Đinh đại ca, ta có thể ở đây không?”

Giọng của Triển Chiêu phi thường kích động, cậu không muốn rời khỏi nơi này, bởi vì nơi này mang tới cảm giác quen thuộc, khiến cậu cảm thấy rất an toàn.

Không biết vì sao lại đến một nơi kỳ quái như thế này, suốt thời gian qua, Triển Chiêu phải chịu đủ kích thích thật nhiều lắm. Như mọi người nói, đây đã là chín trăm năm sau rồi, vậy ta không phải đã sớm chết rồi sao? Thế nhưng người chết không phải tất cả đều chuyển thế sao? Vì sao chỉ có ta là duy trì hình dáng hai mươi tuổi, hơn nữa chỉ có ta còn nhớ rõ sự tình Đại Tổng một thời xưa kia. Tức là không uống bát canh Mạnh Bà, căn bản vẫn còn sống, chỉ là đã bỏ lỡ khoảng thời gian hơn chín trăm năm. Triển Chiêu bị ý nghĩ này hù dọa, tử vong, chuyển thế, không có ký ức của kiếp trước, tất cả đều không đáng sợ. Thế nhưng ta bỏ lỡ thời gian gần nghìn năm, như vậy Ngọc Đường đang ở nơi nào, vậy hơn chín trăm năm này, hẳn trải qua luân hồi, lẽ nào cũng không có Triển Chiêu tồn tại?

Hiện tại, cậu cuối cùng cũng tìm được một nơi khiến cho mình an tâm, bởi vì nơi này có liên quan đến hồi ức về Bạch Ngọc Đường, khiến Triển Chiêu muốn giữ lấy thật chặt.

“Cậu thích nơi này?” Đinh Triệu Lan cũng rất kích động, kể cả người đời xưa cũng đã nhận ra rồi, vậy là thiết kế của mình rất chuẩn xác đó.

“Thích, Đinh đại ca, tôi muốn ở đây, có được không?”

“Hả... Có thể được chứ, chỉ có điều đây là nơi buôn bán.” Đinh Triệu Lan lộ ra nét mặt khó xử, tuy rằng hiếm hoi thấy được dáng vẻ cao hừng của Triển Chiêu, anh cũng rất muốn giúp đỡ cậu. Chỉ là quán rượu của mình chuyên việc buôn bán, để cậu ấy ở đây, nhiều người ánh mắt phức tạp, sợ rằng không tốt.

“Đinh đại ca nếu không có cách, quên đi vậy.” Ánh mắt Triển Chiêu trong khoảnh khắc ảm đạm rũ xuống.

“Cậu...” Đinh Triệu Lan sững sốt, trong ngực đột nhiên cảm thấy có điểm khổ sở. Được rồi, phải nghĩ ra biện pháp để cậu ấy ở lại, quản lý quán cũng được, dù sao đi nữa mình còn công ty du lịch, ngày thường cũng không thể đến coi chừng.

Bất quá ngoài dự liệu của tất cả mọi người, quyết định này của Đinh Triệu Lan vô cùng thành công, Triển Chiêu thực sự rất thích hợp với nơi này. Nghề nghiệp quán bar chưa từng làm qua, Đinh Triệu Lan đối với quyết định sáng suốt của mình âm thầm đắc ý, ha ha, đúng là nhặt được báu vật mà.

Triển Chiêu ở lại trong quán, cậu thực sự biến nơi này thành nhà của mình. Dưới sự trợ giúp của “Đại hiệp” chân chính, quán bar giả cổ này hoàn toàn biến thành quán bar “Đại tổng”, hơn nữa còn đặt một cái tên nghĩ thế nào cũng không hiểu được – “Hãm Không”.

3. Chương 3: Ba, Sao Cậu Không Đưa Tôi Nữ Nhi Hồng?

Nhân viên của “Hãm Không” đều biết, Triển quản lí của bọn họ không thích mọi người khách sáo với mình, nhưng mọi người thực sự đều thích cậu. Cậu không thường cười, cũng rất ít nói chuyện, thế nhưng cũng rất ôn hòa, như cây đón gió xuân, càng khiến cho những người xung quanh không đành lòng đem đến bất kỳ phiền não nào, quấy rối sự bình an của cậu. Đáng tiếc, trên người cậu luôn luôn chìm trong một loại sầu bi nhàn nhạt, lại như thể vĩnh viễn không cách nào tan biến, bởi vì, khởi điểm của nỗi sầu bi tựa như rất xa, xa đến mức không ai có thể chạm đến, càng không thể vặn hỏi.

Hôm nay là cuối tuần, “Hãm Không” như thường lệ đầy ngập khách, tuy nhiên, là ông chủ thì luôn có chỗ, như lúc này anh em Đinh gia đang an vị ở hai bên trái phải quầy bar của Triển Chiêu, nhận lấy ánh mắt hâm mộ của mọi người.

“Triển Chiêu, cậu nói thử xem có bao nhiêu khách ở đây là đến vì cậu?” Đinh Triệu Lan cười hỏi.

Triển Chiêu đỏ mặt, gơ ly rượu lên, che dấu cảm giác không được tự nhiên. Ai, lâu như vậy rồi, vẫn là không thể quen được người ở đây, vì sao khi nhìn người khác tuyệt nhiên không biết thu liễm.

“Anh,” Đinh Nguyệt Hoa cười nói: “Nhờ có Triển Chiêu chuyện làm ăn của anh mới tốt như vậy, sao lại không thấy anh tăng lương cho cậu ấy chứ?”

“Tăng tiền lương gì chứ?” Đinh Triệu Huệ bên cạnh cũng góp lời bênh vực kẻ yếu: “Hình như cho tới giờ vẫn chưa từng thấy anh phát lương cho Triển đại ca ấy chứ, đúng là quỷ hút máu mà.”

“Này, em đi nói anh hai của mình vậy đó hả?” Đinh Triệu Lan cười, vỗ vỗ đầu em trai.

“Em ấy nói không sai, anh hai đúng là rất quá đáng đó.”

“Đừng trách Đinh huynh, anh ấy có đưa, nhưng do Triển mỗ không cầm.” Triển Chiêu cười nói: “Các vị chấp nhận thu lưu Triển mỗ, đã là vô cùng cảm kích.”

“Ai, cậu có thể nào đừng như vậy nữa được không?” Đinh Triệu Lan thở dài: “Nghe cứ như thể thế giới khác vậy, tôi cứ có cảm giác mình là một thằng sếp khốn nạn chuyên ép uống nhân viên không bằng.”

“Ha ha, chứ còn gì nữa.” Đinh Triệu Huệ cười nói.

“Tiểu tử thôi, phấn về nhà mau, tuổi còn nhỏ mà suốt ngày lảng vảng ở quán bar, cũng không chịu học hành cho đàng hoàng, hèn chi không biết kính trên nhường dưới gì cả.” Đinh Triệu Lan cười mắng.

“Cũng anh nói chứ ai, nhà chúng ta em rảnh nhất, nên bảo em theo trông chừng Triển đại ca, giờ lại đi mắng em,” Đinh Triệu Huệ không phục nói: “Hơn nữa em cũng mười tám tuổi còn gì, cũng được phép uống rượu rồi, vì sao không được tới?”

“Tiểu tử thôi...”

“Quý keo kiệt...”

Triển Chiêu mỉm cười nhìn cảnh hai người tranh cãi ầm ĩ, trong ngực dâng lên một trận ầm ập, ở nơi xa lạ này, có thể gặp được huynh muội ba người, ta thực sự may mắn. Ngọc Đường, thời gian gần nghìn năm, không có Triển Chiêu ở bên cạnh người, người có tìm được người khiến người ấm lòng không?

“Hãm Không” là một quán bar vô cùng đơn giản, địa điểm là một quảng trường ít người héo lánh, bên trong lại không có nội thất hoa lệ, không có âm nhạc kích thích, cũng không có trình diễn tân kỳ thu hút, nhưng kỳ quái là, việc làm ăn của nó tốt đến kỳ diệu, tốt đến mức cả chủ quán cũng không chịu nổi.

Ở thế kỷ hai mươi mốt này, sợ rằng cũng không tìm được người thứ hai làm ăn lạ lùng như Đinh Triệu Lan. Hình như từ khi anh mở “Hãm Không” đến nay cũng chưa từng nghĩ đến lợi nhuận. Nhưng đúng là ngày hôm nay, khiến anh đau cả đầu không phải vì thu nhập quá ít, mà là khách quá đông, ai, cho nên đám chủ bọn họ, muốn ngồi trong đây lẳng lặng yên ổn ngồi một lát cũng là một hy vọng xa vời.

Điều làm các nhân viên của “Hăm Không” kinh ngạc nhất không phải là mấy người chủ sở hữu quán, mà lại là quản lý của bọn họ – Triển Chiêu. Mọi người đều biết, khách hàng đến đây, ít nhất 80% là để gặp mặt vị “Triển quản lý” này một cái. Lúc ban đầu, đã ở trong thế giới điên cuồng này, còn được mấy người có thể tĩnh lặng thường thức không gian trầm lắng và cổ điển của “Hăm Không”. Thế nhưng, cho dù người đến là có là người trầm luân trong cuộc sống trần tục đến mức nào, chỉ cần nhìn thấy Triển Chiêu một lần, ai cũng cảm thấy bình lặng trong lòng. Rất kỳ quái phải không, ngay cả khách đến nơi này cũng nói rằng không hiểu vì sao. Bọn họ chỉ biết, “Hăm Không” là một nơi yên tĩnh, nơi đó sẽ mang đến cho bọn họ sự thoải mái cùng cảm giác an tâm.

Triển Chiêu rất ít khi xuất hiện ngoài quán, chỉ có đến cuối tuần, mỗi khi anh em nhà họ Đinh tụ họp lại, cậu mới đến quây bar ngồi một chút. Cậu không quen được việc ánh mắt của mọi người đều dồn về mình, tuy rằng đã thích ứng với tập quán sống ở đây, nhưng vẫn không cách nào chịu được cách gặp gỡ giao tế của người nơi này. Cậu không nhận tiền lương của Đinh Triệu Lan, một mặt là do cậu thực sự không cần tiền, mặt khác, cậu căn bản cũng không xem chuyện ở đây là công việc mình phải làm. Đối với cậu mà nói, nơi này không có ý nghĩa tầm thường, dù không phải nhà, nhưng cậu lại có thể cảm thấy như là nhà.

Nhân viên của “Hăm Không” đều biết, Triển quản lý của bọn họ không thích mọi người khách sáo với mình, nhưng mọi người thực sự đều thích cậu. Cậu không thường cười, cũng rất ít nói chuyện, thế nhưng cũng rất ôn hòa, như cây đón gió xuân, càng khiến cho những người xung quanh không đành lòng đem đến bất kỳ phiền não nào, quấy rối sự bình an của cậu. Đáng tiếc, trên người cậu luôn luôn chìm trong một loại sầu bi nhàn nhạt, lại như thể vĩnh viễn không cách nào tan biến, bởi vì, khởi điểm của nỗi sầu bi tựa như rất xa, xa đến mức không ai có thể chạm đến, càng không thể vãn hồi.

“Tiên sinh, rốt cuộc ngài muốn gì?”

Bartender Tiểu Văn nhìn cái người trước mặt làm loạn cũng gần hai chục phút, mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trong lòng thở dài đến lần thứ một trăm, ai, từ đâu xuất hiện cái tên tiểu tử không hiểu chuyện này, thật bực mình. Nói với hắn hơn một trăm lần rồi, ở đây không có nữ nhi hồng, quản lý của chúng tôi cũng sẽ không tiếp chuyện khách, thật không biết mình truyền đạt không đúng cách hay lỗi tại người này có vấn đề nữa. Cũng may thời gian còn sớm, trong quán vẫn chưa có khách, nếu không nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn.

“Nữ nhi hồng, bằng không mời quản lý của các người ra đây gặp tôi.” Cái tên kia cũng rất kiên nhẫn không bỏ qua yêu cầu ban đầu, dáng vẻ tươi cười như thiếu nợ dính chặt trên gương mặt điển trai.

“Tiên sinh, ở đây chúng tôi không có nữ nhi hồng.” Gắng gượng duy trì nụ cười cứng nhắc, Tiểu Văn mở miệng lần thứ một trăm lẻ một.

“Quán bar không có rượu, cậu nói tôi tin chắc?” Người nọ vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười như trước: “Không có rượu thì gọi người ra đây.”

“Tiên sinh xin thứ lỗi, Triển quản lý chưa bao giờ ra mặt tiếp khách.” Gương mặt Tiểu Văn ngoài cười nhưng trong không cười. Ngược nói, hừ, chỉ dựa vào mỗi cái vẻ ngoài đẹp trai này mà anh đã muốn gặp quản lý của chúng tôi á, thật là không biết tự lượng sức.

“Hừm?” Đôi mắt xinh đẹp híp lại, người nọ lạnh lùng nói: “Không thể gặp, hay là không dám gặp?”

“Tiên sinh,” Nghe hắn nói năng lỗ mãng, Tiểu Văn giận lắm: “Sao anh lại nói vậy hả.”

Ngọc đường ——

Triển Chiêu đứng ở cửa vào tiền sảnh, ngơ ngác sững sờ. Ngọc Đường, là người thật sao?

Bạch Ngọc Đường vừa đưa mắt qua, cùng lúc nhìn thấy Triển Chiêu, cũng không khỏi sững sờ, người này, đã gặp qua ở đâu?

“Cậu là ai?” Bạch Ngọc Đường nhíu chặt đường chân mày, nhìn thẳng vào đôi mắt của Triển Chiêu hỏi.

“Triển Chiêu.” Tận lực khống chế thanh âm run rẩy của chính mình, Triển Chiêu không biết chuyện phát sinh trước mắt là mộng hay thực. Bạch Ngọc Đường rành rành đang đứng trước mặt mình, nói chuyện với mình, hẳn thực sự là Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu?” Nghi hoặc trong lòng Bạch Ngọc Đường ngày càng sâu, vì sao cái tên này quen thuộc như vậy.

“Cậu là quản lý?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu không dám nói thêm lời nào, chỉ sợ sẽ tiết lộ tâm tình của mình, càng sợ hết thấy chỉ là một giấc mơ, sẽ bị thanh âm của mình đánh thức.

“Như vậy thì tại sao không để nhân viên của cậu bán nữ nhi hồng cho tôi?” Trong lòng Bạch Ngọc Đường tự dưng buồn bực, người trước mặt thực sự rất dễ nhìn, nhưng không hiểu sao ngực lại cảm thấy thật khó chịu. Kỳ lạ thay, trong lòng có chút chua xót, thậm chí còn có chút đau đớn, khiến Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày.

“Nữ nhi hồng ——” Thanh âm của Triển Chiêu run bần, tâm tình hỗn loạn gần như không khống chế nổi. Cậu cảm thấy trái tim đau xót từng cơn, như thể sẽ rơi lệ. Không sai, hẳn chính là Ngọc Đường, hẳn còn nhớ rõ nữ nhi hồng, thế nhưng hẳn đã không còn nhớ Triển Chiêu.

“Cậu ——” Bạch Ngọc Đường thấy cậu kích động như vậy, cảm thấy có hơi khó hiểu, lo lắng tăng thêm mấy phần. Triển Chiêu này, thật là một người kỳ lạ.

4. Chương 4: Bốn, Triển Chiêu Là Ai?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thật đáng ghét sao? Bạch Ngọc Đường có chút mê muội, vì sao lại không đành lòng gỡ tay người này ra, ánh mắt của cậu rất bi thương, như thể nếu hẳn cứ vậy mà rời đi, cậu ấy cũng sẽ chết mất. Nhìn ánh mắt của cậu, trong ngực đột ngột dâng lên một cảm giác thương tâm.

Nữ nhi hồng là thượng phẩm trong giới hoàng tử (*), hương khí mùi thơm ngào ngạt, sắc rượu trong suốt, vị đạo vừa ngọt, chua, đắng, cay, thuần, chất cùng hòa quyện, thuần hậu lâu dài, khiến người lưu luyến. Đáng tiếc, ở trên thế giới này, người có thể thưởng thức loại rượu ngon này, ít lại càng ít. Ở quán bar “Hãm Không”, Triển Chiêu cũng rất ít uống rượu. Cậu không thích cảm giác say rượu, vì con người khiến cậu có thể an tâm mà say đã không còn bên người. Chỉ có ở trong những thời điểm nhớ nhung vô hạn, không cách nào trốn tránh, Triển Chiêu mới say, mà những lúc đó, rượu cậu uống chỉ có nữ nhi hồng.

Nữ nhi hồng của “Hãm Không” không phải để bán. Uống nữ nhi hồng, cho tới giờ chỉ có Triển Chiêu độc chung độc ẩm, hay vốn dĩ không phải, trong lòng cậu còn có một người bên cạnh bầu bạn. Ngày hôm nay, người này đang đứng trước mặt cậu, nhìn mình suy nghĩ. Triển Chiêu âm thầm vận khí, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, đè nén tình tự mãnh liệt như sóng cuộn ba đào trong trái tim mình. Không thể được, nhất định không thể để cho hẳn biết, hẳn đã không biết Triển Chiêu, bây giờ nếu nói với hẳn lai lịch của ta, hẳn sẽ xem ta như người điên. Không biết mất bao lâu, nước mắt kích động cuối cùng cũng bị nuốt ngược vào lòng, Triển Chiêu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Tiên sinh, nữ nhi hồng không nằm trong phạm vi kinh doanh của “Hãm Không”, về điều này thật sự do tôi yêu cầu. Nếu Tiểu Văn có chỗ nào mạo phạm, đều là lỗi của tôi, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi ngài.”

“Hả, vậy cậu thử nói lý do vì sao không bán rượu cho tôi đi, rồi tôi sẽ xem xét có nhận lời xin lỗi của cậu không.” Bạch Ngọc Đường cười thầm trong bụng, người này cũng thật tử tế, cũng không biết là nói thật hay đang giả vờ.

“Không bán là không bán, anh sao lại không chịu hiểu thế hả.” Tiểu Văn bên kia đã nhin không được từ lâu. Vừa cố tình gây sự, lại còn nói năng mất lịch sự. Triển quản lý bị hẳn gây sự đến đỏ cả mặt, cả người run rẩy liên tục, ngây ngẩn mãi một lúc, nhìn như thể sắp rơi nước mắt, hiện tại xin lỗi cũng đã nói rồi, hẳn còn

lẳng nhằng không chịu buông tha. Tuy rằng Tiểu Văn không hiểu vì sao Triển Chiêu lại xem loại rượu khó uống như rượu thuốc đó như ảo bối, nhưng cũng không ưa nổi cái biểu tình như đi đòi nợ của Bạch Ngọc Đường.

“Nhất định không bán cho anh đấy, rồi sao? Anh vẫn đòi mua hả?”

“Hừ, quả nhiên quán lớn ép khách. Nếu các người đã không muốn làm ăn, tôi cũng không cần ở đây làm gì cho mất mặt.” Bạch Ngọc Đường nhìn lướt Triển Chiêu, xoay người bỏ đi.

“Ngọc ——” Tim của Triển Chiêu như bị kim châm đau nhói, nhất thời gọi lên một tiếng Ngọc Đường. Cậu như lại thấy bóng lưng khiến mình tan nát cõi lòng đó, một bóng lưng này, cậu đã hồi hận bao lâu? Một tháng, một năm, hay là hơn chín trăm năm ròng rã? Ngày đó, Ngọc Đường ly khai Khai Phong Phủ, lưu lại cho Triển Chiêu chỉ một bóng lưng này, sau đó, cũng không trở về nữa.

“Chờ một chút!” Triển Chiêu phóng người chạy đến bên cạnh hắn, nắm chặt tay của Bạch Ngọc Đường: “Chờ đã ——”

Bạch Ngọc Đường bị cậu kéo ngược lại, vô cùng tức giận: “Này, cậu muốn làm gì?”

“Anh đừng đi, anh muốn gì tôi cũng cho anh ——” Triển Chiêu bất chấp thất thố, tay siết thật chặt, không dám buông ra. Lần trước, cậu thả tay, kết quả ——

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, lo lắng trong lòng càng lúc càng nặng. Đáng lẽ không nên khờ khạo bị cái tên “Hãm Không” này dẫn dụ vào quán rượu này, càng không nên đắm chìm trong không khí cổ điển nhàn nhạt hương vị hấp dẫn của nữ nhi hồng. Không nên nhất chính là, vì hiếu kỳ muốn thử xem chủ nhân nơi này là người như thế nào, tự làm mình mất mặt, chỉ để gặp phải cái cậu Triển Chiêu kỳ quái này.

Trong hai mươi tư năm từ lúc chào đời tới nay, Bạch Ngọc Đường vẫn là một người vô vị đứng đưng, chuyện gì cũng không để ở trong lòng quá lâu. Khóe miệng của hắn luôn thường trực một nụ cười lạnh nhạt, cũng là để che giấu sự hờ hợt trong lòng. Người không quen hắn sẽ cảm thấy hắn rất đại lượng, chỉ có những bằng hữu hiểu rõ hắn nhất mới biết, Bạch Ngọc Đường vốn không để ý đến những chuyện không liên quan đến mình. Thực ra, hắn rất ít khi ghét thứ gì đó, đương nhiên cũng rất ít khi thích một thứ gì đó.

Rất hiếm hoi, đối với nữ nhi hồng, hắn dường như có tình yêu bẩm sinh, chỉ dựa vào một vị đạo nhân nhạt, hắn đã biết được, nữ nhi hồng của “Hãm Không” tuyệt đối là thượng phẩm. Càng hiếm hoi hơn, ngày hôm nay, lần đầu tiên trong đời hắn có ý niệm chán ghét một người. Thật đáng ghét sao? Bạch Ngọc Đường có chút mê muội, vì sao lại không đành lòng gỡ tay người này ra, ánh mắt của cậu rất bị thương, như thể nếu hắn cứ vậy mà rời đi, cậu ấy cũng sẽ chết mất. Nhìn ánh mắt của cậu, trong ngực đột ngột dâng lên một cảm giác thương tâm. Được rồi, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, lại nhìn xem cậu muốn làm gì.

Một phút, rồi mười phút, thời gian trôi qua đã một lúc lâu, Triển Chiêu vẫn không tìm được biện pháp nào tốt hơn để giữ hắn lại, cậu không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể nhìn chân mày của Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhăn lại một đoàn, trong tích tắc sẽ đến mức không thể nhìn được nữa.

Bốn giờ chiều, trong “Hãm Không” không có lấy một vị khách, đại sảnh hầu như trống vắng. Tiểu Văn đứng ở phía bên kia quầy bar, trong tay cầm một ly thủy tinh sáng lấp lánh, không yên lòng chà xát, ánh mắt vẫn bám chặt lấy hai người đang giằng co ngoài đại sảnh.

Y như Tiểu Văn, nhân viên của Hãm Không ngày hôm nay rốt cuộc được mở rộng tầm mắt rồi. Bình thường đối mặt với người lạ, ngoại trừ khách sáo cần thiết bên ngoài, Triển quản lý của bọn họ tuyệt đối sẽ không nói nhiều hơn ba câu. Nhưng ngày hôm nay, cậu ấy lại lười kéo không tha cái tên phách lối kia, còn nói chỉ cần có thể giữ hắn lại, cái gì cũng sẽ cho hắn. Tiểu Văn có chút xung động muốn lao ra cửa, để thử xem trên trời có phải đang đổ mưa màu hồng hay không?

Ánh đèn nhu hòa, âm nhạc dịu dặt, còn có hai đại soái ca đẹp đến kinh thế hãi tục, được rồi, Tiểu Văn phải âm thầm thừa nhận, tên khốn kia tuy rằng rất vô lễ, nhưng mà ngoại hình quả thực rất đẹp trai, đương nhiên là so với Triển quản lý của bọn ta thì còn kém xa. Nhìn quanh bốn phía, các đồng nghiệp khác cũng cùng một biểu tình giật mình kinh ngạc, Tiểu Văn thở dài một hơi. Thực sự không thể trách mọi người nghĩ lung tung, Triển Chiêu nét mặt sâu bí, trong mắt dâng đầy lệ, nắm tay tên kia thật chặt, thực sự muốn

bao nhiêu ám muội có bấy nhiêu ám muội. Bầu không khí trong đại sảnh chỉ có thể dùng từ quỷ dị để hình dung.

Lòng Triển Chiêu rất loạn, cậu biết hành vi của mình bây giờ phi thường kỳ quái, cho dù ở thế kỷ 21, cứ nắm tay của một nam nhân lôi kéo như vậy, hình như cũng sẽ khiến người ta hiểu lầm động cơ của mình. Nhưng cậu không biết phải làm gì bây giờ, cậu và Bạch Ngọc Đường hiện tại không có bất cứ mối liên hệ nào, nếu như buông ra, hẳn sẽ không có bất cứ lý do nào lưu lại. Dù Triển Chiêu không biết nếu có thể giữ Bạch Ngọc Đường lại rồi, sau đó sẽ phải làm sao, thế nhưng cậu sợ, sợ con người mình đã nhớ mong biết bao lâu này sẽ biến mất một lần nữa.

Ánh mắt tò mò ngày càng nhiều, sắc mặt của Bạch Ngọc Đường cũng ngày càng khó coi. Cậu Triển Chiêu này hẳn không phải bệnh nhân tâm thần chứ? Lẽ nào mình chỉ muốn uống rượu ngon lại gặp phải người điên? Nhìn bộ dạng đáng thương của đối phương, Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể nhìn được nữa, cậu còn không chịu nói, tôi sẽ không khách khí đâu. Hừ, cho dù cậu có thể thực sự chết được, tôi cũng sẽ không để cậu cứ vậy mà lôi tôi hoài. Á? Sao kéo không ra. Tên nhóc này nhìn qua có vẻ yếu ớt, tại sao lại có khí lực lớn như vậy? Bạch Ngọc Đường nhướn mày, trong lòng nhất thời mọc lên cảm giác thất bại. Lẽ nào mình đành để cho cái người kỳ cục này quấy rầy cả ngày hôm nay sao?

“Này, Triển Chiêu, cậu mau buông ra!” Bạch Ngọc Đường tức giận nói.

Triển Chiêu vẫn không có phản ứng, cảm giác được ánh mắt chung quanh càng lúc càng rối rít, Bạch Ngọc Đường thấy hình như mình cũng sắp điên rồi.

“Triển Chiêu, cậu sao vậy?” Một giọng nữ thanh thúy cất lên, một Đinh Nguyệt Hoa trong bộ quần áo màu lục nhạt không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trong đại sảnh.

“Cậu ——” Đinh Nguyệt Hoa nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đang giữ lấy Triển Chiêu, à không, là bị Triển Chiêu giữ chặt, không khỏi sửng sốt: “Cậu là Bạch Ngọc Đường? Cậu đã về rồi?”

“Đinh Nguyệt Hoa?” Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn: “Sao cô lại ở đây?”

“Câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng, “ Đinh Nguyệt Hoa nói: “Vì sao cậu lại đến quán bar của anh hai tôi, còn dám ở đây khi dễ quản lý của bọn tôi hả?”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: “Quán “Hãm Không” này là của anh hai cô mở?”

“Không sai, “ Đinh Nguyệt Hoa liếc Bạch Ngọc Đường đang sững sờ, giọng nói có chút giận dữ: “Cậu còn chưa trả lời, rốt cuộc vì sao lại ăn hiếp Triển Chiêu?”

“Tôi ăn hiếp cậu ta?” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ tay phải của mình, cười khổ nói: “Đinh đại tiểu thư có thể nghĩ ra biện pháp gì đó để tôi đừng ‘ăn hiếp’ Triển quản lý của anh hai cô nữa được không?”

Đinh Nguyệt Hoa cũng không hiểu vì sao Triển Chiêu lại có thể thất thố như vậy, thế nhưng nếu chiếu theo thân thế của Triển Chiêu mà giải thích, cô biết nhất định việc này có nguyên nhân. Nhìn Triển Chiêu tâm tình vẫn đang kích động, Đinh Nguyệt Hoa cảm thấy đau lòng, ai, tuy rằng cậu ấy là một người cổ đại hơn chín trăm năm tuổi, nhưng trên thực tế bất quá cũng chỉ là một cậu thanh niên chừng hai mươi, coi như còn nhỏ hơn mình mấy tháng nữa. Trải qua biến cố lớn như vậy, làm sao mà không sợ hãi hoảng hốt thất thố, một năm ngắn ngủi, có thể thích ứng đến mức độ như hiện nay, đã khiến anh em cô giật mình. Tình cảnh ngày hôm nay tuy kỳ lạ, thế nhưng nhất định không phải lỗi của Triển Chiêu, cái tên Bạch Ngọc Đường này, từ nhỏ đã thích bắt nạt người khác, nhất định là do hắn làm Triển Chiêu sợ. Trùng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, Đinh Nguyệt Hoa đi đến bên cạnh Triển Chiêu.

“Triển Chiêu,” Vỗ nhẹ nhẹ lên vai Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa dịu dàng nói: “Cậu thả lỏng một chút, thả tay ra đi, không sao đâu.”

Đinh Nguyệt Hoa vỗ như thế, Triển Chiêu hình như từ trong suy nghĩ hỗn loạn bắt được một điểm thanh tĩnh, trong lòng buông lỏng, khí lực trên tay cũng nhẹ đi. Bạch Ngọc Đường nhân cơ hội rút tay ra, nhìn hai người dường như có suy nghĩ gì đó.

“Đinh đại tiểu thư, vị Triển quản lý này là bạn trai cô à?” Bạch Ngọc Đường trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng lại có một điểm khó chịu rất nhỏ.

“Bạn trai?” Đinh Nguyệt Hoa cười: “Không phải đâu, cậu ấy cũng giống cậu gọi tôi là Đinh tiểu thư.”

“Hửm?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nhìn thoáng qua Triển Chiêu, rồi nói với Đinh Nguyệt Hoa: “Cậu Triển quản lý này vậy mà lại rất nghe lời cô ha.”

“Đương nhiên rồi,” Đinh Nguyệt Hoa cười nói: “Tôi tốt với cậu ấy, đương nhiên cậu ấy tin tưởng tôi. Còn cậu, Bạch Ngọc Đường cậu, không gặp một thời gian ngắn mà đã thay đổi nhiều thế đó.”

“Cũng vậy thôi,” Bạch Ngọc Đường châm biếm: “Khả năng tổn hại công lực đối phương của Đinh tiểu thư cô cũng chỉ tăng chứ đâu có giảm.”

So với Đinh Nguyệt Hoa thần tình sáng rực, một Triển Chiêu lặng yên đứng bên cạnh cô, biểu tình hết sức tạp, trong lòng của Bạch Ngọc Đường càng thêm phiền muộn.

Bổ sung thông tin: Nữ Nhi Hồng, Hoa Điêu, Hoàng tử

(*) Trong tinh hoa văn hóa Trung Quốc thì rượu vàng là một trong ba loại “lão tửu” lớn nhất thế giới ngoài bia và rượu vang. Rượu Thiệu Hưng có từ rất sớm, khoảng 2.500 trước. Thời đó, Thiệu Hưng là kinh đô của nước Việt, do đó, rượu Thiệu Hưng được xem là loại rượu vàng đầu tiên của Trung Quốc. Ấn tượng đầu tiên về loại rượu này là vị ngọt, mùi vị rượu nồng và thơm.

Rượu Thiệu Hưng được phân loại theo lượng đường và được chia thành 4 loại. Loại rượu Thiệu Hưng nổi tiếng quốc tế có tên tục là “Hoa điêu”. Trên vỏ rượu có khắc những họa tiết hoa văn trang trí đủ sắc màu, nên loại rượu này được người cổ xưa gọi là rượu Hoa Điêu. Về sau, rượu Hoa Điêu dần trở thành một loại rượu nếp cao cấp nổi danh khắp trong ngoài nước. Từ đời nhà Tống, vùng đất này đã nổi danh về sản xuất rượu. Đến đời nhà Thanh, giao thông đường thủy phát triển, rượu Hoa Điêu trở thành một trong những loại hàng hóa ưa thích mang từ phương Nam tới phương Bắc tiêu thụ.

Trước đây, các gia đình người Thiệu Hưng mỗi khi sinh con đẻ cái, đều chôn một vỏ rượu Hoa Điêu dưới lòng đất. Nếu như sinh con trai, việc chôn rượu Hoa Điêu dưới đất có ý nghĩa hy vọng con cháu sau này lớn lên, tinh thông thi thư, lên kinh ứng thí, sẽ có ngày vinh quy bái tổ. Khi đó, gia đình có thể đem rượu chôn ở dưới lòng đất ra thiết đãi bạn bè, vì vậy rượu này cũng được gọi là Trạng Nguyên Hồng. Trong thực tế thì rượu này thường được dùng trong dịp chiêu đãi khách khứa khi con trai của gia đình kết hôn. Nếu nhà nào sinh con gái, rượu này phải đợi đến khi con gái xuất giá về nhà chồng thì mới được đem ra uống, cũng bởi vậy mà Hoa Điêu còn có tên là Nữ Nhi Hồng.

Chuyện kể rằng một vị viên ngoại vào ngày thôi nôi của đứa con gái, đem chôn rượu ngon còn thừa từ bữa tiệc xuống dưới gốc cây trong vườn hoa Mộc, 18 năm sau, ngày đại lễ của cô gái, Viên ngoại nhớ tới rượu ngon đã chôn dưới gốc cây hoa Mộc 18 năm trước, bèn sai người đào lên tiếp đãi khách khứa. Khi vỏ rượu được đào lên, nắp rượu mở ra, mang tới các bàn tiệc, tức thì hương thơm của rượu bay tới các bàn tiệc, làm say lòng tất cả mọi người. Ai ai cũng muốn thưởng thức hương vị, màu sắc và cả sự ngọt ngào của nó. Một tao nhân bấy giờ không kìm nổi lòng mình đã phải thốt lên “Địa mai nữ nhi hồng, Khuê các xuất tiên đồng”, câu thơ được mọi người nhiệt liệt tán thưởng. Từ đó về sau, hễ trong xa gần, nhà ai sinh con gái, đều đem chôn rượu dưới gốc cây, khi con gái xuất giá thì đem rượu đó ra thiết đãi khách khứa, lâu dần đã trở thành phong tục.

Hàng trăm nghìn năm sau, vùng đất cổ Thiệu Hưng dần hình thành tập tục “Sinh nữ nhi tất thưởng nữ nhi tửu, giá nữ tất ẩm nữ nhi hồng” (Tức là sinh con gái thì phải chôn rượu, con xuất giá thì phải uống rượu nữ nhi hồng). Vì vậy, người ta coi loại rượu này là lễ vật danh giá để khoản đãi những vị khách tôn quý nhất.

5. Chương 5: Năm, Hấn Không Phải Con Chuột

Hai người đối ẩm, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói vẫn là một trải nghiệm tương đối xa lạ, đối với Triển Chiêu, lại là phi thường thân thuộc. Nâng chén, mỉm cười, nhìn nhau, trong thoáng chốc, dường như đã trở về tới Túy Tiên Lầu ngàn năm trước, ánh mắt Triển Chiêu trở nên mê ly, không biết vì rượu hay vì gương mặt quen thuộc trước mắt, để chính mình buông thả, thậm chí đã quên che dấu yêu thương và đau đớn trong lòng.

Duyên phận của Đinh Nguyệt Hoa và Bạch Ngọc Đường thế mà lại rất sâu, kể cả đối với tiêu chuẩn của thế kỷ hai mươi mốt mà nói, rốt cuộc vẫn là thanh mai trúc mã. Bọn họ cùng học tiểu học, cùng học trung học, sau đó lại bất hạnh cùng học đại học nốt. Đinh Triệu Lan đã từng hỏi em gái của mình, có từng nghĩ tới tính chuyện yêu đương với Bạch Ngọc Đường không, Đinh Nguyệt Hoa lúc đó, biểu tình giống như vừa nghe được chuyện tiểu lâm buồn cười nhất trên đời.

“Anh, anh điên à, sao lại có thể gán ghép em gái của anh với tên quỷ đáng ghét kia được vậy?”

Chuyện là vậy đó, hai người có duyên như vậy, mà không nảy ra lấy một tia cảm ứng, thậm chí khó mà nói được hai người này có chút hảo cảm nào không. Hôm nay, hai người xa cách lâu ngày mới gặp lại, liền vì chuyện của Triển Chiêu mà bắt đầu đấu khẩu lần đầu tiên sau ba năm.

“Đinh Nguyệt Hoa, cô biết nói lý hay không thế,” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ lặc đầu: “Cô bảo tôi xin lỗi cậu ta à, rõ ràng là cậu ta đang quấy rầy tôi, cô không biết hay cố tình không thấy vậy?”

“Quấy rầy cái gì, Triển Chiêu tính tình tốt như vậy đời nào đi gây sự với cậu, hừ, có mà cậu vừa ăn cướp vừa la làng.” Từ khi bước vào cửa, Đinh Nguyệt Hoa đã nhất định không chừa mặt mũi cho Bạch Ngọc Đường.

“Có cái thứ phụ nữ không biết nói lý như cô vậy sao.”

“Anh ấy hả. Cái thứ đàn ông như anh nào còn phăng hơn cả phụ nữ.”

“Đinh Nguyệt Hoa!”

“Bạch Ngọc Đường!”

“...”

“...”

Triển Chiêu lúc này đã bình phục tâm tình rất nhiều, có điều đối với tình cảnh hiện nay, cậu vẫn có chút mơ hồ. Đây thật là Đinh tiểu thư ôn nhu khả ái sao, vì sao đột nhiên trở nên hung thần ác sát như thế, không có một điểm phong phạm thực nữ. Ngọc Đường, đời này người vẫn hữu duyên với Đinh gia như vậy, thế thì ngàn năm qua, đều luôn như vậy phải không? Nếu thế, bớt được một ít tịch mịch rồi.

“Nguyệt Hoa, em đang làm gì?”

Vừa bước vào cửa chính Hãm Không, Đinh Triệu Lan đã bắt gặp em gái của mình rất đang rất không có hình tượng cùng người ta náo loạn một trận. Tuy rằng tỷ lệ không lớn, nhưng dựa vào trực giác, anh cũng đại khái đoán được người khiến em gái mình thất thố đến cỡ này là ai.

“Ngọc Đường! Đúng là cậu rồi!” Giọng nói của Đinh Triệu Lan rất kích động, người này quả nhiên chính là Bạch Ngọc Đường ba năm không thấy mặt.

“Đinh đại ca,” Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu: “Đã lâu không gặp, không nghĩ là anh thực sự sẽ mở được quán rượu như thế này đâu.”

“Đúng đó, thằng nhóc này, ba năm nay cậu chạy đi đâu mất biệt, sao bây giờ lại chịu mò về vậy?” Đinh Triệu Lan vỗ lưng Bạch Ngọc Đường một cái, cười nói.

“Ha ha, đi ra ngoài lâu như vậy cũng không thấy có gì hay, nên trở về thăm một chút.” Bạch Ngọc Đường cười cười, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, hỏi Đinh Triệu Lan: “Đinh đại ca, không biết làm sao anh tìm về được vị tổng quản lý này về đây thế?”

“Ờ, cậu vẫn chưa biết Triển Chiêu nhỉ.” Đinh Triệu Lan mỉm cười, nhìn Triển Chiêu một cái, nói với Bạch Ngọc Đường: “Cậu ấy giúp đỡ anh nhiều lắm, thiết kế quán này hết một nửa là ý tưởng của cậu ấy đó.”

“Ồ,” Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu thật sâu, giật mình, thảo nào cảm thấy căn Hãm Không này và khí chất của cậu hài hòa như vậy. Kỳ lạ hơn là, mình đối với cậu ấy lại cảm thấy một loại thân thiết chưa từng có. Triển Chiêu, rốt cuộc thì cậu là ai?

Ngày hôm nay vốn không phải cuối tuần, nhưng anh em Đình gia lại ngoại lệ tụ tập ở Hầm Không, vì mọi người có một người khách đường xa ghé thăm Bạch Ngọc Đường. Địa điểm tập trung đặt ở phòng ăn tối phía sau, bởi vì Bạch Ngọc Đường không ưa ánh mắt tọc mạch của người lạ, cộng với, hắn cũng không có ấn nhân tốt tính được như Triển Chiêu.

“Anh Bạch, mấy năm nay anh đi những đâu rồi?” Đình Triệu Huệ chớp mắt, tò mò hỏi.

“Đi lung tung thôi, không có gì đặc biệt.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười, trong mắt là vẻ xa cách nhàn nhạt. Hắn không thích giải thích hành tung của mình cho người khác, cho dù là người của Đình gia cũng không khác gì.

“Ngọc Đường, cậu về lần này là muốn ở luôn hay sao?” Đình Triệu Lan hỏi.

“Không chắc, tùy hứng.” Bạch Ngọc Đường cười trả lời, ánh mắt lại không tự chủ được liếc về người kia, phía đối diện, Triển Chiêu vẫn chưa nói một lời.

Triển Chiêu một mực cúi đầu, không tiếp xúc với ánh mắt thăm dò của Bạch Ngọc Đường. Dẫu xuống tư niệm và khát vọng trong lòng. Triển Chiêu minh bạch, Bạch Ngọc Đường này không thuộc về mình, hắn không phải Bạch Ngọc Đường năm đó, hắn không phải chết đi sống lại, hắn chỉ là luân hồi chuyển thế bình thường mà thôi. Mình chỉ là một kẻ không nên xuất hiện ở nơi này, không nên phóng túng tình cảm của mình, không nên quấy rầy cuộc sống của hắn, đời này, nhất định phải để cho hắn hảo hảo mà sống.

Bạch Ngọc Đường cũng không biết Triển Chiêu đang dằn co trong lòng, thấy thái độ lảng tránh của cậu, trong ngực đột nhiên dấy lên một trận phiền loạn.

“Triển quản lí, tôi quên hỏi cậu, ban nãy lúc chiều, cậu —— ngăn cản tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

“A ——” không nghĩ hắn sẽ đột ngột hỏi tới mình, Triển Chiêu có chút ngập ngừng: “Bạch tiên sinh, xin lỗi, lúc chiều là Triển Chiêu thất lễ.”

“Bạch Ngọc Đường, ba năm không gặp, không ngờ cậu lại trở nên hẹp hòi như vậy.” Nhìn thấy nỗi đau trong mắt Triển Chiêu, Đình Nguyệt Hoa không nhịn được xen vào.

Bạch Ngọc Đường cau mày, không thêm nhắc lại, ngày hôm nay, không biết tại sao mà ngay cả hứng thú tranh cãi với Đình Nguyệt Hoa cũng không có.

“Sao vậy, chiều nay đã xảy ra chuyện gì sao?” Đình Triệu Lan cũng thập phần bất ngờ, một người hòa khí như Triển Chiêu, làm sao chủ động trêu chọc tới Bạch Ngọc Đường, nghĩ tới nghĩ lui càng cảm thấy không có khả năng.

“Không có việc gì,” Bạch Ngọc Đường đành cười, không muốn để cho bầu không khí lần thứ hai trở nên xấu hổ: “Chỉ là hiểu lầm thôi.”

“À, thì ra là hiểu lầm.” Đinh Triệu Lan không hỏi thêm nữa.

Triển Chiêu thở dài một hơi, hơi cảm kích liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, không nghĩ rằng sẽ đối diện với ánh mắt đầy hứng thú của hắn. Mặt đỏ lên, lại cúi đầu.

Bỗng nhiên, Đinh Triệu Lan cất tiếng hỏi, giọng nói có phần bi thương: “Ngọc Đường, thăm anh trai cậu chưa?”

“Xuống máy bay đã đi rồi, cảm ơn Đinh đại ca, nơi đó hình như lúc thường luôn có người chăm nom, là anh sao?”

“Không chỉ anh, bốn người ‘Bạch thị’ kia cũng thường ghé thăm.”

“Anh hai có các anh em tốt như mọi người, thật là có phúc, khiến đứa em ruột như em cảm thấy xấu hổ.” Bạch Ngọc Đường thành khẩn nói.

“Ai, Cẩm Đường đột nhiên chết đi như vậy, cậu trở nên như vậy, chúng ta đều hiểu rõ.” Đinh Triệu Lan lo Bạch Ngọc Đường khổ tâm, liền xoa dịu hắn: “Hiện tại trở về là tốt rồi, giờ cậu muốn làm gì? Máy người Bạch thị kia nhớ cậu muốn phát điên rồi.”

“Ha ha, muốn em làm gì chứ, đối với nghiệp vụ công ty em đều dốt đặc cán mai, tới chỉ vướng tay vướng chân chứ giúp được gì.”

“Ha ha, bọn họ hẳn là hối hận đáp ứng Cẩm Đường chiếu cố cho Bạch thị ha. Cậu đi cả ba năm, mấy người bọn họ thế nhưng đã làm cu li cho Bạch gia các cậu được ba năm, bây giờ muốn bắt cậu về, anh cũng thông cảm lắm.”

“Ấy, vậy xem ra em không đi gặp họ được đâu, mất công lại bị túm cổ về Bạch thị làm cu li nữa.” Bạch Ngọc Đường cũng cười cười.

“Cái gì? Cậu còn chưa nói cho bọn họ biết cậu đã về sao?” Đinh Triệu Lan có chút giật mình.

“Từ chỗ anh hai đi ra, Hãm Không là nơi đầu tiên em ghé vào.” Bạch Ngọc Đường vừa liếc nhìn Triển Chiêu, vừa cười nói: “Xem ra em cùng nơi này thật sự có duyên.”

Công tác của bác sĩ rất vất vả, bình thường thường phải tăng ca, thức đêm, bất quá công việc này cũng có một điểm tốt, chính là thời gian tự do tương đối nhiều. Đinh Triệu Lan ngày thường tương đối bận, không có nhiều thời gian lui tới Hãm Không, những lúc đó Đinh Nguyệt Hoa sẽ tới giúp Triển Chiêu một tay.

Mấy ngày này, Đinh Nguyệt Hoa phát hiện hình như Triển Chiêu có điểm thay đổi, thích cười hơn, thể nhưng cũng càng trầm mặc hơn, hình như mọi nơi mọi lúc đều cất lực che giấu bản thân, dường như sợ người khác phát giác ra sự hiện hữu của cậu.

“Triển Chiêu, cậu không thoải mái sao?” Trực giác của thầy thuốc khiến Đinh Nguyệt Hoa nghĩ tới khả năng đầu tiên – cậu bị bệnh.

“Không có, tôi rất khỏe.” Triển Chiêu lắc đầu, ôn nhu nở nụ cười với Đinh Nguyệt Hoa.

Sai, cậu tuyệt đối không khỏe, thể nhưng cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Nhìn Triển Chiêu cậu mạnh giả vờ kiên cường, Đinh Nguyệt Hoa cảm thấy một trận xót xa. Ai, dù sao vẫn là hai người không thân không thích, vô luận mình và người nhà đối với cậu ấy tốt đến mức nào, cũng không cách nào hiểu được suy nghĩ chân chính trong lòng cậu ấy.

“Có tâm sự nhất định phải nói, giấu ở trong lòng sẽ sinh bệnh đấy.” Đinh Nguyệt Hoa bắt đầu dĩ dạn dò.

“Đinh tiểu thư yên tâm, Triển Chiêu không sao.”

“Ai, cậu thật đúng là cố chấp,” Đinh Nguyệt Hoa bị cậu làm tức mình đến buồn cười, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi Đinh tiểu thư nữa. Nếu cậu không muốn gọi tên trực tiếp, thì cứ bắt chước Tiểu Văn gọi chị Nguyệt Hoa đi.”

“Ừm —— Nguyệt Hoa.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn vẻ mặt của cậu, lắc đầu cười, gọi một cái tên thôi mà như thể muốn đem cậu ấy giết luôn vậy. Xem ra vẫn là phải dẫn cậu ra ngoài đi một chút, cứ ở trong quán rượu mãi đến mụ mẫn cả rồi.

Bốn giờ chiều luôn là thời điểm thanh nhàn nhất tại Hâm Không. Đi làm, đi học, mọi người đều bận, không ai đến quán bar, ngoại trừ người nào đó bị Đinh Nguyệt Hoa gọi là kẻ vô công rồi nghề.

“Bạch tiên sinh, ngài lại nữa rồi.” Trong giọng điệu của tiểu Văn cực lực che giấu thanh âm bất đắc dĩ. Ai, Triển quản lý đáng thương a, cậu rất cuộc là bị sao gì chiếu trúng mà lại chọc phải cái tên khó ở như thế.

Bạch Ngọc Đường cười, tuyệt nhiên không tức giận. Cái cậu Tiểu Văn này cũng là một người thú vị, giống y như Đinh Nguyệt Hoa, cứ lo sợ mình sẽ khi dễ Triển Chiêu. Bất quá mình cũng không rõ lắm, mỗi ngày đều đến nơi này là vì lý do gì, lẽ nào thật vì muốn “khi dễ” Triển Chiêu? Ha ha, mình thực sự như lời của Đinh Nguyệt Hoa, quá rảnh rồi rồi sao?

“Nguyệt Hoa, cô cũng ở đây à.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt chào hỏi Đinh Nguyệt Hoa.

“Hôm nay tôi nghỉ,” Đinh Nguyệt Hoa cười nói, “Tôi đến Hâm Không ba lần thì thấy cậu hai lần, sao hả,

rượu ở đây ngon vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ là ý tứ hàm xúc bắt mình nhìn đến Triển Chiêu.

Triển Chiêu tự tay rót cho Bạch Ngọc Đường đầy một chén nữ nhi hồng.

“Bạch tiên sinh, anh đến rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, lại “Bạch tiên sinh”, cậu Triển Chiêu này xem ra trí nhớ cũng không được tốt lắm.

“Tôi nói rồi, cậu có thể gọi Ngọc Đường, tiên sinh cái gì chứ, nghe không thoải mái.”

“Ngọc Đường,” Mặc dù có chút không quen, vẫn là chiều theo. Bạch Ngọc Đường này không thuộc về mình, nhưng dù sao vẫn là hần chuyển thể, một cái xưng hô, hần là không cần nghĩ quá nhiều đâu.

Nghe cậu lần này không do dự, cũng không lần nữa, Bạch Ngọc Đường mỉm cười. Đinh Nguyệt Hoa có điểm giật mình, bản thân cô thuyết phục cậu ấy cả tháng còn không xong, làm sao Bạch Ngọc Đường chỉ nói một lần đã được rồi?

Rất tự nhiên lấy ra một cái ly uống rượu, rót đầy cho Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cười nói: “Triển Chiêu, hôm nay đến cậu mời khách.”

Nhìn sang Tiểu Văn theo thói quen lắc đầu, chọc cho Triển Chiêu khẽ cười, cậu biết Bạch Ngọc Đường chỉ đùa thôi.

Bất quá, trông dáng vẻ mình thật sự dễ bị hiếp đáp vậy sao, vì lý gì mà tất cả mọi người ở Hãm Không đều có tư tưởng “bảo vệ” mình. Ngẫm lại khi còn ở Đại Tổng, ngược lại chính mình thời thời khắc khắc đều bảo hộ người khác, ngay cả đối với con chuột cũng ——

Nhìn khuôn mặt Bạch Ngọc Đường vừa quen thuộc vừa xa lạ đang tươi cười, nỗi đau xót uất nghẹn tràn ngập trái tim của Triển Chiêu. Triển Chiêu, người thanh tỉnh đi, hần không phải chuột bạch Hãm Không Đảo, con chuột ấy, đã chết rồi.

“Sao vậy, không thích mời tôi uống rượu à?” Thấy sắc mặt của cậu đột nhiên thay đổi, Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày.

“Làm gì có.” Triển Chiêu cười cười, dấu đi tâm tình phức tạp.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong lòng ấm ấm, hơi nóng khiến hần có

phần mê muội.

Đinh Nguyệt Hoa cũng cảm thấy nghi ngờ, hôm nay Triển Chiêu có điểm khác lạ, cậu ấy rất ít tin tưởng đối với người xa lạ, thế nhưng lại đối với Bạch Ngọc Đường đặc biệt như vậy. Lẽ nào? Ở trong thời không kia, bọn họ biết nhau.

Nghĩ đến khả năng này, Đinh Nguyệt Hoa có chút kích động, nếu quả thật như vậy, vậy thì Triển Chiêu lại có thêm một người quen. Cậu ấy tín nhiệm Bạch Ngọc Đường như vậy, hay là Bạch Ngọc Đường có thể giúp cậu ấy an lòng. Ha, tuy rằng tên này có phần đáng ghét, nhưng nếu như hắn thật sự có thể giúp đỡ Triển Chiêu, bản tiểu thư sẽ cố gắng không nổi nóng với hắn nữa là được.

Hai người đối ẩm, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói vẫn là một trải nghiệm tương đối xa lạ, đối với Triển Chiêu, lại là phi thường thân thuộc. Nâng chén, mỉm cười, nhìn nhau, trong thoáng chốc, dường như đã trở về tới Túy Tiên Lầu ngàn năm trước, ánh mắt Triển Chiêu trở nên mê ly, không biết vì rượu hay vì gương mặt quen thuộc trước mắt, để chính mình buông thả, thậm chí đã quên che dấu yêu thương và đau đớn trong lòng.

Bạch Ngọc Đường cũng trở nên hoảng hốt, cảm giác này kỳ lạ quá, như thể có một loại từ trường cường đại, bắt lấy ánh mắt của mình đặt lên gương mặt Triển Chiêu. Vì sao cậu bị thương như thế, đến cuối cùng, ẩn tàng dưới nét mặt bình tĩnh của cậu chứa đựng những bí mật nào?

“Khụ.” Tiểu Văn ho khan một tiếng, hai người đồng thời sững sốt.

Cảm thụ được vài ánh mắt giết người phóng tới, Tiểu Văn không khỏi cười khổ. Tuy rằng hai người đồng dạng đẹp trai thâm tình nhìn nhau như vậy thật sự rất đã mắt, thế nhưng không khí này cũng quá... Các chị em à, không phải tôi sát phong cảnh, là mấy chị quá mê trai rồi, Triển quản lý người ta tốt như vậy, mấy chị cũng đừng nghĩ bậy cho cậu ấy chứ. Ấy, được rồi, cậu ấy không thích người khác gọi Triển quản lý, thì Triển đại ca.

Cảm thấy nhìn chằm chằm một nam nhân như vậy hình như không thích hợp, Bạch Ngọc Đường lấy lại bình tĩnh, nói với Triển Chiêu: “Vẫn chưa hỏi cậu, sao lại ở lại trong quán vậy? Cậu không có chỗ ở sao? Đinh đại ca nhỏ mọn như vậy, cả phúc lợi của nhân viên cũng quá tệ bạc.”

“Tôi chỉ có một mình, có phòng là đủ rồi, nơi này tốt, ở rất an tâm.” Triển Chiêu cười nói.

“An tâm? Vậy là,” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Cậu ở nơi này rất hợp, cảm giác như thể đây là nhà của cậu vậy.”

Nhà? Triển Chiêu cười khổ, vô luận như thế nào, ở trong thế giới này, Triển Chiêu không có nhà.

6. Chương 6: Sáu, Cậu Đang Lo Lắng Điều Gì?

“Cậu muốn vậy sao? Ở phòng này, tại quầy rượu này, bình tĩnh chờ đợi một lúc không biết lúc nào thì biến mất khỏi đây như vậy sao? Cậu nhìn bọn tôi, cậu bình tĩnh, nhưng còn bọn tôi thì sao? Bọn tôi thấy cậu cứ như vậy, đều rất khổ sở, rất xót xa, cậu có biết hay không?”

Triển Chiêu ở trong một căn phòng trên lầu hai của Hãm Không, bày biện cực kỳ giản đơn, như thể chỉ định lưu lại một thời gian ngắn, nhưng trên thực tế cậu đã ở nơi này hơn một năm.

“Triển Chiêu,” Đinh Nguyệt Hoa tiên tay lật mở một quyển sách đặt trên bàn, hơi nhíu mày, “Cậu nên ra ngoài một chút, đọc sách là việc tốt, nhưng cũng không thể không bước chân ra khỏi nhà như vậy, cần phải tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn mới được.

“Nguyệt Hoa, cảm tạ.” Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, “Nơi này không phải nơi của tôi nên đi lại, tôi đã quấy rối thế giới này nhiều lắm rồi.”

“Cậu lại nói bậy bạ cái gì vậy,” Đinh Nguyệt Hoa cảm thấy tức giận, “Cậu quấy rối cái gì chứ? Cậu cho rằng mình là cái đại nhân vật gì, một người bình thường nhỏ bé mà thôi, có bản lĩnh gì mà cải biến được tiến trình lịch sử chứ? Nói nữa, cậu là người từ thời cổ đại tới đây, chứ không phải là người từ tương lai đến, cho nên chỉ cần học tập thật tốt, so với người thời nay cũng không có gì khác hết, đừng có lo lắng không cần thiết nữa.”

Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa, trong ngực một trận cảm động, quả nhiên vẫn là Đinh Nguyệt Hoa hiền lành kia, tuy rằng tính tình so với khi xưa có phần thoải mái hơn nhiều.

Chờ cô bình tĩnh một chút, Triển Chiêu nhẹ nhàng nói: “Nguyệt Hoa, tôi hỏi cô, nếu như sáng mai, đột nhiên không thấy tôi nữa, cô sẽ như thế nào?”

“Cậu... Không thấy? Làm sao có thể.” Đinh Nguyệt Hoa sửng sốt, không nghĩ rằng cậu sẽ hỏi như vậy.

“Làm sao không thể,” Triển Chiêu thở dài, “Tôi đến nơi này, vốn không biết vì nguyên nhân gì, rất có thể cũng sẽ mặc danh kỳ diệu li khai.”

“Vì vậy nên cậu mới không thể yên tâm hòa mình vào cuộc sống ở đây sao? Cậu, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất?” Đinh Nguyệt Hoa thần thờ nhìn Triển Chiêu, như thể lần đầu tiên nhận thức được cậu, thái độ bình tĩnh của cậu khiến cô đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Cho tới bây giờ, cậu vẫn luôn dùng gương mặt bình tĩnh này, che giấu bất an và bất lực trong lòng sao? Suốt quãng thời gian một năm ở thế kỷ hai mươi mốt này, cậu có từng thực sự yên ổn hay không? Trong lòng Đinh Nguyệt Hoa rất khó chịu, thế nhưng cô biết rõ, Triển Chiêu so với cô, nhất định khổ sở hơn nhiều.

“Nguyệt Hoa, tôi đến nơi này, biết được ba huynh muội, mọi người đối xử tốt với tôi như vậy, tôi rất cảm động. Nhưng nếu như có một ngày tôi biến mất không lý do, tôi biết mình nhất định sẽ rất nhớ mọi người, mà mọi người cũng nhớ tôi như vậy đúng không?”

“Triển Chiêu, cậu suy nghĩ nhiều quá.” Đinh Nguyệt Hoa lặng lẽ suy nghĩ, đi đến bên cạnh Triển Chiêu, kéo cậu ngồi xuống trên ghế sa lông.

“Cậu nghe cho rõ đây. Thứ nhất, không chắc chắn cậu sẽ quay trở về, nếu chỉ vì một trong những khả năng mà từ bỏ sống một cuộc sống bình thường, cậu không cảm thấy rất ngớ ngẩn sao? Thứ hai, cho dù cậu có quay về thật đi nữa, bọn tôi dù có chút không nỡ, nhưng cũng sẽ không khổ sở, bởi vì bọn tôi biết cậu sẽ ổn ở thế giới cũ của cậu, giống như hảo bằng hữu ở phương xa thôi, không gặp thì không gặp, chỉ cần hai bên còn lưu luyến nhau, như vậy không phải vẫn ổn sao?”

“Hai bên lưu luyến sao.” Triển Chiêu giật mình, lưu luyến là một loại tình cảm phức tạp, có đôi khi rất vui sướng, có đôi khi lại rất thống khổ. Nguyệt Hoa, nàng không rõ, ta cũng không hy vọng bất kỳ ai trong mọi người hiểu rõ, nhất là hắn.

“Đúng, chính là lưu luyến.” Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười, “Triển Chiêu, tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, cậu có còn lưu luyến ai trong thế giới kia không?”

“Thế giới kia à,” ánh mắt Triển Chiêu mờ lung, dường như đang nhớ đến điều gì.

“Triển Chiêu, trong thế giới của cậu, có biết Bạch Ngọc Đường không?”

“Bạch Ngọc Đường...” Triển Chiêu biến sắc, suy nghĩ đang thả trôi của cậu thoáng chốc bị cái tên này kéo giật lại.

“Cậu biết hắn, hơn nữa còn rất tín nhiệm hắn, có phải vậy không?”

“Đúng vậy,” Thanh âm của Triển Chiêu có một tia chấn động, “Ta biết Bạch Ngọc Đường, ta rất tín nhiệm hắn, nhưng hắn không biết ta, lại càng không nên tín nhiệm ta.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Triển Chiêu gần như không khống chế được tâm tình, thất kinh, như thế nào Triển Chiêu như thể thay đổi thành người khác, rốt cuộc trong cái thế giới kia, cậu cùng Bạch Ngọc Đường từng có gút mắc như thế nào?

“Triển Chiêu, cậu bình tĩnh một chút đi.” Đinh Nguyệt Hoa vỗ vỗ vai Triển Chiêu, không biết nên làm gì mới xoa dịu được cậu.

“Tôi không sao,” Triển Chiêu đứng lên, bước nhanh đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Trong lòng Đinh Nguyệt Hoa gấp gáp, không thể nhìn thấy vẻ mặt của Triển Chiêu.

Không biết qua bao lâu, Triển Chiêu quay đầu, nhìn nét mặt lo lắng của Đinh Nguyệt Hoa, mỉm cười nói:

“Nguyệt Hoa, cô không biết, có thể nhìn thấy mọi người như vậy, trong tâm của tôi rất an tĩnh. Trong thế giới kia, tôi chưa từng trải qua an tĩnh như vậy.”

“Nói vậy, cậu định cứ như vậy mà nhìn tiếp à?” Tuy rằng không đành lòng, thế nhưng trong lòng của Đinh Nguyệt Hoa thực sự có xung động muốn nổi giận, đây là lần đầu tiên cô phát giận với Triển Chiêu, cậu đối với bản thân quá tàn nhẫn.

“Cậu muốn vậy sao? Ở phòng này, tại quầy rượu này, bình tĩnh chờ đợi một lúc không biết lúc nào thì biến mất khỏi đây như vậy sao? Cậu nhìn bọn tôi, cậu bình tĩnh, nhưng còn bọn tôi thì sao? Bọn tôi thấy cậu cứ như vậy, đều rất khổ sở, rất xót xa, cậu có biết hay không?”

“Nguyệt Hoa?” Triển Chiêu sững sờ, điều Đinh Nguyệt Hoa nói cậu chưa từng nghĩ đến, cậu chỉ là không muốn quấy rầy cuộc sống của bọn họ, cậu sai lầm rồi sao?

Đinh Nguyệt Hoa đi đến bên người Triển Chiêu, nhìn cửa sổ sau lưng cậu, dịu dàng nói: “Phong cảnh này rất đẹp, thế nhưng chỉ khi nào bước đi, thời gian mới thực sự thuộc về cậu. Rất nhiều việc, đều phải thử mới biết được kết quả. Chuyện cậu sợ hãi, nói không chừng vốn không hề đáng sợ như cậu nghĩ.”

Nghe lời Đinh Nguyệt Hoa nói, đôi tay chống trên bệ cửa sổ khẽ run lên, cậu bỗng nhiên chần chờ, chẳng lẽ thực sự như Đinh Nguyệt Hoa nói, là tự mình đa tâm thôi sao? Hay là, nhân duyên lần thứ hai này với những người ở đây thật sự không đáng phải sợ hãi như vậy?

Đối với Triển Chiêu mà nói, quyết định có muốn kết giao với một người tên Bạch Ngọc Đường của thế kỷ hai mươi mốt này hay không, chính là một việc trọng đại. Thế nhưng đối với Bạch Ngọc Đường, hắn đã sớm xem cậu thanh niên kỳ lạ của Hãm Không này là bằng hữu của mình. Tuy rằng Bạch Ngọc Đường vốn là một kẻ lãnh đạm, nhưng đối với những thứ hắn yêu thích thì chưa từng chần chờ, hắn rất nhanh đã hiểu được vì sao mỗi ngày một lần đều chạy đến nơi này, không phải bởi vì nữ nhi hồng, mà là vì Triển Chiêu.

Sống trên đời hai mươi bốn năm, hiếm hoi có được một lần nhận thức và hiểu rõ một người, người như vậy, nếu như không thể trở thành bằng hữu thì rất đáng tiếc. Bạch Ngọc Đường ghét nhất là cảm giác tiếc nuối, loại cảm giác như thời điểm mất đi anh trai đó, tuyệt đối không thể lặp lại một lần nữa.

7. Chương 7: Bầy, Tôi Đến Làm Công Cho Cậu, Có Được Không?

Sơ mi màu trắng đơn giản, quần màu xám, trang phục như vậy tuyệt đối không thể coi là thời trang, nhưng vẫn cứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh như mọi khi. Vì toàn thân hắn nhẹ nhàng tỏa ra một loại phong thái đậm chất đàn ông, như thể phát ra từ tính của nam châm, khiến người ta không có cách nào dời mắt.

Thành phố D nơi anh em nhà họ Đinh cư ngụ là một thành phố tầm trung, nhân khẩu thường trú chỉ có hơn 500 vạn dân, đương nhiên, nếu tính cả nhân viên từ nơi khác đến công tác và những “Hắc nhân” (người không có hộ khẩu) dùng thân phận giả như Triền Chiêu, thành phố này đột nhiên có vẻ chật chội hơn nhiều.

Tuy thành phố này không lớn, nhưng kinh tế lại đang trong giai đoạn hưng thịnh. Do ba mặt giáp biển, là cửa biển trọng yếu thông thương với các nước trên thế giới, ngành kinh tế vận tải cảng biển đương nhiên hết sức phát triển. Hơn nữa với nền kỹ thuật công nghệ của thành phố D, lượng khách du lịch tăng trưởng rất nhanh, mà tốc độ phát triển vượt trội của thành phố là một viễn cảnh không cần phải tranh cãi nhiều. Cho nên, sinh hoạt thông thường của dân cư thành phố tương đối thoải mái dễ dàng.

Cuộc sống của Bạch Ngọc Đường hai mươi một năm trước đều là trôi qua bên trong thành phố này, hẳn rất thích nơi này, cũng chưa từng có ý định bỏ đi. Nếu không phải sự kiện ngoài ý muốn ba năm trước đây, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không biết được, thì ra mình là người thích vắng du như thế.

Ba năm trôi qua, hôm nay lại trở về đây, có vài người tuy rằng vạn phần không muốn nhìn thấy, nhưng gặp một lần vẫn tốt hơn, dù sao bọn họ cũng vì mình mà gánh vác trách nhiệm lâu như vậy.

Tập đoàn Bạch thị là một doanh nghiệp chuyên hoạt động trong ngành vận tải và hậu cần đường thủy, sau đó đa dạng hóa kinh doanh nhảy qua tập đoàn doanh nghiệp nhà nước. Vì Bạch thị chuyên làm trung gian giao dịch với khách hàng doanh nghiệp trên toàn thế giới trong lĩnh vực vận chuyển hậu cần và các dịch vụ khác, đồng thời cũng cung cấp các dịch vụ vận chuyển, giao nhận vận tải, ngành vận tải biển, cảng biển, thương mại, dịch vụ tài chính và các ngành công nghiệp khác. Trong một thành phố như D thành, phát triển được một cơ sở như vậy, có thể được coi như là được thời thế ưu đãi.

Bạch thị là do Bạch Cẩm Đường và cha của Bạch Ngọc Đường sáng lập, là một doanh nghiệp gia đình tiêu chuẩn, tại thành phố D đã có hai mươi mấy năm thâm niên, bất quá thời điểm Bạch Cẩm Đường tiếp nhận nó, Bạch thị không phải quy mô như ngày hôm nay. Có thể nói trí tuệ và sự quyết đoán của anh đã đưa Bạch thị nhảy vọt lên địa vị tập đoàn đa quốc gia như hiện tại. Đáng tiếc một thương gia kỳ tài trẻ tuổi đầy hứa hẹn như vậy, lại trắng niên mất sớm.

Trước khi Bạch Cẩm Đường qua đời, giao lại công ty cho hảo bằng hữu Lô Phương mà không phải em trai Bạch Ngọc Đường. Đối với quyết định này, ngoại nhân có thể sẽ cảm thấy mạo danh kỳ diệu, trong khi những người biết rõ Bạch Ngọc Đường đều có thể hiểu được quyết định của Bạch Cẩm Đường. Thực sự, Bạch Ngọc Đường đối với việc kinh doanh hoàn toàn không có một chút hứng thú. Điểm mấu chốt là, sau khi tang sự cho anh trai kết thúc, Bạch Ngọc Đường chỉ để lại một phong thư, rồi biến mất khỏi thành phố D. Từ đó đến nay được ba năm, ngoại trừ cách mỗi mấy tháng gọi điện về cho Lô Phương để báo cáo mình vẫn còn sống, cũng không có một tin tức nào khác.

Một tuần sau khi trở về, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng đến tòa nhà Bạch thị ba năm chưa gặp.

Từ tốn đi vào phòng khách có chút trống trải, tỉ mỉ quan sát bài trí của nơi này. Vẫn mộc mạc đơn giản như xưa, không có biến hóa gì quá lớn, không khác mấy so với thời gian anh trai vẫn còn.

“Tiên sinh, hoan nghênh ngài hạ cố ghé thăm Bạch thị, xin hỏi có thể giúp gì ngài?”

Một giọng nói ôn nhu ngọt ngào cắt đứt dòng hồi ức của Bạch Ngọc Đường, quay đầu lại, phía sau là một vị tiểu thư xinh đẹp đang đứng. Tiểu thư kia lúc này cũng nhìn rõ gương mặt của Bạch Ngọc Đường, nụ cười chuyên nghiệp nổi lên một điểm biến hóa nhỏ, có điều ngay lập tức đã khôi phục lại bình thường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: “Tôi đến gặp Lô tổng tài, anh ấy đang ở đâu?”

“Xin hỏi tiên sinh có hẹn trước không?” Tiểu thư lễ phép hỏi.

“Không có.” Bạch Ngọc Đường cười, đại ca, bây giờ muốn gặp mặt anh một cái cũng thật không dễ.

Thấy hắn đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, tiểu thư này hơi sững sờ.

“Nếu tiên sinh không có hẹn trước, sợ rằng tổng tài không có thời gian gặp ngài.”

“Được rồi, không làm khó dễ cô.” Bạch Ngọc Đường cười một cái rồi nói, “Khi nào gặp anh ấy thì nhắn lại một tiếng, Bạch Ngọc Đường đã trở về, nếu muốn gặp, anh hãy đến quán bar của Đinh đại ca.”

Ném lại mấy lời này, Bạch Ngọc Đường không quay đầu lại, đi ra khỏi toàn nhà Bạch thị, lưu lại tiểu thư xinh đẹp không hiểu mô tê gì đứng chôn chân ở đó. Bảo Lô tổng tài đến quán bar của Đinh đại ca gặp anh ta. Đinh đại ca là ai? Chẳng lẽ là Đinh Triệu Lan tiên sinh? Vậy còn anh ta là ai?

Trở về từ Bạch thị, Bạch Ngọc Đường căn bản cũng không trở về nhà trọ, mà là gọi điện trả phòng, rồi trực tiếp gọi người dọn hành lý đưa hết sang Hãm Không.

Lúc hắn trở lại vừa đúng bốn giờ chiều, Hãm Không vừa bắt đầu mở cửa, nên bên trong quán ngoại trừ nhân viên thì chỉ có mỗi Triển Chiêu. Nhìn thân ảnh màu trắng quen thuộc kia đi vào cửa lớn Hãm Không, trên mặt Triển Chiêu hiện lên một tia cười mà chính cậu cũng không nhận ra.

Sơ mi màu trắng đơn giản, quần màu xám, trang phục như vậy tuyệt đối không thể coi là thời trang, nhưng vẫn cứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh như mọi khi. Vì toàn thân hắn nhẹ nhàng tỏa ra một loại phong thái đậm chất đàn ông, như thể phát ra từ tính của nam châm, khiến người ta không có cách nào dời mắt.

Bạch Ngọc Đường cũng cười, chỉ cần gặp được Triển Chiêu, hắn ngay lập tức sẽ biến thành một gã thích cười, không phải nụ cười nhạt theo thói quen, mà là nụ cười thật lòng.

“Triển Chiêu, tôi tới đây làm công cho cậu, thích không?” Bạch Ngọc Đường nửa thật nửa đùa nhìn Triển Chiêu.

“Cái gì?” Triển Chiêu không hiểu ý hần muốn nói gì, cái gì làm công.

“Tôi nói là, tôi tới Hãm Không, làm nhân viên của cậu, có được không, Triển quản lí.”

Bạch Ngọc Đường đang cười, nhìn dáng vẻ không biết phải làm sao của Triển Chiêu, cảm thấy thật thú vị.

“Sao thế, Triển quản lí, không hoan nghênh tôi sao? Tôi đây rất dễ ở chung, không cần lo.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa đi về phía sau, “Nhìn qua chỗ của Đinh đại ca dành cho cậu cái nào.”

Triển Chiêu cả kinh, tới lúc này mới hiểu được ý tứ của Bạch Ngọc Đường, hần là muốn đến đây làm việc. Thế nhưng hần còn muốn xem chỗ ở của mình, chẳng lẽ còn muốn ở lại nữa? Ý nghĩ này thật quá đáng sợ. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhanh chóng đuổi kịp Bạch Ngọc Đường, vứt hết mọi người đang trốn mắt há mồm trong đại sảnh qua một bên.

Nhân viên của Hãm Không đều biết Triển Chiêu không thích bị người khác quấy rầy, cho nên về cơ bản, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai lai vãng đến phòng Triển Chiêu. Mà Triển Chiêu cũng chẳng có thứ gì đáng giá, cho nên dù ngày hay đêm cũng không cần khóa cửa. Nhưng mà cậu thật không ngờ, mình lại có ngày bị một con chuột bự tư sấm nhà dân.

Bạch Ngọc Đường vào phòng Triển Chiêu, nhìn quanh một vòng, nhướn mày.

“Đinh đại ca bủn xỉn vậy sao, ngay cả TV cũng không lắp cho cậu nữa?”

“Không phải vậy, do tôi không cần.”

Triển Chiêu vừa trả lời, vừa chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, sắc mặt không thay đổi, từ tốn nhặt xấp giấy trắng bày trên bàn cất vào. Những chữ trên đây nếu để hần thấy được, sợ rằng khó mà giải thích rõ.

“Hử? Không xem ti vi,” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cười một chút, “Thói quen tốt.”

“Ừ, ở đây cũng yên tĩnh, nhờ Đinh đại ca cho tôi một phòng khác rộng hơn phòng này chút là được.”

Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đánh một vòng hết căn phòng không lớn của Triển Chiêu, cuối cùng đi tới bên cạnh bàn đọc sách. Cầm lấy một quyển sách trên bàn, tiện tay lật lật.

“Ôi trời, Triển Chiêu, cậu đọc [Tổng sử] đấy à, còn là bản phồn thể nữa.”

Giật mình một chút, Bạch Ngọc Đường như thể mới gặp Triển Chiêu lần đầu, nhìn cậu từ trên xuống dưới.

“Xem qua thôi, không có gì.” Triển Chiêu lấy lại sách từ trong tay Bạch Ngọc Đường, cất trở vào chỗ cũ.

“Ngọc Đường, lúc này anh nói đến đây làm việc là ý gì?”

Bạch Ngọc Đường còn đang muốn hỏi tiếp chuyện quyển sách kia, có điều nhìn qua thấy Triển Chiêu có vẻ không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa. Xoay người ngồi xuống ghế sa lông, bày ra bộ dạng thoải mái.

“Hiện tại, mấy vị bằng hữu của anh trai tôi đã biết tôi về rồi, kiểu gì cũng sẽ bắt tôi trở lại Bạch thị làm cu li. Mà tôi vẫn chưa muốn trốn khỏi thành phố ngay lúc này, cho nên mới cần một công việc để bọn họ đừng có kéo đến làm phiền.”

Lời của hắn khiến Triển Chiêu bật cười, quả nhiên là chuột bạch, cái gì cũng có thể thương lượng, chỉ duy nhất không thể không có tự do.

“Vậy tại sao anh muốn Đinh đại ca cho anh một phòng?”

“Vì tôi đang không có chỗ ở, mà tôi lại thích ở đây.”

Lúc Bạch Ngọc Đường nói câu này, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của Triển Chiêu. Không hiểu vì sao, nơi này rất quen thuộc, người này cũng rất quen thuộc, cho nên hắn thích ở đây.

Dáng tươi cười của Triển Chiêu dần dần tan biến, cậu nhớ lại lời của Đinh Nguyệt Hoa, chẳng lẽ mình còn chưa kịp bước chân đến với phong cảnh bên ngoài, phong cảnh đó đã muốn tiến vào cuộc sống của mình rồi sao? Ngọc Đường, quả nhiên hai chúng ta, tránh không thoát.

8. Chương 8: Tám, Làm Gì Cũng Được, Dù Có Làm Gì Tôi Cũng Không Rời Khỏi Đây

“Đinh đại ca, em xuống dưới đó nói với Tam ca, là anh bảo em trốn ở đây, đừng đi gặp bọn họ, nói vậy nha?”

“Cậu —— Bạch Ngọc Đường!” Đinh Triệu Lan điên tiết trừng Bạch Ngọc Đường, cái thẳng này, quả thật y như Nguyệt Hoa nói, thật quá đáng ghét.

—

Lúc Đinh Triệu Lan chạy tới Hầm Không thì trời đã tối, vừa vào cửa trực tiếp đi đến quầy bar, vội vàng hỏi: “Tiểu Văn, Bạch Ngọc Đường có đến đây chưa?”

Rồi, hắn đang ở trong phòng nghỉ trên lầu hai cùng Triễn quản lí.” Tiểu Văn nhìn vẻ mặt lo lắng của chủ quán, lòng nghĩ thầm, xem ra tên Bạch Ngọc Đường kia đã gây chuyện rồi.

Đinh Triệu Lan không nói thêm tiếng nào, trực tiếp lên thẳng lầu hai, quả nhiên nhìn qua cửa sổ phòng nghỉ thấy Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên trong. Hai người ngồi đối mặt nhau, Triễn Chiêu cúi đầu, trong tay cầm một chén rượu nhỏ bằng sứ trắng. Còn Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triễn Chiêu, như thể đang chờ cậu ngẩng đầu.

Triễn Chiêu chưa bao giờ nghĩ, uống rượu cùng Bạch Ngọc Đường là một việc khó khăn đến như vậy. Hình như hắn nhận ra cái gì, hoặc có lẽ nên nói rằng hắn vô cùng muốn nhận ra một điều gì đó từ mình, hoặc là —— đều là ảo giác cả.

“Đinh đại ca, anh về rồi à.” Bạch Ngọc Đường nâng mắt nhìn Đinh Triệu Lan, cười nói.

Đinh Triệu Lan chau mày, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, cậu nói với Lô Phương cái gì, anh ta gọi điện thoại đến công ty của anh suốt cả ngày nay.”

Triễn Chiêu gật đầu chào Đinh Triệu Lan, cố sức che giấu cảm giác khó chịu trong lòng, cậu nghe thấy cái tên đó —— Lô Phương. Quả nhiên, duyên phận Ngũ Thử bọn họ đến đời này vẫn sâu đậm như xưa, Lô Đại hiệp, chẳng lẽ Triễn Chiêu còn có duyên gặp người một lần nữa sao?

Đinh Triệu Lan còn chưa nghe được câu trả lời của Bạch Ngọc Đường, bốn người xa lạ đã xông qua cửa chính Hãm Không.

“Tiểu Bạch, cậu ra đây cho anh!”

“Bạch Ngọc Đường! Thăng nhóc thói tha kia, mau ra đây!”

Sắc mặt của Bạch Ngọc Đường không động lấy một ly, nhìn xuống lầu một cái, nói với Đinh Triệu Lan: “Đinh đại ca, có người muốn ở trong địa bàn của anh bắt em kìa, an toàn của em giao hết vào tay anh nha!”

Đinh Triệu Lan thở dài một hơi, lắc đầu cười khổ: “Mấy người các ngươi cũng hay thật, địa vị người người trong thương trường tha thiết mong mỏi, các cậu lại xem như củ khoai lang nóng ném tới ném lui. Nếu như Cẩm Đường biết được các cậu đối xử với công ty của cậu ấy như thế, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào nữa.”

Nhìn thấy dưới sảnh chính đã rối loạn, Đinh Triệu Lan biết mình không thể không can thiệp.

“Mấy cái khác anh không nói, cậu theo anh xuống dưới gặp họ, trước hết ngăn cậu Từ Khánh kia đập bể rượu của anh cái đã.”

“Được, chỉ cần anh đáp ứng cho em ở lại, tất cả đều không thành vấn đề.”

“Cậu nói cái gì?”

Bộ dạng tươi cười của Bạch Ngọc Đường khiến Đinh Triệu Lan thật muốn đập cho một trận.

“Em nói em muốn làm việc ở đây, tiện thể ở lại luôn.”

“Đùa cái gì thế, cậu ở đây thì làm được gì?” Đinh Triệu Lan nhìn khuôn mặt tươi cười thiếu đánh kìa, nghĩ thầm, tiểu Văn nói đúng lắm, cái tên Tiểu Bạch này đúng là chứa gậy rồi.

“Ba năm nay em ở ngoài cũng thường làm công trong quán bar, công việc ở đây đương nhiên không làm khó được em rồi. Làm gì cũng được, dù có làm gì em cũng không rời khỏi đây, càng không đi theo bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường đắc ý dào dạt nhìn Đinh Triệu Lan, len lén liếc mắt nhìn Triển Chiêu, nghĩ thầm, ở đây thú vị như vậy, sao tôi có thể bỏ đi được.

“Chỗ này của anh là quán bar, không phải nhà trọ.” Đinh Triệu Lan tức giận nói.

“Em cũng không cần nhà trọ, cho cái giường đủ rồi, Đinh đại ca không keo kiệt đến mức đó chứ.”

Lúc Bạch Ngọc Đường nói lời này căn bản không nhìn Đinh Triệu Lan, mà chăm chú nhìn Triển Chiêu.

Đinh Triệu Lan cũng phát hiện ra ánh mắt bất thường của Bạch Ngọc Đường, ngực khẽ động, chuyện gì đang xảy ra, cái đứa từ nhỏ đã lạnh như băng này cũng có thể hứng thú với một người đến mức này sao? Chẳng lẽ nó đã nhận ra Triển Chiêu không bình thường?

Trong lòng thoáng chốc phiền muộn, không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa, dù sao việc Triển Chiêu là người cổ đại càng ít người biết càng tốt.

“Ngọc Đường, anh đồng ý cho cậu đến làm việc, chỉ có điều nơi này không có chỗ ở.”

Bạch Ngọc Đường cũng không trả lời ngay, khước miệng nhẹ nhàng câu lên thành một nụ cười, quay đầu nhìn lướt qua cục diện dưới lầu. Thấy Từ Tam ca đang túm cổ áo Tiểu Văn ép hỏi mình đang ở đâu, cười thầm. Ai là tình anh trong thương giới chứ, rõ ràng là một đám lưu manh. Nhìn dáng vẻ run lẩy bẩy của Tiểu Văn thật đúng là buồn cười, rõ ràng là bị Tam ca dọa sợ run. Đại ca bên cạnh muốn ngăn ảnh lại, có điều một khi Tam ca bị kích động, không phải người nào cũng ngăn được.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, cũng đang nhìn dưới lầu. Phía dưới quả nhiên là bốn người còn lại trong Ngũ Thử, ngoại trừ hai người đang gây sức ép với Tiểu Văn vẫn còn hai người bên ngoài. Nhị gia Hàn Chương

mặt không biểu tình, đứng một bên không nói một lời. Tương Bình vẻ mặt như đang xem kịch vui, mỉm cười nhìn Lô Phương và Từ Khánh.

Vì bốn người đột nhiên xông vào làm loạn, toàn bộ nhân viên và khách khứa trong đại sảnh đều hoảng sợ, vài người muốn lại gần giải cứu Tiểu Văn, bất quá hầu hết đều đứng ngoài vòng xì xào bàn tán.

Đinh Triệu Lan cũng không biết nên làm gì bây giờ, tin tức Bạch Ngọc Đường trở về anh vẫn chưa báo cho bốn người này biết. Vốn dĩ cho rằng tâm trạng Bạch Ngọc Đường vẫn chưa bình phục hẳn, hơn nữa mới vừa trở về, không muốn tạo quá nhiều áp lực cho nó. Thế nhưng ai mà biết tên nhóc này lại dẫn phiền phức về tận quán bar của mình, thật đáng ghét.

“Đinh đại ca, em xuống dưới đó nói với Tam ca, là anh bảo em trốn ở đây, đừng đi gặp bọn họ, nói vậy nha?”

“Cậu —— Bạch Ngọc Đường!” Đinh Triệu Lan điên tiết trừng Bạch Ngọc Đường, cái thằng này, quả thật y như Nguyệt Hoa nói, thật quá đáng ghét.

Triển Chiêu nhìn nhìn biểu tình dở khóc dở cười của Đinh Triệu Lan, trong lòng đột nhiên thư thái, nụ cười hiếm thấy kéo lên khóe miệng. Ngọc Đường, người vẫn cứ cái dạng này.

“Đinh đại ca, anh đồng ý hẳn đi, tôi không sao đâu.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nói.

Đinh Triệu Lan giật mình, Triển Chiêu, cậu —— ôi, cậu không muốn tôi khó xử nên mới làm vậy phải không.

Người thanh niên này thực sự khiến người ta đau lòng, không lẽ trước đây ở thế giới kia, cậu cũng là người chỉ một lòng lo cho người khác thế sao?

Bạch Ngọc Đường cũng sững sờ, nghe ra ý tứ trong lời nói của Triển Chiêu, chân mày không khỏi nhăn lại, đừng nói Đinh đại ca vì sợ cậu ta khó xử nên mới không muốn mình ở đây chứ? Còn nhớ đến thái độ của Đinh Nguyệt Hoa đối với mình hôm trước nữa, trong lòng càng lúc càng thấy không ổn, anh em nhà họ Đinh này đối xử với Triển Chiêu có phải là quá tốt rồi không?

“Sao đây? Đinh đại ca đồng ý không?” Bạch Ngọc Đường ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Đinh Triệu Lan chờ đợi.

Đinh Triệu Lan trong lòng khó chịu, có điều cũng không còn cách nào khác, tức giận nói: “Được, coi như xem mặt mũi của Triển Chiêu mà đáp ứng cho cậu đó. Cái thằng nhóc thối tha nhà cậu, lập tức xuống lầu dọn dẹp mấy người kia ngay cho anh.”

“Ha ha, tuân lệnh.” Thản nhiên cười, lại nhìn Triển Chiêu thêm một lần, Bạch Ngọc Đường mới đứng lên, từ từ đi xuống lầu.

“Tam ca, anh thả tên nhóc kia ra đi, em ở bên này.”

Giọng cười vang lên rõ mồn một giữa thanh âm hò hét loạn cào cào trong đại sảnh, ánh mắt mọi người đều tập trung hết lên người Bạch Ngọc Đường, đương nhiên bao gồm cả bốn người đang liên tục tìm cho ra hắn.

“Tiểu Bạch, cuối cùng cậu cũng xuất hiện.” Tương Bình cười nói, “Anh biết ngay là không làm lớn chuyện cậu sẽ không ra mà.”

“Tứ ca, nhìn xem em hiền lành như thế này, sao nghe anh nói cứ như một đứa bất kham vậy chứ.”

Từ Khánh thấy Bạch Ngọc Đường xuất hiện, một phát ném Tiểu Văn đi, cũng không để ý Tiểu Văn không giữ được trọng tâm, suýt nữa đã ngã sấp mặt xuống.

Tiểu Văn còn đang chờ cái ót của mình tiếp xúc thân mật với sàn nhà, nhắm chặt mắt chuẩn bị ngênh đón cơn đau, không nghĩ rằng một chút đau đón cũng không thấy đâu. Trong thoáng chốc cảm thấy mình được rơi vào một vòng tay, trơn mát, ngẩng đầu, thì ra là Triển đại ca. Gì hả —— không phải cậu ấy đang ở trên lầu sao? Làm sao mà đến đằng sau mình nhanh như vậy được? Bất quá, vẻ ngoài của Triển đại ca thật đẹp quá đi.

Tiểu Văn vốn còn đang tiếp tục cơn háo sắc của mình, có điều không được cho cơ hội, một giây sau đã bị người túm cổ tách khỏi Triển Chiêu. Khỏi cần nghĩ cũng biết, chính là cái tên Bạch Ngọc Đường đáng ghét kia.

Bạch Ngọc Đường lôi Tiểu Văn ra, ý vị thâm trường nhìn Triển Chiêu một lát, lại xoay người đối mặt với bốn vị tình anh trong thương giới hiện đã muốn rơi nước mắt vui mừng (*Nguyên văn: lệ nóng doanh tròng*). Cười trong lòng, bốn vị anh trai, Ngũ đệ đã về đây. Bất quá, bảo em đi Bạch thị hả, ha ha, mơ cũng không có đâu.

9. Chương 9: Chín, Cho Tôi Thời Gian Một Năm

Bạch thị và Bạch Ngọc Đường, là nhờ vào sự che chở của sáu người mà lớn lên.

Đời này, Ngũ Thử Hãm Không vẫn là tình như huynh đệ. Tuy rằng trong quá trình kết nghĩa cũng không có nghi lễ uống máu ăn thề chính thức như ngày xưa, chẳng qua cảm tình của Bạch Ngọc Đường đối với bốn vị ca ca này tuyệt đối không thua kém so với ngàn năm trước.

Cuộc sống của nhóc con Bạch Ngọc Đường bảy tuổi và Bạch Ngọc Đường sau này là hai chuyện khác biệt. Cha mẹ đã lớn tuổi mới sinh hạ được đứa con trai này, đương nhiên đặc biệt thương yêu hắn. Mà anh trai Bạch Cẩm Đường lúc hắn ra đời đã được mười một tuổi rồi, tính cách trời sinh ôn hòa trầm ổn, khiến anh

không có lấy một chút bất mãn đối với việc em trai mình cướp đi sự quan tâm của cha mẹ, anh thích Bạch Ngọc Đường.

Đình gia và Bạch gia là thế giao, Đình Triệu Lan và Bạch Cẩm Đường chính là bạn tốt học chung trường từ nhỏ đến lớn, tự nhiên cũng yêu thương Bạch Ngọc Đường như em ruột. Về phần mấy người Lô Phương, bọn họ cũng là hảo bằng hữu của Bạch Cẩm Đường, đối xử với Bạch Ngọc Đường cũng tốt. Bạch Ngũ gia đời này hết như ngàn năm trước có phúc khí như vậy, một mình một người nhận được muôn ngàn sủng ái từ người thân.

Thế nhưng ngay vào cái năm Bạch Ngọc Đường bảy tuổi đó, cha mẹ trong một lần đi du lịch, gặp tai nạn máy bay, đồng thời rời bỏ nhân thế. Từ ngày hôm đó trở đi, Bạch Cẩm Đường chỉ vừa mới vào đại học liền phải tiếp nhận lại cơ nghiệp của cha, hơn nữa, phải thay cha mẹ chăm lo cho đứa em trai còn nhỏ của mình.

Cũng may mặc kệ bao nhiêu gian khổ, bọn họ cũng chịu đựng nổi. Trong thời điểm khó khăn nhất của Bạch Cẩm Đường, giúp đỡ anh hết mình chính là Đình Triệu Lan và nhóm Lô Phương, hỗ trợ trên mọi phương diện. Dần dần, việc làm ăn của Bạch thị rất cuộc vượt qua được nguy cơ, từ từ đi vào quỹ đạo. Mà Bạch Ngọc Đường được những người anh này chăm lo, cũng từ từ vơi bớt nỗi thống khổ mất đi cha mẹ. Có thể nói, Bạch thị và Bạch Ngọc Đường, là nhờ vào sự che chở của sáu người mà lớn lên.

Cho nên bốn người này và Đình Triệu Lan đều là anh trai của Bạch Ngọc Đường, mặc dù không có kết bái, thế nhưng tình cảm của bọn họ chính là như vậy. Tuy rằng bốn người bọn họ cũng giống như Bạch Cẩm Đường, biết rằng Bạch Ngọc Đường không thích làm ăn. Thế nhưng vốn dĩ bọn họ cũng không phải Bạch Cẩm Đường, cho nên bọn họ không thể nào tiêu sái như anh. Bạch Cẩm Đường có thể giao Bạch thị cho bọn họ, nhưng bọn họ không thể giữ được, chủ nhân của Bạch thị chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường.

Hiện tại, đứng trong đại sảnh của Hâm Không, những trận tranh chấp không mấy khi xảy ra kể từ ba năm về trước bắt đầu bùng lên trở lại giữa Lô Phương và Đình Triệu Lan. Và tên đầu sỏ gây chiến lại đang ngồi ở quầy bar, trưng ra dáng vẻ không liên quan đến tôi, chỉ chăm chú nhìn Triển Chiêu ngồi trước mặt mình, mắt lóe lên ý cười.

“Đình Triệu Lan, rốt cuộc cậu có ý gì, Tiểu Bạch về đây biết bao lâu rồi, tại sao cậu vẫn còn giấu tôi.” Lô Phương là một người có tính khí rất tốt, chỉ có điều hiện tại anh thuần túy là lo lắng. Bạch Ngọc Đường mất tích ba năm, vẫn không chịu về nhà, lúc này khó khăn lắm mới về đến nơi, vậy mà Đình Triệu Lan lại phong tỏa tin tức với bọn họ, làm sao có thể không tức giận.

“Ai, anh cả, anh đừng nóng giận mà,” Đình Triệu Lan không biết phải nói gì mới ổn nữa, đành trùg mắt với Bạch Ngọc Đường đang nhón nhơ như không có việc gì, than thầm trong lòng, mình quả thực là tự chuốc lấy phiền phức.

“Làm sao bọn anh không tức giận được?” Từ Khánh đã không nén được cơn giận từ lâu, “Đình Triệu Lan, anh thấy là cậu định giúp thằng nhóc này tiếp tục trốn việc chứ gì.”

“Đây —— anh Từ, anh nói vậy là oan uổng tôi đó.” Đình Triệu Lan cắn răng, thằng nhóc chết dẫm, còn chưa chịu mở miệng can ngăn nữa.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người ở đây đều hướng sự chú ý đến Đinh Triệu Lan, thực ra ánh mắt của Tương Bình vẫn không hề ly khai Bạch Ngọc Đường, cộng thêm cả người Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn chăm chú —— Triển Chiêu.

Vứt hết mấy người đang náo loạn không ngừng kia qua một bên không thèm quan tâm, Tương Bình đi thẳng đến quầy bar Bạch Ngọc Đường đang đứng, Triển Chiêu ở bên trong quầy. Anh vỗ nhẹ nhẹ lên vai Bạch Ngọc Đường, đưa mắt nhìn lướt qua Triển Chiêu, cười nói: “Tiểu Bạch, vị này là ai đây?”

“Cậu ấy?” Bạch Ngọc Đường cười cười, nửa đùa nửa thật trả lời, “Ông chủ đó.”

“Hử?” Tương Bình thiêu mi, tỉ mỉ quan sát Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói, biết ngay hắn ta đang trêu chọc mình. Cậu cười với Tương Bình, nói rõ: “Tôi là Triển Chiêu, là quản lí của Hầm Không.”

Tương Bình giật mình, lại nhìn một chút biểu tình cười nhẹ của Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm, Tiểu Bạch vừa mới trở lại chưa được bao lâu, cậu Triển Chiêu này chắc chắn cũng chỉ mới quen gần đây. Với tính cách của nó, tuyệt đối sẽ không thân thiết với một người không quen biết như vậy, thế nhưng cách nó đối xử với Triển Chiêu này rõ ràng là có chút không tầm thường.

“Tiểu Bạch, cậu muốn ở đây làm việc cho Triển quản lí à?”

Thật ra Tương Bình không hề cảm thấy ngạc nhiên, chuyện Bạch Ngọc Đường muốn làm, từ trước đến nay đều không thể ngăn cản. Cho nên anh không giống như anh cả và anh ba đến giờ vẫn cho rằng có thể khuyên Tiểu Bạch trở về với Bạch thị, anh biết rõ đây là chuyện không thể. Chỉ có điều bây giờ Tiểu Bạch dĩ nhiên lại nguyện ý lưu lại trong quán rượu không lấy gì làm lớn này, Tương Bình cảm thấy rất hứng thú đối với người có thể hấp dẫn cậu em trai mình đến như vậy.

“Tứ ca, không lẽ anh cũng muốn bắt em trở về sao?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Cậu nghĩ sao?” Tương Bình cũng cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tương Bình, thản nhiên đáp: “Tứ ca, anh giúp em khuyên nhủ Đại ca một tiếng, đến lúc em muốn về, đương nhiên em sẽ về.”

“Nếu anh khuyên được thì anh ấy cũng không kích động vậy đâu,” Tương Bình lắc đầu, lại vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Tự cậu đi mà nói, nhớ kỹ nghìn vạn lần đừng có nói với anh ấy không bao giờ về, anh cả không chịu nổi đâu. Ba năm nay anh ấy rất nhớ cậu.”

Bạch Ngọc Đường cười khở một cái, đi tới bên cạnh Lô Phương và Đinh Triệu Lan.

“Đại ca, đừng trách Đình đại ca, là em bảo anh ấy không được nói cho anh biết.”

“Tiểu Bạch, ý cậu là gì, cậu cứ như vậy nói không gặp bọn anh là xong à?”

Giọng nói của Lô Phương phi thường kích động, anh biết Bạch Ngọc Đường không muốn quay về Bạch thị, thế nhưng ngay cả nhìn mặt đám anh trai bọn họ một lần cũng không muốn sao?

“Đại ca, em đến công ty tìm chính là vì muốn gặp mọi người đó.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười trả lời, “Em vừa trở về, còn rất nhiều chuyện chưa thông suốt. Thời gian tới muốn làm gì, có nên lưu lại hay không, trước khi nghĩ cho rõ ràng mấy vấn đề này, em không thể gặp mọi người được. Nếu gặp rồi, mọi người hỏi tới em biết phải trả lời như thế nào đây?”

“Vậy đến bao giờ cậu mới nghĩ xong?” Hàn Chương vẫn không xen vào đột nhiên mở miệng, “Cậu đã quyết định theo bọn anh quay về Bạch thị chưa?”

“Em nghĩ xong rồi,” Về mặt Bạch Ngọc Đường thoát nghiêm túc, nhìn Hàn Chương mặt vô biểu tình, “Hiện tại em không thể trở về, nếu như sau này em chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhất định sẽ trở về. Bạch thị là trách nhiệm của đại ca em, cũng tính là trách nhiệm của em. Chỉ là bây giờ em vẫn chưa có khả năng, trở lại cũng không giúp được gì, chỉ có thể gây thêm phiền phức cho mọi người.”

“Thằng nhóc thối tha, cậu còn bày đặt đùa cợt múa may gì đó, bớt nói nhảm đi, cút ngay về công ty cho anh!” Có kiểu nói năng như vậy với Bạch Ngọc Đường, chỉ có một người, chính là Tam gia Từ Khánh.

Nghe lời anh nói, Triển Chiêu lắc đầu mỉm cười, Từ Tam ca này vẫn cứ giữ nguyên tính tình bạo liệt như vậy, làm sao Bạch Ngọc Đường nghe lời chứ?

“Tam ca,” Bạch Ngọc Đường không hề tức giận, ngược lại nở nụ cười, “Đến thời điểm thích hợp em sẽ cút về, có điều bây giờ —— tuyệt đối không thể.”

Từ Khánh bị một câu của hắn đè bẹp, không biết phải làm gì mới được, Tiểu Bạch lớn như vậy rồi, cũng không thể đem dây trói lại lời nó về.

“Các ca ca, các anh đang nghĩ gì em hiểu, dù gì thì em bây giờ đã đáp ứng mọi người rồi, tuyệt đối sẽ không đổi ý. Nếu như mọi người có lỡ gây sức ép quá lớn, em cũng không ngại đổi chỗ thêm vài lần nữa đâu.”

Im lặng tuyệt đối, cuối cùng, Hàn Chương lên tiếng.

“Thời gian.”

“Cái gì?”

“Cho anh biết khoảng thời gian cậu cần, cậu phải mất bao lâu mới có thể chuẩn bị ổn thỏa đây?”

“Nhiều nhất là một năm.” Bạch Ngọc Đường nghiêm trang nói.

“Được, nhớ kỹ lời của cậu, bọn anh chờ cậu. Nhưng có điều —— bắt đầu từ tháng sau cậu phải đến Bạch thị để làm quen với công việc trong tương lai, được không?”

“Không thành vấn đề,” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Các anh đã không sợ em đến vướng tay, em còn ngại cái gì. Có điều em rất bận rộn, phỏng chừng cũng một thời gian nữa mới ghé thường xuyên được.”

Khuôn mặt lãnh đạm của Hàn Chương đột nhiên hiện ra vẻ tươi cười, nhìn thấy nét mặt thản nhiên của Bạch Ngọc Đường, lại nhìn sang Lô Phương.

“Anh cả, vì sao chúng ta mệnh khổ như thế này, lại gặp phải anh em nhà bọn họ.”

Lô Phương cũng cười, vỗ nhẹ đầu vai Bạch Ngọc Đường, cười nói: “Nếu nói trên đời này so với Bạch Cẩm Đường không có người nào khôn ngoan hơn, thì so với thằng ngốc cậu cũng không tìm được ai khó nhằn hơn. Được rồi, bọn anh tiếp tục làm cu li cho Bạch gia các cậu thêm một năm nữa vậy. Nếu tên nhóc cậu còn có lương tâm, một năm này phải thường xuyên quan tâm đến công ty đó. “

Bạch Ngọc Đường gật đầu, trong lòng áp áp.

“Các ca ca, khổ cực cho mọi người, chờ em chuẩn bị xong, nhất định sẽ trở về.”

10. Chương 10: Mười, Nếu Tôi Có Thể Chọn

Có những loại hồi ức, quả tình nhớ tới lại kinh hãi, một ngày tốt lành như vậy cũng là một ngày thảm thiết như vậy, làm sao có thể quên?

Bạch Ngọc Đường quyết định ở lại, ngay sau khi ổn định thì bắt đầu làm việc.

Trong Hầm Không đột nhiên lại đẻ ra thêm một bartender, đương nhiên bartender chính Tiểu Văn rất không vui, kỳ thực từ lúc gặp phải Bạch Ngọc Đường, cậu cũng đã có rất ít thời gian vui vẻ, hôm nay cái tên quỷ đáng ghét không để ai vào mắt này cứ nhiên lại ở đây, thực sự cứ nghĩ tới là lại đau đầu. Tuy rằng Bạch Ngọc Đường nói hắn chưa từng được đào tạo qua kỹ thuật pha chế rượu chuyên nghiệp, nhưng mà Tiểu Văn nghiêm trọng nghi ngờ có phải hắn cố ý nói như vậy để khiến một “Người chuyên nghiệp” như cậu khó chịu không. Bởi vì á, nếu như phải so sánh với một cao thủ chuyên nghiệp thì cậu có thua kém

cũng tuyệt đối không có gì mất mặt, nhưng mà nếu người kia chỉ là một người xem việc pha chế rượu là sở thích nay lấy làm nghề tay trái, mà so với một chuyên gia như cậu còn làm tốt hơn, cậu sẽ cảm thấy sao hả. Trừ phi hẳn ta đang đùa cợt cậu, bằng không hẳn thực sự là một thiên tài.

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường chuyển về đây sống, Triển Chiêu ngược lại thả lỏng không ít. Ban đầu vốn dĩ cho rằng mình ở trước mặt hắn không thể tự không chế được, thế nhưng thật không ngờ, từ khi Hãm Không có Bạch Ngọc Đường, tâm tình của Triển Chiêu chuyển biến rất tốt. Đến thế giới này đã hơn một năm, hiện tại hình như mới chân chính tìm được cảm giác an tâm. Đây là Bạch Ngọc Đường đang sống sờ sờ, là Bạch Ngọc Đường nói chuyện được với mình, dùng được đôi mắt phương xinh đẹp kia nghiêng nghiêng liếc mình. Hơn nữa, cái tên Bạch Ngọc Đường này còn rất có bản lĩnh khiến Triển Chiêu trợn mắt há mồm biết bao nhiêu lần.

Triển Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường trước nay vốn thích uống rượu, cũng rất có nghiên cứu đối với rượu, nhưng cậu quả thật không ngờ Bạch Ngọc Đường bây giờ dĩ nhiên là biết nhiều chuyện liên quan đến rượu như vậy.

Từ khi Bạch Ngọc Đường bắt đầu đứng quầy, ánh mắt rơi trên người Triển Chiêu rõ ràng giảm hẳn, càng lúc càng nhiều người bị hấp dẫn sang phía Bạch Ngọc Đường. Đương nhiên, Triển Chiêu cũng nằm số những người đó.

Con chuột này ở bất cứ nơi nào đều có thể thu hút ánh mắt của mọi người, cho tới bây giờ vẫn cứ vậy. Nghĩ đến đây, khóe miệng Triển Chiêu bất giác hơi kéo lên, mà chính cậu lại không phát hiện, lần này cậu cũng không còn nhất nhất bận tâm đến vấn đề con chuột này có phải là con chuột ngày xưa hay không.

Động tác pha chế rượu của Bạch Ngọc Đường cũng không quá hấp dẫn, cử động rất đơn giản, tốc độ không nhanh không chậm. Thế nhưng người trong nghề như Tiểu Văn có thể nhìn ra, hẳn tương đối có kinh nghiệm.

Với tư cách một bartender, thái độ của Bạch Ngọc Đường đối đãi với khách hàng cũng không nhả nhận gì, hẳn rất ít cười, thậm chí còn không thèm quan tâm đến khách, thực sự không giống đi phục vụ cho người ta gì cả. Thế nhưng thế giới này thực sự rất quái lạ, không phải sao? Tiểu Văn phát hiện tất cả mọi người đều chấp nhận thái độ lạnh lùng của hắn, bao gồm cả Triển Chiêu nữa.

Trong thời gian Bạch Ngọc Đường pha chế rượu, tất cả mọi chuyện xưa nay đều không làm Triển Chiêu bận lòng nữa, cậu cứ như vậy lẳng lặng ngồi một bên, mắt không rời khỏi Bạch Ngọc Đường. Mà Bạch Ngọc Đường cũng thường xuyên đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu, sau đó mỉm cười một cái, trong những lúc pha rượu hắn chỉ cười với một mình Triển Chiêu, cho dù Triển Chiêu rất ít khi đáp lại.

Hãm Không không phải là nhà trọ, Đình Triệu Lan nói không sai, nguyên bản ở đây chỉ có một Triển Chiêu, mà bây giờ phát sinh thêm một Bạch Ngọc Đường. Vốn dĩ bốn người bên Bạch thị kia lo lắng nơi này thiếu an toàn, có điều không ai có thể cải biến quyết định của Bạch Ngọc Đường, cho nên dù lo lắng cũng không có cách nào. Thời điểm rời khỏi Hãm Không, có hai người nhìn Triển Chiêu thật cận kề, một người là Tương Bình tươi cười, một người khác là Hàn Chương diện vô biểu tình. Trong lòng Triển Chiêu mình bạch, bọn họ đang lo ngại mình, loại ánh mắt này rất quen thuộc. Một ngàn năm về trước, ánh mắt bọn họ nhìn Triển Chiêu cũng chưa từng có sự tín nhiệm hoàn toàn.

Căn phòng Bạch Ngọc Đường ở sát vách phòng Triển Chiêu, không tới nỗi như hần nói với Đinh Triệu Lan chỉ cần có một cái giường là được rồi, nhưng cũng không như hần nói với Triển Chiêu phòng hần sẽ lớn hơn phòng cậu. Bất quá, trước giờ không thay đổi, Bạch Ngọc Đường là một người thích hưởng thụ, chỉ cần nhìn vào số lượng hành lý không nhỏ này của hần, chắc chắn phòng hần sẽ không đơn giản như phòng của Triển Chiêu.

Công việc tại Hãm Không bắt đầu lúc 4 giờ chiều mỗi ngày, thường đến tận khoảng nửa đêm mới chấm dứt, có điều Triển Chiêu sẽ không ở đại sảnh toàn bộ thời gian, Bạch Ngọc Đường cũng không. Mỗi khi đến thời điểm Triển Chiêu rời khỏi khách sảnh, Bạch Ngọc Đường cũng nhanh chóng rời đi theo. Trước khi gặp được Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường chưa từng cảm thấy bất mãn bất cứ điều gì trong cuộc sống của mình, có thể nói là hần rất ít khi để ý đến thứ gì đó. Nhưng bây giờ đây, mất đi ánh mắt chăm chú của người kia, hần bất tri bất giác cảm thấy từng cơn lạnh lẽo gợn lên trong lòng, không rõ là vì sao.

Tình huống ngày hôm nay thậm chí còn nghiêm trọng hơn, nguyên một buổi tối Triển Chiêu không hề xuất hiện. Trong lúc làm việc Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không còn chút sức sống, có điều vẫn kiên trì chịu đựng tới đầu đó mười giờ. Khách khứa còn ngồi chờ không còn nhiều lắm, một mình Tiểu Văn cũng đủ sức giải quyết rồi, hần vừa suy nghĩ vì sao mình lại phiền muộn không cách nào giải thích được, vừa chậm chạp trở về phòng riêng trên lầu.

Đi ngang qua cửa phòng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường theo bản năng dừng lại. Cửa phòng đóng kín, trong phòng không có lấy nửa âm thanh phát ra, Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, trong lòng tự giễu, mình hiện giờ sao lại trở nên rảnh rỗi như vậy.

Lắc đầu hướng về phòng của mình, lúc mở cửa lại nhìn sang gian phòng cách vách thêm một chút, mặc dù có hơi muốn đi vào hỏi xem vì sao ngày hôm nay cậu không rời phòng, nhưng rồi cuối cùng cũng không qua bên đó.

Hôm nay, thực sự là một dịp đặc biệt, bởi vì hôm nay là ngày ba tháng chín âm lịch.

Ngày ba tháng chín là ngày nào, ngoại trừ Triển Chiêu sẽ không có ai để ý.

Ngày này là ngày y cùng Bạch Ngọc Đường sơ ngộ, phong cảnh Giang Nam, nụ cười sáng ngời, lần đầu tiên uống chén nữ nhi hồng, lần đầu tiên gọi tiếng bằng hữu, lần đầu tiên nhìn nhau sâu sắc, cũng chính là lần đầu an tâm uống say. Triển Chiêu mỉm cười, đúng vậy, mỗi lần ta uống say hình như đều là ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Bất quá ngày hôm nay y không muốn uống rượu, thậm chí không muốn đi xuống thang lầu, y chưa từng ao ước có thể trở thành một kẻ vô tâm như hiện tại. Bởi vì, ngày này cũng là ngày giỗ của Bạch Ngọc Đường. Mệnh tang Trùng Tiêu, vận tiền xuyên tâm, cuối cùng thì cốt tiêu tan. Một bóng lưng, sau đó là một phần mộ đơn độc, đây là tất cả mọi thứ hần lưu lại cho Triển Chiêu.

Có những loại hồi ức, quả tình nhớ tới lại kinh hãi, một ngày tốt lành như vậy cũng là một ngày thảm thiết như vậy, làm sao có thể quên? Một ngàn năm, rất dài. Nhưng đối với Triển Chiêu, một ngàn năm này căn bản không hề tồn tại. Cho nên, y mãi không thể thoát được, thậm chí còn không tìm được lý do để bản thân thoát ra. Cay đắng, đôi khi cũng là một tư vị tốt, chỉ ít mỗi ngày khi tỉnh lại từ trong cơn ác mộng,

còn có thể tự nói với mình, hết thấy những chuyện này đều đã thực sự xảy ra, mà không phải chỉ là mộng.

Triển Chiêu trợn tròn mắt trong bóng tối, y không dám nhắm mắt, y sợ phải nhìn thấy bóng lưng màu trắng kia. Khoảnh khắc ngăn ngừ người kia dừng lại trước cửa không thoát khỏi thính lực của Triển Chiêu, y muốn mở cửa, thế nhưng y không thể gặp Bạch Ngọc Đường, ít nhất là ngày hôm nay.

“Ngọc Đường ——” Một tiếng than nhẹ, một tiếng này là để gọi Bạch Ngọc Đường thuộc về y kia, Triển Chiêu cắn môi dưới, “Nếu như ta còn đang ở Đại Tổng, hôm nay chính là hai năm tròn ngày giỗ của người, không biết liệu ta có thể đến cúng tế người hay không, liệu bốn vị huynh trưởng của người có nguyên rửa cho ta biến mất nữa hay không. Nhưng mà, lời nguyện đó cũng thật linh nghiệm, đúng không?”

Một nụ cười khổ leo lên khóe miệng, chìm vào một trạng thái đau buồn đến cực này, vậy mà vẫn không rơi lấy một giọt nước mắt. Triển Chiêu, lời Ngọc Đường nói một điểm cũng không sai, người thực sự là một kẻ không có trái tim.

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu cười nhẹ, một tiếng này lại như để nói với Ngọc Đường sát vách kia, “May mắn, tất thấy mọi việc người đều không biết. Ta biết người rất khó hiểu, vì sao cứ luôn có một kẻ kỳ quái nhìn người. Nếu ta có thể lựa chọn, ta thà rằng không rời khỏi nơi xa xưa đó, dù khổ hơn nữa cũng có thể chịu được, dùng mấy thập niên thống khổ để tránh cho người khỏi ngàn năm tịch mịch. Nếu như ta có thể khổng chế, ta thà rằng bản thân có đủ dũng khí để rời xa người, sau đó im lặng chờ đợi lão Thiên nhớ ra sai lầm này, mang ta trở lại. Đáng tiếc, Triển Chiêu vô tâm, lại hữu khí vô lực, xin lỗi.”

Xưng hô hơi loạn. Đại khái những khi em nghĩ tới chuyện của em thời xưa hoặc những lúc kích động rồi tự độc thoại với chú thì lại chuyển về xưng hô cổ đại.

11. Chương 11: Mười Một, Tại Sao Lại Gọi Tên Tôi?

Tất cả đều không thể nói rõ ràng, Bạch Ngọc Đường cứ nhìn mãi gương mặt say ngủ của Triển Chiêu, cả đêm thức trắng.

Về phòng đã một lúc lâu, nằm trên giường trần trọc, Bạch Ngọc Đường thử mọi cách rồi vẫn không ngủ được. Trong ngực vẫn có một nỗi bất an mơ hồ, hẳn cũng không biết là mình đang bị gì vậy, hình như cứ một mực bận lòng đến cánh cửa đóng chặt sát vách kia.

Triển Chiêu, cậu nhóc kỳ lạ đó chắc là không sao chứ, cả ngày không thấy xuất hiện, chẳng lẽ bị bệnh rồi? Vừa nghĩ đến khả năng này, chân mày của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng dính chặt, chắc chắn là bệnh rồi. Nhìn đồng hồ đeo tay, giờ đã mười hai giờ đêm, hiện tại chắc cậu cũng đã ngủ, ngày mai phải qua thăm

cậu ấy một chút mới được.

Hạ quyết định xong, tắt đèn, từ từ chìm vào giấc ngủ không an ổn. Cũng không biết trải qua bao lâu, Bạch Ngọc Đường đang ngủ mơ mơ màng màng bất ngờ nghe được một tiếng kêu sợ hãi.

“Ngọc Đường!”

Giật mình bừng tỉnh, thanh âm này tràn đầy sợ hãi, Bạch Ngọc Đường biết ngay thanh âm phát ra từ sát vách, chính là giọng của Triển Chiêu.

Không kịp suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường lao ra khỏi phòng ngay lập tức, chạy đến cửa phòng sát vách. Không ngờ, vừa dùng hết sức để gõ cửa, cánh cửa vậy mà mở ra thật, thì ra Triển Chiêu vốn không hề khóa lại.

Trong phòng một mảnh đen kịt, Bạch Ngọc Đường nhìn sang phía giường ngủ, dĩ nhiên không có một bóng người, ánh mắt quét ngang một vòng quanh căn phòng không lớn bao nhiêu, mơ hồ nhận thấy một bóng đen ngồi trên ghế sa lon.

“Triển Chiêu —— ”

Vừa nhẹ gọi tên của cậu, vừa đưa tay mở đèn.

“Triển Chiêu! Cậu bị sao vậy?!” Đèn vừa sáng, Bạch Ngọc Đường thất kinh.

Triển Chiêu thẫn thờ ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi đã bị cắn nát, thế nhưng hàm răng trắng như sứ hoàn toàn không có ý định buông tha đôi môi tóe máu. Từng tiếng nỉ non vụn vỡ tràn ra từ khe miệng, nghe không rõ ràng, nhưng từng thanh từng âm đều giống như kim nhọn đâm phập vào lòng của Bạch Ngọc Đường.

Trái tim đau đớn xót xa không hiểu nổi, Bạch Ngọc Đường gấp gấp vọt đến bên cạnh ghế sofa, vỗ vỗ gò má tái nhợt của Triển Chiêu, rồi lại nhẹ nhàng lay lay thân thể của cậu.

“Triển Chiêu, cậu tỉnh lại, cậu muốn làm gì?” Đưa lỗ tai kề sát bên khe miệng Triển Chiêu, cẩn thận lắng nghe giọng nói phát ra từ đôi môi kia.

Thân thể Bạch Ngọc Đường tê dại, hẳn nghe được, Triển Chiêu đang không ngừng gọi một cái tên, là tên hắn Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, Ngọc Đường —— ”

Chuyện gì đang xảy ra ở đây, Bạch Ngọc Đường không rõ, nhưng hắn không thể chịu nổi phải nhìn Triển

Chiêu thống khổ như vậy. Bạch Ngọc Đường đột ngột lay Triển Chiêu mạnh hơn.

“Triển Chiêu, tôi ở ngay đây, cậu tỉnh lại đi.”

Lúc này hình như Triển Chiêu đã nghe hiểu được lời của hắn, ngược lên lướt khắp gương mặt của Bạch Ngọc Đường, bỗng nhiên ánh mắt mờ mịt lóe lên tia sáng sợ hãi.

“Ngọc Đường, người, là người!”

“Đúng, là tôi đây, cậu bị sao vậy?”

“Ta ——” Triển Chiêu lắc lắc đầu, như thể đang cố gắng tự hỏi tình cảnh của mình như thế nào, “Ta không sao, ta rất ổn, chỉ cần người đừng đi đến nơi nguy hiểm đó. Ta van xin người, người đừng đi ——”

“Được được, tôi không đi,” Bạch Ngọc Đường không biết cậu đang nói gì nữa, nơi nào đó có nguy hiểm gì? Nhưng như thế sau khi mờ mịt đáp ứng cho Triển Chiêu, hắn lại đột nhiên có cảm giác hiểu được Triển Chiêu đang muốn điều gì.

Nhìn Triển Chiêu, trong lòng Bạch Ngọc Đường không biết là cảm xúc gì. Ban ngày khi hắn xuống lầu, nghe bọn Tiểu Văn nói Triển Chiêu cả ngày đều không rời cửa, sợ rằng ngay cả cơm cũng chưa ăn. Nhìn cậu đang mặc áo ngủ, không rõ là tối nay vừa mới thay hay là bộ đồ mặc từ đêm qua. Mái tóc đen mềm mại có chút rối bời, càng làm nổi bật hơn làn da trắng nhợt, Bạch Ngọc Đường không kìm được một cơn thở dài.

Đứng lên, muốn sửa sang chấn mền lại một chút, giúp cậu dễ ngủ hơn. Nhưng Triển Chiêu kiên quyết giữ lấy tay Bạch Ngọc Đường thật chặt, khí lực lớn đến nỗi hắn căn bản không có cách nào rút ra.

“Ngọc Đường, người đừng đi —— ”

“Được, tôi không đi,” Bạch Ngọc Đường cau mày, cứ tiếp tục như thế này cũng không giải quyết được gì cả.

Nhìn thoáng qua đôi môi đang chảy máu của cậu, Bạch Ngọc Đường cắn răng một cái, sau đó liền bế Triển Chiêu lên. Không như hắn nghĩ, Triển Chiêu không hề giãy dụa, an tĩnh tựa vào lòng Bạch Ngọc Đường, tuy rằng cả người cậu vẫn tiếp tục run rẩy, nhưng thực sự đã ổn định lại không ít. Bạch Ngọc Đường nhú mày sâu hơn, đối với một người đàn ông bình thường, thể trọng của người trong lòng quả thật nhẹ đến kỳ lạ.

Bế cậu đến tận giường, nhẹ nhàng thả xuống. Thế nhưng Triển Chiêu vẫn không chịu thả tay của Bạch Ngọc Đường ra, giống hệt như lần đầu tiên hai người gặp nhau. Bạch Ngọc Đường lại thở dài, phải làm sao đây. Bây giờ bộ dạng cậu mê man như thế này, không có cách nào khiến cậu tỉnh lại được, xem ra hôm nay chỉ còn cách ngủ lại đây thôi.

Triển Chiêu siết chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường, đôi mắt trừng lớn từ từ khép lại, thân thể cũng dần dần bớt run, không lâu sau dường như đã ngủ.

Triển Chiêu ngủ rồi, Bạch Ngọc Đường lại không ngủ được, ngọn đèn trong phòng phát ra ánh sáng tù mù, màu vàng nhạt nhẹ phủ trên gương mặt bình thản của Triển Chiêu, khiến Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy một trận chua xót. Cậu nhóc này rốt cuộc là ai vậy? Chẳng lẽ chúng ta đã từng quen nhau từ trước? Nếu không vì sao trong thời điểm mê muội như thế này lại gọi tên của mình? Kỳ lạ hơn nữa là, khi mình nghe cậu ấy gọi, vì sao lại phải thương tâm như vậy, như thể từ rất lâu rồi mình đã mắc nợ cậu ấy nhiều lắm, hơn nữa cũng không còn cách nào bù đắp lại.

Tất cả đều không thể nói rõ ràng, Bạch Ngọc Đường cứ nhìn mãi gương mặt say ngủ của Triển Chiêu, cả đêm thức trắng.

Khi ánh mặt trời ban sớm chiếu lên mặt Triển Chiêu, cậu lập tức tỉnh dậy. Thân là người tập võ khiến cậu đã luyện thành thói quen luôn luôn bảo trì cảnh giác cần thiết tối thiểu đối với tình huống xung quanh, cho nên cậu ngay lập tức phát giác nơi này ngày hôm qua và bây giờ có điểm khác nhau. Quay đầu nhìn về bên cạnh mình, không khỏi hoảng hốt, đây không phải là Bạch Ngọc Đường sao? Vì sao hắn lại ngủ trên giường của mình?

Vùng chân mày của hắn khẽ nhăn lại, hình như giấc ngủ không yên, trong lòng Triển Chiêu thoáng qua một tia cảm giác thương yêu, cố gắng buông tay của mình ra nhẹ nhàng nhất, từ từ rời khỏi người hắn. Nhất định là mình đã gặp ác mộng. Bị hắn bắt gặp mất rồi, ai, nhất định là mình đã làm hắn hoảng sợ.

Ngay lúc Triển Chiêu vừa buông tay ra, Bạch Ngọc Đường đã tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy Triển Chiêu đang chăm chú nhìn mình.

“Triển Chiêu? Cậu không sao chứ,” nhanh chóng ngồi bật dậy, kéo lại tay của Triển Chiêu, “Ngày hôm qua cậu thực sự dọa người lắm.”

“Không sao đâu,” Triển Chiêu cười cười, có chút không tự nhiên, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Bạch Ngọc Đường, “Có phải tôi mơ thấy ác mộng không? Xin lỗi, khiến anh lo lắng rồi.”

“Mơ à? Nhưng mà cậu vốn dĩ đâu có ngủ đâu? Lúc tôi vào phòng cậu còn đang ngồi trên ghế sa lon, chỉ có thần trí hình như không rõ ràng thôi.”

“Tôi quả thực là đang mơ, anh đừng lo nữa, không có gì đâu.” Triển Chiêu rời khỏi giường, không muốn tiếp tục đề tài này.

“Trong lúc mơ cậu gọi tên của tôi, tôi nghĩ là tôi có quyền được biết nguyên nhân.”

Triển Chiêu đang đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, đột ngột chấn động mãnh liệt, biểu tình bối rối trên mặt nhanh chóng thu về, khi cậu xoay người lại nhìn Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt đã đổi lại thành mỉm cười nhàn nhạt.

“Ngọc Đường, trong phòng này còn có ai khác nữa sao? Tôi không gọi tên anh thì còn biết gọi ai nữa đây?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, biết rõ lời cậu vừa nói tuyệt đối không phải là sự thật, thế nhưng hẳn thực sự không biết tổ tường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên cuối cùng cũng không tìm được lý do nào khác để phản bác lại lời của cậu.

“Thôi được,” Bạch Ngọc Đường mặt nhăn mày nhúm, “Lần này tôi tin cậu, nhưng có điều nếu sau này có khó chịu hoặc khó ngủ thì nhất định phải nói cho tôi biết, bộ dáng đó của cậu, tôi —— ”

Tôi như thế nào? Bạch Ngọc Đường không diễn tả được.

12. Chương 12: Mười Hai, Chúng Ta Đang Hẹn Hò Đây À?

“Một thằng đàn ông như cậu sao lại lảm chuyện như vậy chứ, cậu có tới hay không đây? Cậu không tới ngay tôi bảo anh hai tổng cổ cậu ra đường đó, tốt nhất là cậu nên tin tôi đi, anh hai tôi tuyệt đối sẽ vì chuyện này mà đuổi cậu ra khỏi Hãm Không.”

Sự việc buổi sáng vẫn còn gây ra ít nhiều lúng túng, có điều cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều không có nhiều thời gian để tiếp tục xấu hổ, vì cả hai người đều nhanh chóng có chuyện phải ra ngoài. Bạch Ngọc Đường bị một cú điện thoại của Tương Bình gọi tới Bạch thị, nói là Lô Phương có chuyện muốn gặp hẳn.

Triển Chiêu cũng không ở lại Hãm Không mà bị Đinh Nguyệt Hoa lôi ra ngoài.

Đinh Nguyệt Hoa đã sớm phát hiện Triển Chiêu cần phải tiếp xúc với xã hội nhiều hơn, trải qua buổi trò chuyện lần trước, càng cố gắng tìm cách để khiến Triển Chiêu thay đổi, không thể nào cứ để cậu ngồi yên trong phòng mãi được. Nhưng công việc của cô bề bộn, những người khác cũng không có nhiều thời gian, cho nên không có ai rảnh rỗi để dắt cậu ra ngoài, lần nữa mãi đến tận hôm nay.

“Triển Chiêu, coi như cậu nhân nhượng tôi lần này đi có được không, theo tôi ra rạp xem phim điện ảnh nha?” Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười nhìn Triển Chiêu đang hơi dờ ra.

“Xem điện ảnh?” Triển Chiêu không biết nên nói cái gì cho phải, sao Đinh Nguyệt Hoa tự nhiên lại gọi mình đi cái này chứ?

“Đúng vậy, cậu không biết điện ảnh là gì à?” Đinh Nguyệt Hoa trêu chọc cậu.

Triển Chiêu cũng cười, đương nhiên cậu biết điện ảnh là cái gì rồi.

“Em à, Triển Chiêu là không hiểu vì sao em đột nhiên lại muốn hẹn hò với cậu ấy đó.” Giọng nói của Đinh Triệu Lan mang theo ý buồn cười, chọc cho Đinh Nguyệt Hoa đỏ mặt.

“Anh hai, anh đúng là già mà không kính.” Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt nhìn anh. (Già mà không nên nét =))))))

Đinh Triệu Lan nhìn Triển Chiêu một chút, cười nói, “Coi như là hẹn hò cũng có sao đâu, dắt theo bạn trai bánh như thế này đi ra đường rất được người ta nể mặt đó, có điều chỉ sợ Triển Chiêu không chịu nổi cái tính tình khó đỡ của em thôi.”

“Này, có anh trai nhà ai ăn ở như anh không hả? Há mồm ngậm miệng đều nói em xấu tính, không ai thèm lấy em đều là lỗi của anh hết.”

“Được, em yên tâm, không ai thèm lấy em cứ để anh hai nuôi em cả đời luôn.”

“Hừ, em mới không cần anh nuôi á.” Liếc Đinh Triệu Lan trắng mắt, Đinh Nguyệt Hoa kéo tay Triển Chiêu, nói: “Triển Chiêu, chúng ta đi thôi, mặc kệ anh.”

“Ha ha, đi sớm về sớm nha, một hồi nữa anh lên máy bay rồi, không tiễn hai đứa được.”

Đinh Nguyệt Hoa lại mặc niệm thêm một tiếng già mà không kính, sau đó mới lôi Triển Chiêu ra khỏi cửa chính Hãm Không.

Triển Chiêu bị Đinh Nguyệt Hoa nắm tay kéo đi, hoàn toàn không có cảm giác không được tự nhiên. Từ thời Đại Tổng nam nữ thụ thụ bất thân bay đến nơi này, bây giờ lại có thể thản nhiên tiếp nhận sự tiếp xúc với một nữ nhân như vậy, xem ra năng lực thích ứng của con người thực sự rất mạnh.

Hai người sai khi rời khỏi Hãm Không, Đinh Nguyệt Hoa quay sang cười nói với Triển Chiêu: “Triển Chiêu, một lát nữa đến rạp chiếu phim, nếu không thích không khí ở đó phải nói ngay cho tôi biết, chúng ta lập tức chuyển đến nơi khác. Quan trọng nhất là khả năng tiếp nhận của cậu thôi, chúng ta đầu tiên bắt đầu đến nơi ít người trước đi.”

“Nguyệt Hoa, tôi không sao,” Triển Chiêu cười cười.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn khuôn mặt ôn hòa của Triển Chiêu tươi cười, gật đầu đồng ý.

“Triển Chiêu, nếu khó chịu nhất định phải nói tôi biết đó, không được cố gắng chịu đựng.”

Triển Chiêu thở dài, cười nói: “Tôi đã rõ, thưa Đinh đại tiểu thư.”

Đinh Nguyệt Hoa đỏ mặt, liếc Triển Chiêu một cái.

“Học ai không học, lại đi học cái kiểu nói chuyện của tên quỷ đáng ghét đó.”

Triển Chiêu sững sốt, lúc này mới phát hiện ra mình vừa rồi nói giống y như Bạch Ngọc Đường, không khỏi bắt đầu cảm thấy căng thẳng, đùa giỡn thế nào cũng không vui lên nữa.

Đinh Nguyệt Hoa phát hiện thái độ của Triển Chiêu biến hóa vi diệu, trong lòng thoáng qua một tia nghi hoặc, nhìn sơ đã thấy Triển Chiêu đối với Bạch Ngọc Đường quả nhiên không bình thường.

Nói thật là Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa thực sự rất xứng đôi, hai người như vậy đứng ở ngay cửa rạp chiếu phim mỉm cười quả thật vô cùng đẹp mắt, cho nên thỉnh thoảng có người đưa mắt nhìn về phía bọn họ của không có chuyện gì quá kỳ lạ. Triển Chiêu thật ra cũng không thích náo nhiệt như thế này, có điều dù sao thời gian đến thế giới này cũng lâu rồi, hơn nữa hiện giờ nói gì thì cũng là ban ngày. Dù sao còn đỡ hơn những vị khách trong Hãm Không, những người đi đường này ánh mắt đều có phần thu liễm.

Hai người sau khi mua vé, mua một ít đồ ăn vặt, đang chuẩn bị vào rạp xem phim thì điện thoại của Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên vang lên. Đinh Nguyệt Hoa ấn nút nhận cuộc gọi, chân mày lập tức nhíu lại.

“Tôi đang nghỉ phép, không thể nào tìm người khác sao?” Có mỗi một ngày nghỉ cũng bị cắt nữa, có để cho người ta sống không chứ.

“Sư huynh, anh không thể nói với chủ nhiệm một câu sao, tôi đã không nghỉ một tháng rồi đấy.”

“Tôi mặc kệ, tôi có việc gấp, thực sự không thể rời khỏi đây được.” Nhìn Triển Chiêu một cái, Đinh Nguyệt Hoa càng sốt ruột hơn, làm sao có thể yên tâm để cậu ở ngoài đường một mình được.

“Nhạc sư huynh, tôi xin anh đấy, giúp đỡ tôi lần này có được không vậy? Tôi đảm bảo chỉ một lần này thôi.”

“...”

“Được rồi, tôi tới, nửa giờ nữa.”

Cúp điện thoại, đôi mắt xinh đẹp của Đinh Nguyệt Hoa đã tràn ngập giận dữ, nhìn Triển Chiêu một chút, thở dài một hơi.

“Xin lỗi, Triển Chiêu, hôm nay tôi không thể đi với cậu rồi.”

Triển Chiêu mỉm cười, nói với Đinh Nguyệt Hoa vẫn còn chưa tan cơn giận: “Không sao đâu, công sự trọng

yếu.”

Nguyệt Hoa, nàng không biết, thời gian ở Đại Tổng, bình thường chính ta cũng luôn vì lý do này mà khiến người nọ tức giận.

Vừa nghĩ tới Bạch Ngọc Đường nổi trận lôi đình, Triển Chiêu không nhịn cười được.

Đinh Nguyệt Hoa cũng không có tâm tình cười đùa nữa, thân là bác sĩ, nhất định trong vòng nửa giờ nữa cô phải về tới bệnh viện. Mặc dù chỉ là một cuộc tiểu phẫu, thế nhưng nếu chủ nhiệm đã hạ lệnh, muốn đẩy đi cũng không thể. Chỉ có điều, Triển Chiêu phải làm sao bây giờ? Vất vả lắm cậu ấy mới chịu đi ra ngoài một chút, bỏ dở nửa chừng như thế này thật sự quá đáng tiếc. Gọi anh hai tới đón cậu ấy? Nhưng mà mười giờ anh hai lên máy bay rồi, bây giờ còn gọi anh ấy đến đây khẳng định sẽ bị trễ chuyến.

Đinh Nguyệt Hoa gọi đến số di động của Đinh Triệu Huệ, thằng nhóc này cuối tuần chắc là lại đến trường, phỏng chừng cũng không bận gì hết. Nhưng thật không thể tin nổi, Đinh Triệu Huệ lại không nghe điện thoại. Chuyện bất đắc dĩ tới nước này, Đinh Nguyệt Hoa lắc đầu, lục trong danh bạ số điện thoại của tên quỷ đáng ghét kia. Triển Chiêu rất tin tưởng hắn, có đi chung với hắn cũng sẽ không bị không tự nhiên đâu ha.

“Này? Bạch Ngọc Đường đây à?”

Triển Chiêu nhướn mày, Nguyệt Hoa dĩ nhiên lại gọi điện thoại cho hắn, nhớ tới sự xấu hổ che giấu cực kỳ vất vả sáng nay, Triển Chiêu có chút luống cuống. Nhưng bây giờ muốn ngăn Đinh Nguyệt Hoa cũng không còn kịp rồi.

“Ừ, cậu nói không sai, tôi tìm cậu đương nhiên không phải để nói chuyện phiếm. Cậu nghe cho kỹ đây, ngay bây giờ đến ngay quảng trường Niên Hoa, Triển Chiêu đang đứng ở cửa ra vào rạp phim Thái Diệu, cậu tới đây với cậu ấy. Vì sao hả? Tôi không có thời gian giải thích cho cậu, muốn thì tối nay tôi kể, cậu tới nhanh lên đi.”

“Một thằng đàn ông như cậu sao lại lảm chuyện như vậy chứ, cậu có tới hay không đây? Cậu không tới ngay tôi bảo anh hai tổng cổ cậu ra đường đó, tốt nhất là cậu nên tin tôi đi, anh hai tôi tuyệt đối sẽ vì chuyện này mà đuổi cậu ra khỏi Hãm Không.”

“Được rồi, nói thế này đi, cậu mà không đến, một mình Triển Chiêu sẽ phải ở đây nguyên một buổi chiều, cậu nghe rồi tự nghĩ đi biết không.”

Bên đầu điện thoại kia không có tiếng nói nữa, có điều không mất bao lâu, hình như Bạch Ngọc Đường đã đồng ý rồi, sau đó Đinh Nguyệt Hoa tắt máy.

Nhìn nhìn Triển Chiêu đang kinh ngạc, khuôn mặt Đinh Nguyệt Hoa dần đỏ lên.

“Triển Chiêu, khiến cậu chê cười rồi, từ nhỏ tôi với Bạch Ngọc Đường đã luôn nói chuyện với nhau như vậy.”

Triển Chiêu cười cười, nghĩ thầm, xem ra ta đã không hiểu rõ Đinh tiểu thư rồi, sinh ra ở Đại Tổng thực sự là quá ủy khuất nữ tử này.

Mười phút sau, Bạch Ngọc Đường vác vẻ mặt bức bối xuất hiện ở cửa rạp Thái Diệu. Hắn cũng không hiểu vì sao khi vừa nghe đến Triển Chiêu sẽ phải một mình một người ở chỗ này một buổi chiều, trong lòng đột nhiên khó chịu, sau đó lập tức chạy đến, còn bỏ đi nhanh như vậy, khiến mấy người đại ca đều hoảng hốt. Ở trên xe taxi, hắn đã thấy được Đinh Nguyệt Hoa đứng chung với Triển Chiêu, chân mày hắn bất giác càng nhăn nhúm hơn nữa. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hai người kia đứng cạnh nhau thật rất xứng, bọn họ đang hẹn hò sao?

“Cuối cùng cũng tới, chậm chạp quá.” Đinh Nguyệt Hoa chạy tới bên cạnh xe taxi, hạ giọng thật nhỏ nói với Bạch Ngọc Đường đang đứng lên ra khỏi xe, “Cậu ấy không thích người lạ, cũng không hiểu gì nhiều về thế giới bên ngoài Hãm Không, cậu chăm sóc cậu ấy cho tốt, đến tối nhất định tôi sẽ giải thích cho cậu chuyện gì đang xảy ra. Nhớ kỹ, nghìn vạn lần đừng để cho cậu ấy đụng chạm lung tung, nếu như cậu ấy bị thương, cậu cũng đừng mơ được tiếp tục ở lại Hãm Không. Còn nữa, đừng hỏi cậu ấy gì hết, sẽ khiến cậu ấy không được tự nhiên, cứ chờ tôi giải thích cho cậu.”

13. Chương 13: Mười Ba, Sau Đây Đã Có Tôi Bảo Vệ Cậu Ấy

Vì sao Bạch Ngọc Đường lại biết được diễn biến tâm trạng của Triển Chiêu? Chuyện này còn phải hỏi nữa sao? Trong lúc Triển Chiêu chăm chú xem phim, thì Bạch Ngọc Đường chỉ tập trung nhìn Triển Chiêu, vì hắn cảm thấy ngấm nhìn người nam nhân ôn nhu bên cạnh mình này so với việc ngồi xem hình ảnh đi tới đi lui trên màn chiếu kia còn tốt hơn nhiều. Trong thời gian Triển Chiêu thể hiện tâm tình, Bạch Ngọc Đường phát hiện hình như hắn cũng có những cảm xúc giống như Triển Chiêu, chỉ có điều hắn không cảm động vì phim, mà là rung động vì người xem phim.

Đinh Nguyệt Hoa kéo Bạch Ngọc Đường ném khỏi xe, sau đó rất không có hình tượng thực nữ nhảy lên taxi, giục tài xế chạy tới bệnh viện Trung Tâm nhanh một chút.

Vứt lại một Bạch Ngọc Đường đầu óc mơ hồ và một Triển Chiêu không biết làm sao, vị Đinh đại tiểu thư này cứ như vậy mà đi mất tiêu.

“Triển Chiêu, cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Triển Chiêu, trong lòng đang lan man nghĩ đến một vấn đề, vì sao Triển Chiêu khi rời khỏi Hãm Không và Triển Chiêu lúc bình thường không giống nhau gì hết. *(Em nó đẹp hẳn ra chứ gì, biết mà =))*

“Thì anh thấy thế nào thì chuyện là thế đó,” Triển Chiêu cười cười, “Đình tiểu thư nói muốn xem điện ảnh, bảo tôi đi theo cô ấy, sau đó cô ấy lại có việc gấp phải đi, nên mới gọi anh đến đi với tôi.”

“Đây —— ”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, hai người đang trong cuộc hẹn hò xem phim, nữ chính có công việc trọng yếu phải đi, kết quả tìm một người đàn ông khác đến để đưa bạn trai của cô nàng xem phim, sự việc sao lại thành ra quỷ dị như thế này vậy?

Triển Chiêu thấy biểu tình hiện tại của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên buồn cười, thật là đáng vẽ vừa bất đắc dĩ vừa quần bách như thế này rất hiếm khi xuất hiện trên mặt Bạch Ngọc Đường mà.

Nhìn vẻ mặt nín cười của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng hiểu chuyện này nghĩ như thế nào cũng quá buồn cười. Có điều đối với bản thân hắn, việc Đình Nguyệt Hoa bỏ đi và chuyển thành hắn “Hẹn hò” với Triển Chiêu, thật sự tâm tình của hắn không có chút nào khúc mắc. Hơn nữa, quãng vắng đề nghiêm túc bên Bạch thị để chạy đến đây, hắn hoàn toàn không cảm thấy một chút tội lỗi nào cả, trái lại còn thấy rất nhẹ nhõm.

Tuy rằng Bạch Ngọc Đường và Đình Nguyệt Hoa luôn chành chọe với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng thật ra đánh giá của hắn về nha đầu này rất tốt, trong lòng hắn luôn có chút nể phục, chỉ là không bao giờ nói ra ngoài miệng thôi. Cho nên hắn tin tưởng Đình Nguyệt Hoa, nha đầu kia không cho phép hắn hời hợt do từ Triển Chiêu, chắc chắn phải có nguyên nhân khiến hắn không phản đối được. Nên Bạch Ngọc Đường cuối cùng không hề hỏi chuyện quỷ dị này rốt cuộc là như thế nào, mà hết sức chuyên tâm “thể thân” vào nhiệm vụ của Đình Nguyệt Hoa.

“Được rồi, như vậy chúng ta phải xem phim nào đây?”

Nghe Bạch Ngọc Đường hỏi, Triển Chiêu ngẩn ra một chút, đối với cậu mà nói, vấn đề này thực sự khó trả lời, bởi vì căn bản cậu cũng không biết rạp chiếu phim xem phim điện ảnh là cái sự tình gì. Tất cả mọi chuyện đều là an bài của Đình Nguyệt Hoa, hiện tại Bạch Ngọc Đường hỏi tới, quả thực cậu không biết phải trả lời như thế nào.

Từ túi áo trước lấy ra hai tấm vé xem phim Đình Nguyệt Hoa nhét vào cho mình, đưa cho Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ngượng ngùng nói: “Đây là Đình tiểu thư để lại.”

Bạch Ngọc Đường bị cử chỉ của cậu khiến cho lơ mơ, cầm lấy vé xem phim, nhìn tên phim in trên vé, chân mày không khỏi nhăn lại.

“<Nhân sinh điều khiển từ xa>? Gu thưởng thức của nha đầu kia sao lại tệ tới mức đi chọn cái thứ phim ảnh thiếu muối này?”

Ngẩng đầu nhìn qua vẻ mặt mờ mịt của Triển Chiêu, nghĩ thầm, tám phần mười là Triển Chiêu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, xem ra hai thằng đàn ông bị một con nhỏ giỡn mặt rồi. Chỉ có điều nhớ lại giọng

nói nghiêm túc của Đinh Nguyệt Hoa trước khi đi, có vẻ như việc đưa Triển Chiêu đi xem phim này là một chuyện vô cùng quan trọng, nếu đã tới rồi thì thôi cứ vào xem đi. Không biết vì sao, hiện tại Bạch Ngọc Đường không hề cảm thấy ngồi bên cạnh Triển Chiêu, xem một bộ phim hài kịch cầu huyết dài một tiếng rưỡi là chuyện mất thời gian gì cả.

Bởi vì xảy ra sự cố kia nên lúc hai người vào rạp đã trễ giờ rồi. Mò mẫm đi vào phòng chiếu phim, Triển Chiêu ngược lại không có cảm giác lo lắng. Dù sao hoàn cảnh âm thanh ồn ã và bóng tối lơ mơ này đối với Triển Chiêu không có gì quá sức, một năm trước cậu còn trải qua hoàn cảnh hung hiểm hơn rất nhiều. Hơn nữa không còn những ánh mắt của người thế giới này chiếu lên người, trong màn đen lại có cảm giác tự tại hơn.

Bạch Ngọc Đường tìm được ghế của hai người, nhanh chóng ngồi xuống trước. Trong bóng tối, Triển Chiêu thấy rõ động tác đẩy xuống phần ghế gấp của Bạch Ngọc Đường, cũng bắt chước dành động của hắn rồi ngồi xuống.

Phim coi như cũng xem được, phim hài điển hình của Hollywood, tuyệt đối không phải là loại phim hài không có nội dung, chủ đề mặc dù không tính là quá sâu sắc, nhưng cũng không phải rất nông cạn. Một người đàn ông bởi vì công việc mà không để ý quan tâm đến gia đình, để chuyện gia đình không gây trở ngại đến con đường thăng chức của mình, anh ta mượn đến một chiếc điều khiển từ xa thần kỳ, dùng chiếc điều khiển này khiến mọi việc anh ta cho là phiền não trôi qua thật nhanh. Cứ như vậy, cuộc đời cũng chỉ có thành công, không còn phiền não, tất cả những việc không thoải mái đều sẽ trong trôi qua trong một cái chớp mắt.

Lúc mới bắt đầu anh ta rất vui vẻ, nhưng mà không lâu sau đã hối hận, bởi vì anh ta phát hiện ra cho dù là khoảnh khắc đáng lẽ anh ta hưởng thụ sự dịu dàng của người vợ, hay thời điểm sinh lý tử biệt với cha mẹ, cái điều khiển từ xa cũng sẽ chiếu theo ý nghĩ ban đầu của anh ta, coi chúng là trở ngại đối với thành công mà lướt qua tất cả.

Vì vậy cuộc đời của người đàn ông này mặc dù thành công nhưng lại vô vị, anh ta đoạt được thứ mà mình mong muốn ban đầu, nhưng lại mất đi điều mà anh ta đáng lẽ phải quý trọng nhất.

Đương nhiên, phần cuối theo công thức của Hollywood, người đàn ông nhận ra lỗi lầm của mình, cũng hiểu tình cảm so với thành công còn đáng giá hơn nhiều. Vì vậy mọi thứ trở về như lúc bắt đầu, tất cả đều hạnh phúc. *(Cho ai chưa nhận ra, cái này là phim Click của chú Adam Sandler đấy ạ)*

Nhưng mà, Bạch Ngọc Đường chịu không nổi, bởi vì tính cách đơn giản nhưng lạnh nhạt của hắn vốn chưa từng thích mấy phim tình cảm gì gì đó. Bất quá trong khoảng thời gian hắn kẹt trong rạp chiếu phim tối đen này, phát hiện ra một chuyện rất thú vị — Triển Chiêu là một người đa sầu đa cảm.

Một tiếng rưỡi này, ánh mắt của Triển Chiêu không hề rời khỏi màn ảnh. Chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, ánh mắt thường xuyên toát ra tình cảm mừng rỡ hoặc buồn phiền, đôi môi mím lại thật mỏng, biểu tình chăm chú đến khác thường. Có điều, cậu cũng không hề cười, hơn nữa Bạch Ngọc Đường phát hiện, càng là lúc mọi người cười nhiều, lông mày cậu ngược lại càng nhíu chặt hơn, như thể không phải cậu đang xem phim hài, mà đang xem một bộ phim nghệ thuật trừu tượng vậy.

Vì sao Bạch Ngọc Đường lại biết được diễn biến tâm trạng của Triển Chiêu? Chuyện này còn phải hỏi nữa sao? Trong lúc Triển Chiêu chăm chú xem phim, thì Bạch Ngọc Đường chỉ tập trung nhìn Triển Chiêu, vì hẳn cảm thấy ngắm nhìn người nam nhân ôn nhu bên cạnh mình này so với việc ngồi xem hình ảnh đi tới đi lui trên màn chiếu kia còn tốt hơn nhiều. Trong thời gian Triển Chiêu thể hiện tâm tình, Bạch Ngọc Đường phát hiện hình như hẳn cũng có những cảm xúc giống như Triển Chiêu, chỉ có điều hẳn không cảm động vì phim, mà là rung động vì người xem phim.

Đến khi đèn đuốc trong phòng chiếu đều bật lên rồi, Triển Chiêu dường như vẫn đắm chìm trong tình tiết của bộ phim, cho đến tận khi Bạch Ngọc Đường vỗ vai cậu, cậu mới hồi phục tinh thần.

“Sao vậy? Bộ phim này xem hay tới vậy à?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Đôi con ngươi trong sáng của Triển Chiêu lấp lánh một tia hơi nước, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường mỉm cười, điềm đạm nói: “Ngọc Đường, người kia thật hạnh phúc.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, bị dáng vẻ xúc động của Triển Chiêu mê hoặc, như thể một bộ vị mềm yếu nào đó trong ngực bị đập vào rất mạnh, có chút đau, lại có chút chua xót.

Lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim đã là buổi trưa, Bạch Ngọc Đường nhìn lướt qua Triển Chiêu vẫn đang mang theo nụ cười mơ màng, thở dài một hơi, người này không hiểu là đơn thuần hay là ngớ ngẩn nữa đây, một người đàn ông trưởng thành lại vì loại phim ảnh này mà cảm động tới như vậy.

“Triển quân lí,” Bạch Ngọc Đường dùng giọng điệu trêu chọc cười với Triển Chiêu, “Chúng ta có nên kiếm cái gì ăn trước đi rồi hẵng cảm động tiếp có được không?”

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt buồn cười của Bạch Ngọc Đường, có hơi ngượng ngùng, mỉm cười đồng ý: “Ngọc Đường không nói thì tôi cũng quên mất, có chút đói bụng rồi.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chẳng trách con bé Đinh Nguyệt Hoa kia nhiều lần cản dận, cái cậu Triển Chiêu này, không có người trông chừng thật đúng là không được mà.

Ăn cơm trưa xong, Bạch Ngọc Đường tận chức đưa Triển Chiêu về tận Hãm Không, tuy rằng hẳn còn muốn ở chung với cậu nhóc vẫn đang cơn cảm động này thêm một hồi nữa, nhưng có một số việc thật sự là quá quái gở, cho nên hẳn không có cách nào nhẫn nại được đến tối.

Rời khỏi Hãm Không, Bạch Ngọc Đường trực tiếp đến bệnh viện Trung Ương, trước mặt rất nhiều đồng nghiệp, kéo Đinh Nguyệt Hoa vừa mới rời phòng giải phẫu đi ra ngoài.

“Này, Bạch Ngọc Đường, cậu làm cái gì vậy, mau buông ra!”

Đinh Nguyệt Hoa tức giận giãy khỏi tay của Bạch Ngọc Đường, cái tên quỷ đáng ghét này, uống công sống ở nước ngoài một thời gian dài như vậy, tại sao lại không có lấy một chút phong độ lịch lãm thể chứ.

“Cho tôi biết lý do.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

“Cái gì hả? Cậu muốn nói gì.” Đinh Nguyệt Hoa tức giận trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Rốt cuộc là Triển Chiêu có chuyện gì? Bộ dạng cậu ấy xem phim ngoài rạp, còn cả cảm giác khác thường khi cậu ấy rời khỏi Hãm Không, tôi không thể diễn tả được, nhưng quả thực rất không thích hợp. Nha đầu, cô mau nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi!”

Chân mày Bạch Ngọc Đường dính chặt với nhau, những nghi hoặc từ sáng đến giờ vẫn vương bận trong lòng, không hỏi rõ ra thì thật sự không thể chịu được.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn hai bên một chút, chỉ thấy rất nhiều ánh mắt phấn khích của các đồng nghiệp, mặt nhanh chóng đỏ lên, cắn răng nói với Bạch Ngọc Đường: “Không phải tôi đã nói với cậu là tối nay tôi sẽ về Hãm Không kể cho cậu nghe sao?”

“Tôi phải biết ngay bây giờ, nói mau.”

“Cậu đi theo tôi.”

Đinh Nguyệt Hoa nhanh chân hướng ra khỏi bệnh viện, Bạch Ngọc Đường bám theo thật sát.

Đi ra khỏi khuôn viên bệnh viện, Đinh Nguyệt Hoa đứng thẳng người, nhìn Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc nói: “Triển Chiêu bị thương.”

“Bị thương?” Bạch Ngọc Đường trong lòng căng thẳng, hỏi dồn: “Bị thương gì?”

Đinh Nguyệt Hoa nhíu nhíu mày, nói tiếp: “Đại khái khoảng một năm về trước, cậu ấy ngã xỉu ngay trước cửa nhà tôi, khi tỉnh lại đã trở thành như vậy, đối với cuộc sống bình thường không biết bất cứ gì cả, y như một đại hài tử đơn thuần vậy. Sau đó tôi đưa cậu ấy đi làm kiểm tra, phát hiện não bộ bị tổn thương nặng, dẫn đến chứng mất trí nhớ. Cho nên bọn tôi mới để cậu ấy sống ở Hãm Không, đó là nơi duy nhất cậu ấy có ký ức.”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường đột ngột cất cao giọng, “Sao lại có thể như thế được? Nhìn cậu ấy kiêu gì cũng rất bình thường, tuy là —— tuy là có chút kỳ lạ mà thôi.”

“Ôi, một năm trước đây cậu ấy không phải như thế đâu. Mấy chuyện đó không cần nói cũng được, nhưng mà vấn đề bây giờ là không thể để cậu ấy tiếp tục như vậy, tôi muốn giúp cậu ấy thích ứng với xã hội một lần nữa, cho nên mới đưa cậu ấy ra ngoài.”

“Khó trách ——” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng lầm bầm, nhớ lại tình cảnh xem phim ban nãy, còn có vẻ yếu đuối đến đau lòng của Triển Chiêu đêm hôm qua. Ai, khó trách cậu ấy khác thường như vậy.

Tim không khỏi nhức nhối, chân mày nhíu chặt hơn, con người ôn nhu đó, trong lòng lại mất mát nhiều thứ đến như vậy.

“Vì sao cô không chịu nói cho tôi biết sớm hơn?”

Giọng nói của Bạch Ngọc Đường đột nhiên lạnh buốt, chọc cho Đinh Nguyệt Hoa bắn cho hấn một cái liếc mắt.

“Xin hỏi lão nhân gia ngài là vị nào chứ? Vì sao tôi cần phải nói với cậu hả? Cậu ấy không có thân phận, không có quá khứ, ở thành phố này chỉ có thể dựa vào bọn tôi. Anh hai bảo vệ cậu ấy vô cùng kỹ lưỡng, nếu không phải vì tôi thấy cậu ấy rất tín nhiệm cậu, còn lâu mới nói cho cậu chuyện này có hiểu không.”

Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt Đinh Nguyệt Hoa thật lâu, sau đó bên mép kéo ra một nụ cười ẩn ý sâu xa, xoay người bỏ đi.

“Này, Bạch Ngọc Đường, cậu đi đâu đấy?” Đinh Nguyệt Hoa vội vàng hỏi.

“Quay về Hãm Không, bây giờ có tôi bảo vệ cậu ấy rồi, không cần anh hai cô phải quan tâm nữa.”

Bạch Ngọc Đường không quay đầu lại, cho nên hấn không nhìn thấy biểu tình của Đinh Nguyệt Hoa, có phần vui vẻ, lại cũng có phần lo lắng.

14. Chương 14: Mười Bốn, Tôi Muốn Làm Ông Chủ Của Cậu

Hiện tại, đã có một người mà cậu hoàn toàn tin tưởng chỉ dẫn cho cậu, Triển Chiêu không cần hơn một tháng, đã có thể tự mình đối mặt với thế giới bên ngoài. Ít nhất thì, trong những thời điểm Bạch Ngọc Đường có việc không ở bên cạnh cậu, cũng có thể yên tâm để Triển Chiêu một mình rời khỏi nhà.

Trở về Hãm Không, Bạch Ngọc Đường lên thẳng trên lầu hai, đi tới trước cửa phòng Triển Chiêu. Đưa tay đẩy nhẹ, cửa không mở. Bạch Ngọc Đường cau mày, bình thường từ trước đến nay Triển Chiêu vẫn không khóa cửa, nhưng bây giờ cửa phòng cậu đang khóa như thế này là để phòng ai vậy? Vừa nghĩ tới người cần phòng này chính là mình, trong lòng lập tức khó chịu, tâm tình vui vẻ vốn có suốt trên đường trở về cũng lập tức lạnh xuống. Triển Chiêu, cậu không tin tưởng tôi sao? Không lẽ cậu thà rằng mỗi đêm đều gặp ác mộng cũng không muốn để tôi đến giúp đỡ cậu?

Hít một hơi thật sâu, Bạch Ngọc Đường buộc mình phải tỉnh táo lại, giơ tay lên gõ cửa.

Triển Chiêu kỳ thực đã sớm nghe thấy người tới trước cửa, cũng nhận ra người đó là ai, quá quen thuộc rồi, cho dù muốn giả vờ như không phát hiện ra cũng không thể được.

Mở cửa, Triển Chiêu cười ôn hòa, nhẹ nhàng nói: “Ngọc Đường, không phải ở công ty anh có chuyện cần phải xử lý sao? Thế nào lại về sớm như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt tươi cười của cậu, vẫn là nét ôn nhu không khác ngày thường, thế nhưng chẳng biết vì sao, sau khi biết được tình cảnh của cậu rồi, chỉ cần nhìn thoáng qua nụ cười này đã cảm thấy thật đau lòng. Tức giận vì bị khóa ngoài cửa ban nãy đều đã biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác rất lạ, có lẽ là cảm thông, nhưng lại hình như không phải vậy.

Vào phòng, từ trong ngăn kéo lấy ra hai chén rượu, Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt có chút kinh ngạc của Triển Chiêu, rót đầy nữa nhĩ hồng cho hai người, mỉm cười nói: “Triển Chiêu, chuyện của cậu tôi đã biết được một chút, tôi muốn giúp cậu, cậu có chấp nhận hay không?”

Triển Chiêu cả kinh, nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết hắn nói “Biết” là có ý gì. Hắn biết cái gì, lại biết được bao nhiêu rồi?

“Sao hả? Cảm động đến ngẩn cả người à?” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường bắt đầu hiện lên cảm xúc vui vẻ, mắt phượng sáng rực cũng lóe ra ý cười nhàn nhạt.

“Ngọc Đường, anh vừa nói biết chuyện của tôi, ý anh là gì?”

“Nguyệt Hoa kể cho tôi biết.”

Giọng nói của Bạch Ngọc Đường rất nhẹ nhàng, nhưng Triển Chiêu nghe cứ như sét đánh ngang tai, cậu đã từng dặn đi dặn lại ba anh em nhà họ Đinh, lai lịch của mình tuyệt đối không thể nào để cho người khác biết. Thế mà Đinh Nguyệt Hoa lại đem chuyện này kể cho người không thể biết nhất nghe được sao.

Vẻ mặt như thể hoảng sợ của Triển Chiêu khiến cho Bạch Ngọc Đường có chút tức giận.

“Sao hả? Chỉ có người nhà họ Đinh mới được quyền giúp cậu, còn Bạch Ngọc Đường tôi đây thì không thể được à?”

Thanh âm lạnh lẽo đâm thẳng vào tai Triển Chiêu, khiến lòng cậu khẽ run lên.

“Ngọc Đường, Nguyệt Hoa đã nói với anh những gì?”

“Cổ nói ——” tuy không biết Triển Chiêu đang muốn xác nhận chuyện gì, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn đem tất cả những điều Đinh Nguyệt Hoa đã nói cho mình biết kể lại cho Triển Chiêu nghe.

Triển Chiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn, Nguyệt Hoa không nói cho Bạch Ngọc Đường chuyện mình đến từ cổ đại. Tuy rằng cậu không nghĩ là Bạch Ngọc Đường sẽ tin tưởng vào lý do đó, nhưng mà đã trải qua quá nhiều chuyện quỷ dị, việc này cứ giữ cho càng ít người liên hệ vào càng tốt, đặc biệt hấn cậu càng không muốn để dính vào. Bằng không với khả năng nhạy bén của hấn, khó tránh khỏi liên tưởng đến sự thất thố của mình đêm qua.

“Tôi muốn giúp cậu, cậu cứ tiếp tục ở trong quán rượu như thế này là không được, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta đi ra ngoài.”

Không có thái độ cùng nhau thương lượng như Đinh Nguyệt Hoa, về phía Bạch Ngọc Đường, cứ phải nhìn tình trạng này của Triển Chiêu là lại khó chịu, tuy rằng không thể hiểu được khó chịu là vì cái gì, nhưng nhất định phải nghĩ ra biện pháp cải thiện vấn đề hiện nay.

Triển Chiêu nhìn ánh mắt không một chút ngờ vực (nguyên văn: bất dung trí nghi) của Bạch Ngọc Đường, trong lòng sinh ra một cảm giác ấm áp, tâm dường như đã lạnh giá cả đời, cứ như vậy mà được sưởi ấm. Ngọc Đường, vô luận chúng ta còn có thể bên cạnh nhau bao lâu nữa, cảm ơn tất cả những gì người đã làm.

Nói muốn giúp đỡ Triển Chiêu, thế nhưng Bạch Ngọc Đường cũng chưa rõ phải giúp như thế nào. Hấn không phải bác sĩ, không thể hỗ trợ Triển Chiêu phục hồi ký ức, việc hấn làm được chỉ có thể là giúp Triển Chiêu thích ứng với xã hội này một lần nữa. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, hấn sẽ dẫn Triển Chiêu đến nơi “hẹn hò”. Đương nhiên, cái từ này không phải do Bạch Ngọc Đường, mà là Đinh Nguyệt Hoa nói. Triển Chiêu vừa nghe thấy từ đó, nháy mắt đỏ cả mắt, mà Bạch Ngọc Đường lại tặc lưỡi rồi bĩu môi, uống cho cô là một phụ nữ luôn khiến người khác phải kinh ngạc, không ngờ tầm nhìn lại hạn hẹp như vậy.

Đối với tình huống hiện tại, Đinh Nguyệt Hoa không phải là không lo lắng, với cái chuyện nửa thật nửa giả bịa ra để lừa Bạch Ngọc Đường kia, cũng là do cô không biết rõ cuối cùng Triển Chiêu đang nghĩ gì. Cô có thể nhận ra, đối với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu có một loại tín nhiệm không giống như đối với những người khác, thế nhưng lại càng có một loại xa cách không giống người khác, cho nên cô có chút lo lắng. Bạch Ngọc Đường xuất hiện như thế này, đối với Triển Chiêu không rõ là chuyện tốt hay xấu.

Một người muốn thích ứng hoàn toàn với một hoàn cảnh mới mẻ khác biệt hoàn toàn thì phải mất bao lâu? Kết quả nghiên cứu khoa học cho thấy, tối đa cần mười tám tháng. Khiến cuộc sống của một người trải qua sự thay đổi cho dù lớn đến mức nào, thì vấn đề thích ứng cũng không vượt quá khoảng thời gian tối đa này. Nói cách khác, nếu như người đó có khả năng vượt qua giai đoạn này, những ngày sau đó sẽ không còn điểm nào khác biệt so với những người xung quanh.

Triển Chiêu đi tới nơi này đã hơn một năm, những tập quán sinh hoạt cần phải thích ứng đã không còn nhiều lắm, vấn đề của cậu chính là tâm bệnh.

Hiện tại, đã có một người mà cậu hoàn toàn tin tưởng chỉ dẫn cho cậu, Triển Chiêu không cần hơn một tháng, đã có thể tự mình đối mặt với thế giới bên ngoài. Ít nhất thì, trong những thời điểm Bạch Ngọc Đường có việc không ở bên cạnh cậu, cũng có thể yên tâm để Triển Chiêu một mình rời khỏi nhà.

Đối với những thay đổi này, Triển Chiêu cũng không biết là mình đang vui vẻ hay lo lắng. Cậu làm những chuyện này, kỳ thực một nửa là vì Bạch Ngọc Đường, nếu như không có hấn từng giây từng phút chăm chú

ân cần trông chừng cậu, Triển Chiêu cũng sẽ không từ chỗ lưỡng lự mà hạ quyết tâm nghiêm túc học tập những thứ hần chỉ dạy kia. Nhưng thật sự có một việc tính ra cũng rất thần kỳ, từ khi sinh hoạt của Triển Chiêu bắt đầu bận rộn lên, cậu không còn ngủ mơ nữa, bất kể đó là những cơn ác mộng hay là những mộng tưởng hảo huyền. Cuộc sống bây giờ so ra có chút vất vả hơn trước kia, chỉ là cậu giấc ngủ của cậu trở nên rất an ổn.

Căn phòng của cậu bị Bạch Ngọc Đường kiên trì bắt ép nhét vào thêm rất nhiều thiết bị hiện đại hóa gì đó. Tuy rằng cậu vẫn chưa biết cách dùng máy vi tính nhiều cho lắm, hơn nữa vẫn như trước đây không đụng tới tí vi, nhưng vẫn là để yên cho chúng nó chiếm cứ một phần không gian không nhỏ của căn phòng vốn không lớn của cậu.

Bạch Ngọc Đường không biết vì sao mình lại đặc biệt lưu ý đến Triển Chiêu như thế, nhưng rồi một tháng trôi qua, hần cũng không còn nghĩ nhiều về vấn đề này nữa. Nhưng sau một tháng này, hần cũng có phần bất khả kháng, bốn vị ca ca của hần ở Bạch thị rốt cuộc đã không nén nổi cơn thịnh nộ.

Một buổi tối nọ, Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ xem ngày mai phải làm sao để dạy Triển Chiêu làm quen với bàn phím máy vi tính, một cuộc gọi từ Hàn Chương đã làm rối loạn kế hoạch của hần.

“Tiểu Bạch, một tháng rồi, chuyện cậu đáp ứng bọn anh cũng phải bắt đầu thực hiện đi chứ?”

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Chương khiến Bạch Ngọc Đường phải nhú mày, nhìn sang Triển Chiêu đang yên lặng ngồi bên cạnh mình, thầm than, thời gian thật nhanh quá. Cũng không hề chú ý tới từ ngày quyết định giúp đỡ Triển Chiêu cho tới nay, đã lâu như vậy rồi hần cũng chưa từng đến thăm bốn vị ca ca bên Bạch thị.

“Nhị ca, em đã biết, đúng chín giờ sáng mai em đến.”

Đặt điện thoại xuống, Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Triển Chiêu bên cạnh, lấy ra một chiếc điện thoại di động từ trong túi đưa cho Triển Chiêu.

“Bắt đầu từ ngày mai, có thể tôi sẽ phải thường xuyên đến Bạch thị để làm quen với công việc, khó khăn lắm cậu mới thích nghi được với tiết tấu bên ngoài, không nên bỏ dở giữa chừng, phải thường xuyên ra ngoài một chút. Nhớ kỹ, có việc gì lập tức gọi điện thoại cho tôi, phím tắt số 1 chính là số điện thoại của tôi.”

Thân máy màu xanh nhàn nhạt phát ra ánh sáng, Triển Chiêu cầm lấy, nhẹ cười nói tiếng cảm ơn.

Bạch Ngọc Đường cười, trêu ghẹo cậu: “Ông chủ, nhân viên tốt như tôi khó tìm lắm ha?”

“Đâu có, bây giờ anh là sư phụ của tôi rồi.” Triển Chiêu mỉm cười tiếp nối trò đùa của Bạch Ngọc Đường, “Cái này cũng không phải phép lắm đâu, tôi sẽ lấy tiền trả lại cho anh.”

“Cậu có tiền à?” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Ai mà không biết là cậu làm việc không công cho Đinh đại ca chứ.”

Triển Chiêu cười cười, ngón tay thon dài kéo qua trên màn chiếc điện thoại di động màu lam nhạt, lại nhìn một lượt tất cả những đồ vật “hiện đại” đặt khắp phòng mình, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

“Cảm tạ Ngọc Đường đã nhắc, xem ra tôi cần phải kiếm tiền thôi.”

“Ha ha,” Bạch Ngọc Đường cười to, “Không biết đến lúc Đinh đại ca biết tôi dạy cậu giỏi như thế này sẽ vui mừng hay đau khổ đây.”

“Ai, hay là như vậy đi,” Bạch Ngọc Đường hình như vừa lóe lên một sáng kiến, quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới, “Ban ngày cậu cũng không có việc gì làm, không bằng đến Bạch thị với tôi đi ha. Tôi tính ra chính là sếp trên danh nghĩa mà, cậu đến nơi đó có thể học được thêm vài thứ, đối với cậu càng có lợi.”

“Hơn nữa ——” Bạch Ngọc Đường cười đến đắc ý, “Cứ như vậy thì tự nhiên tôi sẽ thành ông chủ của cậu rồi, như vậy mấy cái thứ này cậu cũng không cần phải trả tiền nữa, cứ trừ lương dần là được nha.” (*Dùng tiền quyền dụ dỗ trai nhà lành kìaaaaa*)

Triển Chiêu lúc mới đầu còn tưởng là hắn đang nói đùa, không để trong lòng. Không ngờ càng về sau lại phát hiện ra hình như Bạch Ngọc Đường thực sự muốn làm như vậy, chân mày lập tức nhíu lại.

“Ngọc Đường, làm vậy không được đâu, dù sao hiện tại nơi đó đang do bốn vị ca ca của anh quản lý, anh cứ tùy tiện dẫn người vào sợ rằng không ổn. Huống chi tôi cũng chẳng biết cái gì cả.”

“Không sao hết,” Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn đắm chìm trong cái sáng kiến này của hắn, căn bản không chú ý đến Triển Chiêu đang biến sắc, “Bọn họ nhất định sẽ nghe tôi. Tôi với cậu cũng không khác nhau là mấy, cũng đều không biết gì hết, vừa vặn chúng ta cùng nhau học tập, ha ha.”

Triển Chiêu nhìn dáng vẻ hưng phấn của hắn, nhíu mày bĩu môi, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục phản đối hắn nữa. Thế nhưng, lo lắng trong lòng không hề giảm bớt.

15. Chương 15: Triển Chiêu Đương Nhiên Tin Tưởng Ngọc Đường

Ngay khi Hàn Chương nhìn thấy hai người đi đến tòa nhà Bạch thị, trên mặt liền hiện lên một ít biểu hiện nghi hoặc, anh không hiểu lắm, vì sao Triển Chiêu lại cùng Bạch Ngọc Đường đến công ty. Kỳ thực từ ngày Bạch Ngọc Đường điện thoại của Đinh Nguyệt Hoa rồi chạy khỏi công ty, Hàn Chương đã mơ hồ cảm nhận được một loại không khí không tầm thường. Bên kia điện thoại Đinh Nguyệt Hoa nói rất nhiều, anh nghe không được bao nhiêu, tuy nhiên cái tên Triển Chiêu đó lại bay vào tai Hàn Chương rất rõ ràng.

Triển Chiêu, người quản lí quán rượu kia, không có nhiều ấn tượng cho lắm, chỉ là cảm giác người này cũng khá ôn hòa. Thế nhưng tiểu Bạch vừa nghe đến tên cậu ta là lập tức chạy đến gặp con bé Đinh Nguyệt Hoa kia, chuyện này thực sự rất khác thường. Một tháng này nó không hề ra mặt, phỏng chừng là có quan hệ với cậu Triển Chiêu này.

Nhưng dù gì hôm nay nó cũng là tới công ty, vì sao lại phải đưa Triển Chiêu theo cùng vậy?

“Anh hai, sắp chín giờ, Tiểu Bạch đến rồi kìa.” Tương Bình nhàn nhạt nói.

“Ừ, đúng là lần này nó đúng giờ khó tin.” Hàn Chương cười nói.

Tương Bình theo cửa sổ nhìn ra ngoài, hai người kia vừa lọt vào tầm mắt khiến anh đột nhiên khựng lại.

“Triển Chiêu?”

“Đúng, lại là cái cậu Triển Chiêu đó, cậu ta cũng tới.”

“Chuyện này cũng thật có ý tứ,” Tương Bình mỉm cười, “Tiểu Bạch đối với cậu ấy quả nhiên không bình thường.”

“Lão tứ, cậu nói như thế nghĩa là gì? Cậu nhìn ra cái gì trong chuyện này rồi?” Hàn Chương nhướn mày, nhìn Tương Bình.

“Anh hai, em cũng không nói chính xác được, có điều phỏng chừng không bao lâu nữa thì chúng ta sẽ biết được chuyện gì đang xảy ra thôi. Dù sao hai người kia cũng đang đến Bạch thị, không phải sao?”

Hàn Chương không hỏi nữa, chỉ gật đầu, trong ngực có một loại bất an mơ hồ mọc lên, nhưng vẫn là rất nhanh bị ép xuống. Hàn Chương tự nhủ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Lúc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào đến phòng làm việc của Tổng giám đốc, đám người Lô Phương đã có mặt đầy đủ chờ bọn họ, cho nên vừa vào cửa, Bạch Ngọc Đường đã giật cả mình.

“Đại ca, sao hôm nay mọi người lại ở đây hết vậy?”

“Tổng giám đốc tổng công ty khó khăn lắm mới quang lâm một lần, làm sao chúng ta có thể không có mặt đầy đủ để nghênh tiếp được?” Trong giọng nói của Tương Bình có ý trêu chọc nhàn nhạt.

“Tứ ca, anh đang trách em đó à?” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Anh muốn mắng em thế nào thì cứ mắng đi, nhưng mà cái gì là tổng giám đốc tổng công ty chứ? Ha ha, em không nhận đâu, đại ca của em cũng sẽ không công nhận. Các anh cho rằng anh ấy sẽ cam lòng để cho một đứa phá của như em đem tâm huyết

nhiều năm của cha và ảnh phá hoại sao?”

“Nói vậy, có bọn anh ở đây, cậu không có đủ khả năng hủy diệt Bạch thị đâu.”

Lô Phương trên môi nở nụ cười cứng chiều, gương mặt nho nhã và ánh mắt ôn hòa của ông khiến cho người ta khó mà tin được ông cũng là tay làm ăn làm việc quả đoán, thủ đoạn cao minh không thua gì Bạch Cẩm Đường thời còn đương niên. Chẳng qua theo cách nói của Bạch Ngọc Đường, đây chính là thấy tiền sáng mắt (*nguyên văn: duy lợi thị đồ*).

“Đại ca, vấn đề nay cứ đợi một năm nữa rồi hãy bàn tới đi, hiện giờ em thực sự vẫn chưa được đâu.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Không được mới phải học,” Hàn Chương mỉm cười, ánh mắt lãnh đạm đảo qua khuôn mặt bình tĩnh của Triển Chiêu, nói với Bạch Ngọc Đường, “Hôm nay cậu đến chủ yếu là để làm quen với công việc sau này, không biết Triển quản lý đi theo để làm gì?”

Triển Chiêu từ khi bước vào cửa đã có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Hàn Chương, cho nên anh ta hồi tưởng như vậy, Triển Chiêu không hề cảm thấy bất ngờ, cũng đã chuẩn bị sẵn phải trả lời như thế nào. Đối với bất cứ vấn đề gì của Bạch thị, cậu căn bản đều không muốn can dự vào.

Nếu như đối với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hiện tại đang ôm tâm tình tưởng mất mà lại được, muốn bỏ mà lại bỏ không xong, thì đối với bốn người này, cảm giác duy nhất của Triển Chiêu chính là mong không tiếp xúc với bọn họ bằng bất kỳ cách thức nào. Khi còn ở Đại Tống, trong mắt bọn họ, Triển Chiêu là một kẻ chuyên tranh đoạt đệ đệ với bọn họ, mà đến hiện tại xem ra tình hình vẫn như cũ không có chút cải biến nào. Vừa mới nghĩ tới Bạch Ngọc Đường rất có thể sẽ vì mình mà phát sinh mâu thuẫn với bốn vị ca ca của hắn, Triển Chiêu liền cảm thấy khó chịu.

Có điều, không đợi Triển Chiêu mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã lên tiếng.

“Nhị ca, em muốn đưa Triển Chiêu vào công ty, nhờ cậu ấy giúp em.”

Triển Chiêu thấy rõ, Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, bốn người đối diện lập tức biến sắc.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của bọn họ lập tức hòa hoãn trở lại. Từ Khánh cẩn thận quan sát Triển Chiêu một phen, rồi lại nhìn Lô Phương, không biết phải đáp ứng yêu cầu này của Bạch Ngọc Đường như thế nào. Ngay lúc đó, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, Lô Phương nhắc ống nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của cô thư ký: “Tổng giám đốc, đại biểu bên Thiên Hữu đến rồi.”

“Biết rồi, năm phút nữa mời bọn họ vào.”

Đặt điện thoại xuống, Lô Phương quay sang cười với Triển Chiêu, rồi nói với Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, bây giờ cậu cứ đưa Triển tiên sinh tới phòng khách ngồi trước đi, anh có chút chuyện, một lát nữa sẽ

nói chuyện tiếp với hai người.”

Bạch Ngọc Đường cười, thản nhiên nói với bốn bị ca ca: “Em dẫn cậu ấy đến thẳng phòng làm việc của em là được, sau đó để cậu ấy cùng làm việc với em luôn.”

“Tiểu Bạch ——” Từ Khánh nhướn mày, tuy rằng anh không biết Bạch Ngọc Đường làm như thế này có chỗ nào không đúng, thế nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được một chút gì đó không bình thường. Quay đầu lại nhìn anh hai và cậu tư nhà mình, không biết phải nói cái gì mới ổn.

“Tiểu Bạch, không cần phải quyết định gấp gáp như vậy.” Lô Phương mỉm cười nói.

Lúc ông nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, ông thực sự rất tò mò, người này không biết từ đâu xuất hiện, vì sao lại dễ dàng chiếm được sự tín nhiệm của tiểu Bạch như vậy?

“Đại ca, em đã quyết định rồi, cậu ấy không đến, em cũng không đi làm.”

Giọng điệu của Bạch Ngọc Đường hiện tại không phải để thương lượng, mà là quyết định.

“Tiểu Bạch,” Tương Bình từ đầu vẫn chưa nói tiếng nào bắt đầu mở miệng, “Nếu có Triển quản lý giúp cậu, cậu sẽ ngay lập tức trở về Bạch thị sao? Nói cách khác, một năm để chuẩn bị này cũng không cần nữa?”

Thấy ánh mắt của ba người còn lại dần dần hiện lên vẻ kích động càng lúc càng rõ, Triển Chiêu nhướn mày, lên tiếng: “Tổng giám đốc Lô, Tương tiên sinh, Ngọc Đường không cần tôi hỗ trợ, tôi cũng sẽ không đến đây làm việc, xin mọi người cứ yên tâm.”

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, Triển Chiêu nói như thế này nghĩa là thế nào, không phải ngày hôm qua cậu đã đồng ý rồi sao?

“Tiểu Bạch, xem ra hai người các cậu vẫn chưa thỏa thuận xong, Triển quản lý có vẻ như cũng không coi trọng Bạch thị nha.” Hàn Chương mỉm cười.

Khóe miệng Triển Chiêu hiện lên một tia cười nhạt, thái độ của Hàn Chương khiến cậu phát đau, nổi đau tang tặc ngàn năm trước, lẽ nào không có một chút ảnh hưởng nào đến bọn họ hay sao? Bọn họ vì cái gì cứ phải dựa vào danh nghĩa quan tâm Bạch Ngọc Đường mà buộc hẳn phải làm những chuyện hẳn không thích.

“Hàn tiên sinh nói quá lời,” Triển Chiêu mỉm cười, “Bạch thị nếu như để mắt đến Triển Chiêu, Triển Chiêu đương nhiên không dám chối từ. Có điều nếu như các vị thật không tin tưởng em trai của chính mình, thì cần gì phải đưa anh ấy trở về làm Tổng giám đốc công ty chứ? Triển Chiêu không phải không tín nhiệm Ngọc Đường, tôi chỉ không thích bị xem như lợi thế cho các vị dùng để bức bách anh ấy. Chính bởi vì tôi hiểu rõ anh ấy, cho nên mới biết rõ anh ấy không thích cái gì. Nếu như Ngọc Đường lại vì tôi mà đáp ứng thực hiện những việc anh ấy ghét, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Giọng nói của Triển Chiêu không lớn, thế nhưng năm người trong phòng làm việc lúc này tựa như vì lời của cậu vừa nói mà ngây dại. Bạch Ngọc Đường như thể lần đầu tiên mới nhìn thấy Triển Chiêu, trong ánh mắt của hắn tràn ngập cảm xúc kinh ngạc và vui sướng. Cậu nhóc này hắn quen biết chưa đến hai tháng, cậu nhóc này luôn luôn được hắn bảo vệ, lại vừa nói rằng thấu hiểu hắn, mà quả thực cậu hiểu được hắn. Hình như từ sau khi đại ca qua đời, chưa từng có một người nào thực sự quan tâm đến điều hắn mong muốn, bọn họ vẫn cứ luôn nhìn vào hình ảnh của đại ca tiếp tục sống trong hắn, mà chẳng cần phải biết Bạch Ngọc Đường chỉ muốn làm Bạch Ngọc Đường mà thôi.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng ngưng, đang trong thời điểm giằng co, đột nhiên cửa văn phòng mở ra, cô thư kí đi vào. Cảm giác được không khí có điểm không được bình thường, có hơi bối rối nhìn Lô Phương.

“Tổng giám đốc, Triệu tiên sinh đã đến.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua bốn vị anh trai của mình, mỉm cười, thản nhiên nói: “Các ca ca, các anh đi làm việc đi, em nhờ cô Trương giúp bọn em sắp xếp là ổn rồi.”

Nói xong kéo tay Triển Chiêu, không quay đầu lại một lần, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Ngay khi hai người bước ra khỏi cửa, có một người chuẩn bị đi vào, thân người chen vào nhau, trong tích tắc, Triển Chiêu nhìn thấy gương mặt của đối phương, không khỏi kinh hoàng.

—

16. Chương 16: Tôi Bằng Lòng Rồi, Nhất Định Sẽ Lưu Lại

Khi cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc đã đóng lại, Triển Chiêu như thể mới vừa trong cơn chấn động bình tĩnh lại.

“Triển Chiêu, sao cậu lại ngăn người ra rồi?” Bạch Ngọc Đường nhăn mày, nắm tay của Triển Chiêu kéo nhẹ.

“Có phải là do thái độ của bọn đại ca làm cậu tức giận không? Cậu không cần phải để ý tới bọn họ, từ khi tôi còn nhỏ đã luôn như vậy rồi, bọn họ lúc nào cũng muốn bảo bọc tôi, so với anh trai ruột còn có phần quan tâm hơn nữa. Bọn họ đều là người tốt cả, sau này cậu sẽ biết thôi.”

Triển Chiêu lắc đầu, nói rằng: “Tôi không giận bọn họ. Ngọc Đường, anh có chú ý đến người vừa vào trong đó không?”

“Người nào?” Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Chính là người bước vào khi chúng ta vừa ra khỏi phòng làm việc đó.”

“A, vừa nãy lúc thư ký Trương gọi điện cậu không để ý nhỉ? Hình như là đại diện của tập đoàn Thiên Hữu cái gì đó, đến bàn chuyện làm ăn. Sao vậy? Người đó có vấn đề gì?”

Bạch Ngọc Đường phát hiện ra Triển Chiêu có vẻ hơi bất thường, dưới tình huống bình thường, Triển Chiêu sẽ không nẩy sinh hứng thú với một người xa lạ, vị đại diện Thiên Hữu này có điều gì đặc biệt sao? Chẳng lẽ có liên quan đến ký ức đã mất của Triển Chiêu? Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường sáng lên.

“Triển Chiêu, cậu nhận ra người kia sao?”

Triển Chiêu chau mày, nhẹ lắc đầu.

“Không biết, chỉ là có cảm giác quen mặt.”

“Quen mặt?” Thanh âm của Bạch Ngọc Đường có chút ngần ngại, người mà Triển Chiêu cảm thấy quen mặt nhất định phải có liên hệ với quá khứ của cậu ấy rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Ngọc Đường thoáng qua một tia bất an. Hắn rất mong muốn Triển Chiêu có thể khôi phục lại được ký ức đã mất, rời xa tình trạng khổ sở hiện tại. Thế nhưng không biết vì sao, nghĩ tới phần quá khứ của Triển Chiêu không có sự hiện diện của mình, đột nhiên Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy khó chịu, tuy rằng bản thân hắn biết rõ, loại cảm giác khó chịu này mang theo ý tứ không thể lý giải được.

“Ngọc Đường, vị đại diện của Thiên Hữu này vẫn luôn do thư ký Trương tiếp đón sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ, đó là mối làm ăn lớn, đại ca tự mình đàm phán, chắc hẳn là do thư ký Trương đón tiếp đó.” Bạch Ngọc Đường thấy thái độ nghiêm túc của Triển Chiêu, trong ngực lại tiếp tục hiện ra một chuỗi bất an, “Triển Chiêu, rốt cuộc người này có chỗ nào không đúng?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Triển Chiêu cười nhẹ, nói với Bạch Ngọc Đường: “Chúng ta đi tìm thư ký Trương trước, thu xếp cho tôi một vị trí đi được không?”

“Cậu đồng ý ở lại sao?” Bạch Ngọc Đường còn tưởng thái độ của bốn vị ca ca khiến cậu ấy tức giận, không ngờ rằng Triển Chiêu vẫn có ý muốn lưu lại, lập tức vui vẻ lên ngay.

“Tôi đã đồng ý với anh sẽ lưu lại, nhất định tôi sẽ lưu lại.”

Triển Chiêu chăm chú nhìn vào đôi mắt của Bạch Ngọc Đường, biểu tình rất nghiêm túc, như thể đang cam kết điều gì. Bạch Ngọc Đường chỉ lo vui mừng, hẳn không chú ý đến thái độ của Triển Chiêu có chút thay đổi, đương nhiên, hẳn càng không thể nào nghe được giọng nói cất lên trong tim cậu.

Ngọc Đường, lúc này đây, ta nhất định sẽ giữ lấy tay người, quyết không buông ra.

Là thư kí của một Tổng giám đốc, Trương tiểu thư là một người phụ nữ vô cùng khôn ngoan và có năng lực, một phụ nữ tài ba hiếm thấy như thế, đương nhiên ngoại hình cũng rất đẹp. Cho nên, cô dù với vị thế là một nữ nhân tài ba khôn khéo hay một mỹ nữ kiêu ngạo đều không cho phép bản thân giống như các nữ đồng sự của mình, lúc nào cũng mơ tưởng đến những mộng đẹp không thiết thực. Cho nên tuy rằng mỗi ngày đều đi theo bên cạnh Tổng giám đốc, lại có thể thường xuyên chạm mặt với ba vị quản lý cao cấp khác vừa là nhân tài, vẫn còn độc thân, tương mạo lại không tồi, thế nhưng Trương tiểu thư vô cùng kiên định trả lời rằng, cô chưa từng một lần rung động.

Nhưng mà lúc này đây, cô nhận ra nguy hiểm của mình đã xuất hiện rồi. Hai người dễ nhìn trước mặt kia, một người đang dịu dàng cười với cô, người còn lại tuy rằng vẻ mặt không thoải mái cho lắm, có điều cũng rất quan tâm quan sát cô. Trương tiểu thư cảm thấy, mình hình như sắp sửa giống hệt như mấy con bé ngu ngốc dưới lầu hễ cứ thấy người đẹp là đắm đuối tới mờ cả mắt rồi.

“Trương tiểu thư?”

Đối với biểu tình như thế này của phái nữ, đối với Bạch Ngọc Đường cũng chẳng xa lạ gì, có điều hẳn không thích vẻ mặt của cô nàng khi cô ta nhìn thấy Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường trong lòng cười tự giễu, thế nào vậy chứ? Ấn giám của Triển Chiêu à? Ha ha, thực sự là không thể hiểu nổi.

“Ôi,” Trương tiểu thư phục hồi tinh thần lại, lập tức lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, “Bạch Tổng giám đốc, xin hỏi Lô Tổng giám đốc đối với chuyện này đã có quyết định gì chưa ạ? Tôi cũng không nhận được điều lệnh nào đưa Triển tiên sinh vào công ty, cho nên sợ rằng không dễ sắp xếp.”

“Trương tiểu thư, tôi không muốn làm khó dễ cô, cậu ấy là do tôi đưa tới, không cần mệnh lệnh của đại ca, cô chỉ cần nhớ kỹ sau này cậu ấy sẽ làm việc ở phòng của tôi là được. Tôi chỉ đến thông báo cho cô thôi, đại ca bảo tôi cứ nói với cô là đủ.”

Nhìn thoáng qua Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cười nói: “Còn nữa, sau này cậu ấy sẽ là trợ lý của tôi.”

Bạch Ngọc Đường đến tốt cùng có phải là không học vấn không nghề nghiệp như bản thân hẳn vẫn luôn tự nhận hay không, Triển Chiêu không rõ. Nhưng Triển Chiêu nhận ra rằng, ít nhất từ biểu hiện đập vào mắt cậu, hẳn ta tuyệt đối không làm giảm giá trị của căn phòng làm việc cực kỳ khí phái này.

Dáng vẻ nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường thực sự mê người, điều này từ trước đến nay Triển Chiêu luôn biết rõ, chỉ có điều cậu không có nhiều thời gian để chú tâm quan sát cảnh Bạch Ngọc Đường làm việc chăm chỉ. Triển Chiêu đang bận suy nghĩ người vừa này, không sai, tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua thôi, Triển Chiêu đã nhận ra người nọ là ai.

Triệu Giác, là Tương Dương Vương năm đó, là Đại Tổng phản loạn bị tiêu diệt dưới chính lưỡi Cự Khuyết của mình, là Trùng Tiêu lâu của hắn giết chết Bạch Ngọc Đường của mình. Người này cho dù có hóa thành tro, Triển Chiêu cũng nhận ra được, huống hồ bề ngoài của lão không thay đổi một phân. Biến hóa duy nhất là lão nhìn trẻ hơn so với lão ngày đó, độ tuổi khoảng chừng bốn mươi.

Đối với đời này, Triển Chiêu đoán trước được rất nhiều, tỷ như duyên phận của Bạch Ngọc Đường với bốn vị ca ca của hắn, tỷ như duyên phận của ba huynh muội Đình gia. Nhưng cậu thật sự không ngờ, mình dĩ nhiên lại gặp phải cừu nhân không đội trời chung của kiếp trước, mà lão đương nhiên lại có liên hệ với Bạch Ngọc Đường.

Tựa như duyên phận của Ngũ Thử lúc này vẫn là duyên phận thân tình, như vậy người này thì sao? Chẳng lẽ Triệu Giác vẫn là kiếp số trong vận mệnh của Bạch Ngọc Đường? Nghĩ đến vấn đề này, trên người Triển Chiêu nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sợ, thực sự sợ. Cho nên cậu tuyệt đối không thể lý khai Bạch Ngọc Đường, nếu như lần này Triệu Giác đến để bàn chuyện làm ăn với Bạch thị, như vậy ít nhất phải đợi đến khi vụ buôn bán này chấm dứt, Triển Chiêu mới có thể rời khỏi Bạch thị. Trước thời điểm đó, cho dù bốn người kia có dùng lời lẽ lạnh nhạt hơn nữa, cũng không có cách nào kích động Triển Chiêu rời đi.

Bạch Ngọc Đường ngồi sau bàn làm việc, từ đầu đến cuối chăm chú nhìn biểu đồ báo cáo nghiệp vụ gần đây, tuy rằng không thích mấy thứ này cho lắm, có điều trải qua quá trình học tập thời gian gần đây, những thứ này nọ bề bề nổi cũng không làm khó được hắn. Bất quá hắn hoàn toàn không thể chuyên tâm, bởi vì hắn cứ muốn nhìn Triển Chiêu hoài.

Kỳ thực “trợ lý” Triển Chiêu này vẫn chỉ là “học sinh” của hắn. Bạch Ngọc Đường đang học tập nghiệp vụ công ty, mà Triển Chiêu chẳng qua cũng là đi theo để học hỏi vị “lão sư” của mình, đem “phòng học” từ Hãm Không dời qua Bạch thị mà thôi. Lớp học ngày hôm nay của cậu tiếp tục bài học làm quen với bàn phím máy vi tính, có điều Bạch Ngọc Đường phát hiện cậu “học sinh” luôn luôn rất nghiêm túc hiểu học mọi khi ngày hôm nay có điểm bất an, thỉnh thoảng lại đưa mắt hướng về phía cửa phòng, như thể bên ngoài đang có thứ gì đó hấp dẫn sự chú ý của cậu. *(bản thân chú cũng có tập trung đâu mà nói em thế =))))*

“Triển Chiêu, cậu đang nhìn gì vậy?”

Mỗi lần ngẩng đầu lên đều phát hiện Triển Chiêu đang nhìn ra cửa, Bạch Ngọc Đường rốt cục không nhịn được nữa lên tiếng hỏi.

“A, không có gì, tôi muốn ra ngoài kia một chút.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng trả lời Bạch Ngọc Đường, sau đó liền mở cửa bỏ ra ngoài.

Nhìn theo Triển Chiêu rời khỏi phòng, trong lòng Bạch Ngọc Đường có chút chán nản, hắn cảm nhận được Triển Chiêu đang giấu diếm hắn chuyện gì đó. Mặt nhăn nhó, lập tức đứng dậy theo cậu đi ra ngoài.

“Chờ đã,” Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu lại, “Cậu muốn đi đâu?”

“Ừm ——” Triển Chiêu trầm ngâm một lát, rồi cũng nói ra ý nghĩ của mình, “Ngọc Đường, tôi muốn hỏi thăm Trương tiểu thư một chút về sự việc của Thiên Hữu.”

Chân mày của Bạch Ngọc Đường càng nhíu chặt hơn, Thiên Hữu, quả nhiên, Triển Chiêu đối với người vừa tới kia rất có khả năng là có ấn tượng. Nhìn vào ánh mắt thanh minh của cậu một chút, Bạch Ngọc Đường gạt đầu, cười nói: “Đây là bí mật kinh doanh, cậu hỏi không ra đâu, tôi đi thì tốt hơn.”

17. Chương 17: Mười Bảy, Triệu Giác, Có Quan Hệ Với Triển Chiêu Sao?

Triển Chiêu theo sự hướng dẫn của Bạch Ngọc Đường, đi lên lầu hai của quán cơm này. Đi vào căn phòng nhỏ nhất, khung cảnh rất thanh nhã, có điều không gian cực kỳ nhỏ, chỉ có thể đặt vừa một cái bàn, hai cái ghế. Ngồi xuống đối diện nhau, nhìn nhau, hai người đều không tự chủ nở nụ cười. Vì sao cười? Không biết nữa.

Bạch Ngọc Đường cũng không đến hỏi thư ký Trương, mà trực tiếp đến tìm Từ Khánh. Đương nhiên, hắn cũng không nói ra đây là do Triển Chiêu muốn biết. Hắn chỉ thể hiện chính mình đối với vụ làm ăn này có một chút hứng thú, Từ Khánh lập tức kích động đem tất cả chi tiết sự việc anh ta biết nói lại cho Bạch Ngọc Đường.

Cầm xấp tài liệu của Từ Khánh giao ra, Bạch Ngọc Đường quay về phòng làm việc, trên đường không ngừng tự hỏi, có đúng là mình hơi quá đáng rồi không, thế nào mới chỉ hỏi một chút nghiệp vụ của công ty đã khiến Tam ca kích động tới mức này rồi?

Đối với việc làm ăn, đương nhiên Triển Chiêu không rành, tuy nhiên Bạch Ngọc Đường coi như cũng hiểu rõ một ít. Theo như những gì thể hiện trên tài liệu này, Thiên Hữu và Bạch thị trong thời gian gần đây liên tục đàm phán một vụ hợp tác thu mua lại một công ty bất động sản. Trước hết người đại diện đàm phán chuyện hợp tác này là Phó tổng giám đốc Triệu Giác, bên Bạch thị là do Lô Phương đích thân ra mặt, xem ra là phi thường coi trọng.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu im lặng nghe Bạch Ngọc Đường giải thích tình hình xong, đột nhiên hơi lo lắng nói với hắn, “Liệu có thể tra thử xem Tổng giám đốc của Thiên Hữu là ai không?”

“Được,” Bạch Ngọc Đường lật lật xấp tài liệu trong tay, “Ở chỗ này, Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Hữu, Triệu Trinh. Ôi, tuổi còn trẻ thật a, mới có ba mươi thôi. Triệu Trinh? Cũng là họ Triệu, xem ra Thiên Hữu cũng là tập đoàn cha truyền con nối, người tên Triệu Trinh này nói không chừng cũng là đời thứ hai.”

Ánh mắt Triển Chiêu tối sầm lại, quả nhiên không ngoài sở liệu, cái gì đến đều đã đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Giác vẫn chưa làm ra chuyện gì uy hiếp tới Bạch Ngọc Đường, nhưng

Triển Chiêu chỉ mới nhìn thấy hắn đã bắt đầu cảm thấy căng thẳng, như thể dây thần kinh nghỉ ngơi hai năm qua, hôm nay đột nhiên bị đánh thức. Tuy rằng, những ký ức về người này cậu chưa bao giờ quên.

Trước biểu hiện hứng thú đặc thù của Triển Chiêu đối với Triệu Giác và Thiên Hữu, Bạch Ngọc Đường vẫn còn nghi ngờ ít nhiều, tuy nhiên hắn cũng không lưu ý quá mức. Mặc dù bây giờ hắn đã giúp đỡ Triển Chiêu học tập được một số kỹ năng sinh hoạt, thế nhưng, dù gì vẫn không bằng giúp cậu khôi phục được ký ức. Nếu như cậu có ấn tượng đối với chuyện của Thiên Hữu hay những người này, chính là chuyện tốt. Bất quá, Bạch Ngọc Đường cũng rất mâu thuẫn, về mặt lý trí, hắn tự biết không nên ngăn cản Triển Chiêu khôi phục ký ức, thế nhưng về mặt cảm tình lại có một loại thôi thúc không ngừng, tìm cách để không thay đổi trạng thái hiện nay. Có chút lo lắng, cũng có chút sợ, tuy nhiên không biết đang sợ điều gì.

Tổng giám đốc và các vị quản lý cấp cao của Bạch thị đều đang lo kiếm tiền, không ai để ý đến trong phòng làm việc Bạch Ngọc Đường, hiện đang có hai thanh niên đang suy tính một việc cực kỳ quan trọng, tuy rằng ở thời điểm hiện tại cũng chỉ có một mình Triển Chiêu biết được tầm quan trọng của vấn đề này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến khi dạ dày của Bạch Ngọc Đường bắt đầu chống đối, hắn mới ý thức được giờ giấc đã không còn sớm nữa, liền quay sang cười với Triển Chiêu: “Đói rồi, chúng ta đi tìm cái gì ăn đi đã, đến chiều lại xem tiếp.”

Triển Chiêu lắc lắc cái cổ có hơi ê ẩm, cười cười với Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm, chuyện học hành trong thế giới này làm sao có thể cực nhọc bằng luyện kiếm được.

Ăn cái gì đây? Bạch Ngọc Đường đứng ở tầng trệt Bạch thị, nhớ lại mấy quán ăn trong khu vực gần đây, không biết nên dẫn Triển Chiêu đến đâu ăn mới được.

Bạch thị đóng tại một khu vực kinh doanh, vây quanh đều là văn phòng, những cửa tiện như quán cơm này nọ rất ít. Trong công ty có căn tin, cho nên bình thường nhân viên của Bạch thị cũng không cần tìm ra ngoài ăn. Có điều, hôm nay hai người bọn họ đã bỏ lỡ mất giờ cơm ở căn tin, nếu chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường, hắn cũng đã tùy tiện tìm đại một cái gì đó để ăn. Mặc dù là mệnh cậu ẩm, thế nhưng Bạch Ngọc Đường một thân một mình tại ngoại ba năm, cũng đã trải qua không ít thời gian cực khổ, cho nên hắn cũng không bận tâm tới việc thỉnh thoảng phải ăn một bữa cơm không có hương vị gì. Nhưng vấn đề là hôm nay có Triển Chiêu, trong đầu Bạch Ngọc Đường xác định không muốn Triển Chiêu ăn uống linh tinh, cậu ấy quá gầy, hơn nữa hình như dạ dày cũng không tốt lắm. Nghĩ đến đêm hôm đó hắn ôm Triển Chiêu, thân thể nhẹ đến kỳ cục của cậu, trong lòng không khỏi khó chịu.

Tìm thứ gì đó để ăn đương nhiên không làm khó được Bạch Ngọc Đường, nếu gần không có, thì cứ đi xa xa thế nào cũng được. Triển Chiêu đến khi bị Bạch Ngọc Đường đẩy vào bên trong xe taxi mới nhận ra, thì ra muốn đi ăn một bữa trưa cũng thật quá phức tạp. Khoảng chừng mười phút sau, xe dừng lại ở trước một quán cơm. Hai người vừa xuống xe, từ cửa tiệm có một đứa nhỏ bước ra, tươi cười bắt chuyện với Bạch Ngọc Đường.

“Bạch tiên sinh, ngài đã tới rồi, mời vào mời vào.”

Triển Chiêu cười thầm trong bụng, Ngọc Đường, thì ra người lúc nào cũng là đối tượng khách hàng được các quán ăn tưu lâu hoan nghênh nhất.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên không biết Triển Chiêu đang nghĩ cái gì, chuyện hấn quan tâm nhất bây giờ chỉ là nhanh chóng lấp đầy cái bao tử của Triển Chiêu.

“Hôm nay khỏi lấy rượu, những món khác cứ như ngày thường là được rồi, nhanh nhanh lên nha.”

Triển Chiêu theo sự hướng dẫn của Bạch Ngọc Đường, đi lên lầu hai của quán cơm này. Đi vào căn phòng nhỏ nhất, khung cảnh rất thanh nhã, có điều không gian cực kỳ nhỏ, chỉ có thể đặt vừa một cái bàn, hai cái ghế. Ngồi xuống đối diện nhau, nhìn nhau, hai người đều không tự chủ nở nụ cười. Vì sao cười? Không biết nữa.

“Triển Chiêu, vì sao cậu lại hứng thú với chuyện của Thiên Hữu như vậy, nghĩ ra được cái gì rồi sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn nụ cười nhàn nhạt của Triển Chiêu, rốt cuộc nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ừm ——” Triển Chiêu chần chờ một chút, rồi nhẹ nhàng nói, “Tôi không biết, tôi không nghĩ ra được cái gì cả, chỉ là có một cảm giác, người tên Triệu Giác này không phải là một nhân vật đơn giản.”

“Cảm giác?” Bạch Ngọc Đường chau mày, vì sao Triển Chiêu lại nhìn Phó tổng giám đốc của Thiên Hữu rồi phát sinh ra cảm giác gì đó? Nếu như bọn họ không có vấn đề gì từ trước, thì giải thích như thế nào cũng không hợp lý.

“Ngoại trừ cảm giác ra, cậu không còn ấn tượng gì khác đối với người này sao?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong ngực không rõ tư vị gì, Ngọc Đường, sao lại không có ấn tượng được, cho dù Triển Chiêu chết đi, cũng sẽ không quên được ấn tượng đối với kẻ đó. Thế nhưng Triển Chiêu không thể nói ra, cũng không biết phải nói như thế nào.

Lắc đầu, Triển Chiêu cười nhàn nhạt, đối diện với vẻ mặt nghi ngờ của Bạch Ngọc Đường: “Tôi không có ấn tượng với ông ta, có điều trong lòng tôi có một loại cảm giác, người này vốn không phải người tốt. Tôi không thể nói rõ được vì sao. Nếu như Bạch thị muốn tiếp xúc nhiều hơn với ông ta, tôi mong anh có thể đề phòng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hấn biết hiện tại cho dù có tiếp tục hỏi Triển Chiêu cũng không hỏi ra được gì, làm sao có thể cưỡng cầu một người mất trí nhớ giải thích cảm giác của người đó được đây.

“Được, tôi sẽ nhắc nhở các anh ấy nữa.”

“Không,” Giọng của Triển Chiêu thoáng có chút sốt ruột, “Nếu như chỉ là trên phương diện chuyện làm ăn, đừng nói với Tổng giám đốc Lô thì tốt hơn. Dù sao chỉ là cảm giác của cá nhân thôi, anh có nói cũng không nói rõ được, chỉ cần chúng ta cẩn thận đề phòng ông ta là đủ rồi.”

Bạch Ngọc Đường cười, Triển Chiêu trước đây là người như thế nào thật không rõ ràng lắm, có điều nhìn thấy cậu ấy lo lắng nhiều như vậy, lại luôn luôn suy nghĩ vì người khác, nhất định là một người khiến người

ta không yên lòng.

Nhưng Bạch Ngọc Đường nghĩ sai rồi, kỳ thực Triển Chiêu trước đến giờ làm sao khiến người khác lo lắng cho mình được. Tất cả mọi người đều tín nhiệm Triển Chiêu, mà chỉ có người thân cận nhất mới là chuyện cậu luôn canh cánh. Loại lo lắng này, cho dù trải qua một ngàn năm, cuối cùng vẫn dành cho Bạch Ngọc Đường.

Cơm nước rất nhanh được đưa lên, không có rượu, cho nên chỉ là yên lặng ăn. Bạch Ngọc Đường ăn bữa cơm này không được thoải mái cho lắm, bởi vì hẳn luôn có cảm giác Triển Chiêu có điểm không yên lòng, cho nên cứ nhìn chằm chằm Triển Chiêu, nhắc nhở cậu ăn cho nghiêm túc.

Rời khỏi quán cơm đã là 2 giờ chiều, Bạch Ngọc Đường nhìn một chút Triển Chiêu vẫn chưa giải quyết được tâm sự, đột nhiên nở nụ cười.

“Ngọc Đường, anh cười cái gì?” Triển Chiêu cảm thấy hơi buồn bực.

“Không có gì,” Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, “Tôi đang suy nghĩ nên đưa cậu trở về tiếp tục mày mò xem cái người tên Triệu Giác này rốt cuộc là ai, hay là —— chúng ta đừng về nữa, tôi dẫn cậu đi giải sầu một chút, để giúp cậu khỏi phải nặng nề tâm sự như vậy mãi.”

Triển Chiêu nhận ra ý tứ của Bạch Ngọc Đường, cũng cười theo. Ngọc Đường, xin lỗi, lại để cho anh lo lắng

18. Chương 18: Thấy Việc Nghĩa Hưởng Hái Làm Thật Rất Phiền Phức

Một thành phố vừa mỹ lệ, vừa yên lặng lại thanh bình như nơi này thì nhất định sẽ có tình hình trị an rất tốt có đúng không? Đáp án là không chắc chắn.

Sống trong thế giới này, đối với rất nhiều chuyện, Triển Chiêu đều không có tự tin có thể bảo trì khả năng quan sát và sức phán đoán nhạy bén của mình, chỉ ngoại trừ một việc, đó chính là việc phạm tội.

—

Nhờ sự kiên trì của vị thầy giáo Bạch Ngọc Đường này, buổi chiều ngày hôm đó hai người không trở về công ty mà lang thang bên ngoài tiếp tục chương trình học của họ. Một lớp học rất đặc biệt — đi xe bus. Trước đó, bởi vì Triển Chiêu không có thói quen đến những nơi đông người, hơn nữa số lần ra khỏi nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, nên tất cả mọi người không hẹn mà cùng lựa chọn gọi xe taxi hoặc đi bộ. Nhưng vì Bạch Ngọc Đường mong muốn Triển Chiêu có thể dần dần thích ứng với những hoàn cảnh có đông người, nhất định phải qua được cái ải phương tiện công cộng.

Đời sống ở thành phố D này, đối với người dân bình thường mà nói là một chuyện rất thoải mái, hệ thống

giao thông công cộng thân thiện được phát triển vô cùng mạnh mẽ. Không giống như những thành phố lớn khác, giao thông trong D thị phi thường tiện lợi, cơ bản không hề xuất hiện tình trạng kẹt xe, mà thời điểm hai người ra ngoài lại không phải lúc cao điểm, cho nên trên xe bus không hề chen chúc. Triển Chiêu ngồi ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh, dường như đã quên đi việc phải lo nghĩ. Bạch Ngọc Đường nhìn khóe môi cậu hơi nhếch lên, trên mặt hắn cũng dần hiện lên vẻ tươi cười mà chính hắn không hề nhận ra.

Thành phố này thực sự rất đẹp, mặc dù không có bầu trời xanh như một ngàn năm trước, không có bầu không khí trong lành tươi mới đó, nhưng vì nơi này gần với đại dương, cho nên trong không khí luôn có một chút ẩm ướt nhàn nhạt, tạo một cảm giác vô cùng thoải mái. Tuy rằng không thường xuyên, nhưng Triển Chiêu quả thật không thể không cảm thán, thời gian một ngàn năm đối với thế giới này mà nói, biến hóa quả thật là nghiêng trời lệch đất. Đây tuy không thể nói là thương hải tang điền, bất quá cũng có thể xem như nhân thị vật phi đi (*). Biết đâu tất cả mọi người không phải như xưa nữa, Ngọc Đường trở nên lãnh đạm, Nguyệt Hoa trở nên hào sảng, mấy người Lô Phương trở nên thâm trầm, cũng đã biết cách cất giấu tâm tình không ưa thích của bọn họ thật sâu. Như vậy không phải không có khả năng, Triệu Giác cũng đã thay đổi. Không dám tưởng tượng Triệu Giác sẽ thay đổi thành bộ dáng gì nữa, nhưng mà sớm muộn gì cũng sẽ biết, không phải sao?

(*) *Thương hải tang điền* (): biển xanh biến thành nương dâu, ý nói sự đời thay đổi hoàn toàn.

Nhân thị vật phi: Biến từ câu ‘Vật thị nhân phi’ trong bài Dữ triều ca của Tào Phi, ý nói cảnh không giống xưa nhưng người vẫn như cũ.

Triển Chiêu vẫn hướng mặt ra ngoài cửa sổ xe, tuy cậu biết rõ Bạch Ngọc Đường đang quan sát mình, nhưng cậu vẫn không quay đầu lại. Ngọc Đường, người không cần lo lắng cho tâm tình của ta hiện tại. Bây giờ cho dù người có đuổi ta đi, hay bốn vị ca ca của người xuất ra bất kỳ loại thủ đoạn gì, ta cũng sẽ tuyệt đối không ly khai Bạch thị. Chỉ cần Triệu Giác còn hiện diện trong cuộc sống của người một ngày, ta sẽ ở lại thêm một ngày, một tác cũng không rời.

Một thành phố vừa mỹ lệ, vừa yên lặng lại thanh bình như nơi này thì nhất định sẽ có tình hình trị an rất tốt có đúng không? Đáp án là không chắc chắn.

Sống trong thế giới này, đối với rất nhiều chuyện, Triển Chiêu đều không có tự tin có thể bảo trì khả năng quan sát và sức phán đoán nhạy bén của mình, chỉ ngoại trừ một việc, đó chính là việc phạm tội.

Trên gương mặt của một thanh niên mặc tây trang mang giày da, thần sắc khẩn trương chỉ lướt qua một tích tắc, Triển Chiêu lập tức phát hiện. Trên một chiếc xe bus vắng người mà vẫn dám ra tay hành nghề, “kỹ thuật” của tên trộm này nhất định không tệ, thế nhưng hắn trốn không khỏi ánh mắt của Triển Chiêu.

Cậu rất bình tĩnh từ chỗ ngồi đứng lên. Bạch Ngọc Đường có hơi giật mình, cũng muốn hỏi xem Triển Chiêu muốn làm gì. Triển Chiêu hơi nắm lấy tay của hắn, dùng ánh mắt hướng về phía tên thanh niên kia, Bạch Ngọc Đường có điểm hiểu rõ, cũng không ngăn cản. Chỉ là ít nhiều vẫn có chút lo lắng, bèn đứng lên đuổi theo Triển Chiêu.

Tên thanh niên kia vừa mới trộm một chiếc điện thoại di động từ trong túi đeo lưng của một cô gái, đặc

thủ liền lên đứng ở cửa xe, chuẩn bị đến khi xe dừng lại thì nhanh chóng tẩu thoát. Triển Chiêu đi tới phía sau, giơ tay lên vỗ nhẹ vào vai gã, gã cả kinh quay phắt lại.

Triển Chiêu ôn hòa cười cười, nhàn nhạt nói: “Tiên sinh, anh cầm nhầm đồ rồi.”

Tên thanh niên kia nhìn Triển Chiêu một dạng ôn hòa vô hại, trong lòng gã nhất thời yên tâm không ít, mím môi một cái, tức giận quát: “Anh nói bậy cái gì đó, ai cầm cái gì, không thể hiểu nổi mà.”

Triển Chiêu cảm thấy hơi thở Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh mình mạnh hơn nhanh hơn, nhéo nhéo tay hấn trấn an. Xoay người nhìn sang cô gái bị trộm đồ kia.

“Tiểu thư, nhìn thử xem điện thoại di động của cô có còn đó không?” Triển Chiêu bình thản nói.

“Á! Điện thoại di động của tôi!” Cô gái kia tìm kiếm mấy lượt trong ba lô, không còn bóng dáng gì của chiếc điện thoại nữa.

“Tiên sinh, điện thoại trong túi anh không phải là của anh đúng không?” Trên mặt Triển Chiêu vẫn là nét mặt ôn hòa, nhưng giọng nói lại là khẳng định chắc chắn.

Tên thanh niên theo bản năng sờ soạn túi của mình, cảnh giác nhìn Triển Chiêu, giọng nói cũng không còn bình tĩnh như ban nãy.

“Nói nhầm nhí gì vậy, trong túi tôi không phải là đồ của tôi, không lẽ là của anh sao?”

Lúc này không khí chung quanh đã có phần hỗn loạn, tài xế cũng phát giác trên xe đã xảy ra chuyện, sắp tới trạm kế tiếp, thế nhưng không biết có nên tấp xe đỗ vào hay không.

Cô gái kia đã xác định điện thoại di động của mình bị cướp mất, lập tức hô hoán: “Tài xế, ngàn vạn lần không được dừng xe, trên xe có kẻ móc túi.”

Tất cả mọi người bị tiếng kêu của cô gái khiến cho hoảng loạn, lập tức kiểm tra lại vật phẩm tùy thân của mình. Lục tục lại thêm mấy người nữa báo đồ đạc của mình cũng bị mất, vì vậy tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Triển Chiêu và tên thanh niên kia.

“Tiên sinh, anh đem hết đồng đồ đó giao ra đây đi.” Triển Chiêu không muốn động võ, cũng không muốn gây phiền toái, bất quá nhìn thấy có người trộm đồng cướp tây mà không ra tay, cậu càng không nhìn được.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng phát hiện ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề, nhiều người bị mất đồ như vậy, chỉ sợ không phải chỉ có một mình tên này làm, trên xe nhất định có đồng bọn của hắn. Nếu là một nhóm tội phạm, không biết có bao nhiêu người, cũng không biết chỉ có hai người bọn họ có thể đối phó nổi hay không.

Tên thanh niên kia thấy Triển Chiêu thái độ cương quyết, còn mình rõ là đã bại lộ, trái lại không hề hoảng sợ, ngược lại trên mặt hiện ra vẻ tươi cười. Bạch Ngọc Đường vừa thấy, trong ngực lập tức hiểu, tên nhóc này không sợ hãi, chắc chắn phải có đồng bọn, hơn nữa nhân số nhất định không ít.

“Tiểu tử, anh khuyên chú mày chớ nên xen vào việc của người khác,” Tên móc túi cười lạnh nhìn Triển Chiêu, “Thay người khác ra mặt, cẩn thận chết như thế nào cũng không biết.”

Không đợi Triển Chiêu trả lời, Bạch Ngọc Đường liền kéo cậu bảo hộ sau lưng mình, cảnh giác quét mắt xem xét tình hình trên xe lúc này, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng tên móc túi trước mặt.

“Nhân sự này bọn tao quyết định nhúng tay vào rồi, bảo người giúp mày ra mặt hết đi.”

“Mày lại nói cái gì ——” há mồm ra vốn là để mạt sát đối phương, nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy sát khí trên mặt Bạch Ngọc Đường, tên móc túi kia chưa kịp phun ra mấy chữ cuối cùng đã vội vàng nuốt ngược lại.

Trên xe lúc này đã loạn cả lên, tài xế nhìn thấy tình hình nghiêm trọng, đã thay đổi tuyến đường, muốn đưa xe tới đồn cảnh sát gần nhất. Ngay vào lúc đó, ở một ghế ngồi tương đối gần tài xế, một gã đàn ông trung niên thân hình cao lớn đột nhiên vọt về hướng bác tài. Dao kề lên cổ, âm thanh âm trầm ra lệnh cho tài xế: “Dừng xe!”

Nhìn thấy con dao, tất cả mọi người rơi vào hoảng loạn, Triển Chiêu nhượng mày, bước thật nhanh tới trước mặt tên bắt cóc tài xế kia, tốc độ nhanh tới nỗi tất cả mọi người đều không nhìn thấy gì rõ ràng, kể cả kẻ bắt cóc đương nhiên cũng chưa kịp phản ứng lại.

“Buông dao xuống!” Lớn giọng quát một tiếng, tên kia giật mình chần chừ, tuy nhiên gã rất nhanh đã khôi phục trấn tĩnh.

“Thằng khốn, mày muốn chết phải không!”

Lời còn chưa dứt, từ sau lưng Triển Chiêu lao ra một tên nữa, cầm một con dao găm ngăn hướng Triển Chiêu đâm tới.

“Cẩn thận!”

Bạch Ngọc Đường bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh cả người, tuy nhiên sự việc phát sinh quá nhanh, hắn muốn chạy tới bên Triển Chiêu đã không còn kịp nữa.

Triển Chiêu nghe tiếng hô hoán như thế, nhượng mày, lắc mình tránh khỏi một đao đó.

Thân pháp của Triển Chiêu quá nhanh, tên kia hoàn toàn không có cơ hội phản ứng nhiều, thúc thủ chịu

trối, toàn bộ thân hình lại vẫn còn đang duy trì tư thế phóng về phía trước. Triển Chiêu lắc đầu, sao nơi nào cũng gặp những tên trộm ngu xuẩn như vậy.

Không muốn nặng tay khiến gã bị thương, Triển Chiêu tiện tay điểm một huyết đạo phía sau lưng gã, tên trộm lập tức buông mình ngã xuống đất, làm cách nào cũng không đứng dậy nổi.

“Thế nào, còn không chịu bỏ dao?”

Chuyển hướng về tên bắt cóc tài xế, Triển Chiêu nhàn nhạt nói.

Tên đó đã choáng váng, chỉ còn biết ngơ ngác nhìn Triển Chiêu. Ngay cả khi Triển Chiêu tiến lên bắt hãm lại, hắn cũng không có phản ứng gì cả, trong lòng còn đang thắc mắc, tên quỷ này làm cách nào mà tiến lại đây được, chẳng lẽ là bay tới?

Và cũng có rất nhiều người đang ngơ ngẩn cả ra như tên bắt cóc, trong này bao gồm cả Bạch Ngọc Đường. Có điều hắn vẫn chưa quên tên móc túi đang ở sát bên cạnh. Ngay lúc Triển Chiêu tước vũ khí của tên bắt cóc kia, Bạch Ngọc Đường cũng xuất thủ chế phục tên ăn trộm.

Cuối cùng mọi người cũng thoát ra khỏi cơn kinh ngạc đến ngây người, bắt đầu phản ứng, một số người hỗ trợ hai người Triển Bạch chế trụ ba kẻ bắt cóc, mặt khác có vài người đã vây quanh Triển Chiêu, ồn ào nhốn nháo hỏi cậu rốt cuộc chiều vừa rồi là công phụ gì thế.

Triển Chiêu thật không ngờ mình làm một chuyện tốt đồng thời cũng là chuốc lấy một sự phiền phức tương đương. Ở thế kỷ 21, thấy việc nghĩa ra tay trợ giúp nhất định phải đến cục công an. Theo như mọi người nói, nếu không có lời chứng của cậu, ba kẻ bắt cóc kia cũng rất có thể sẽ tiếp tục nhơ nhời ngoài vòng pháp luật. Dưới sự năn nỉ của tài xế, Triển Chiêu rốt cuộc mềm lòng đáp ứng với mọi người sẽ cùng nhau đưa ba tên này đến cục công an gần đây. Thế nhưng có một vấn đề phi thường nghiêm trọng, Triển Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường cũng biết, đó chính là mối lo ngại nếu người của cục công an hỏi tới thân phận của Triển Chiêu.

Điều rắc rối nhất chính là, Triển Chiêu không có thân phận.

19. Chương 19: Chào Anh, Tôi Là Triển Chiêu

“Xin chào, tôi là đại đội trưởng Trương Long của đội hình sự D thị.” Trương Long chìa tay ra cho Triển Chiêu, “Xin hỏi cậu là người bắt giữ được những kẻ bắt cóc phải không?”

—

Chuyện có tình cờ, thế nhưng hôm nay sự việc quả thật quá tình cờ. Đồn cảnh sát gần nơi xảy ra việc nhất

lại trùng hợp chính là cục công an, mấy tên ăn cắp vặt này cũng thật là may mắn quá thể, vậy mà lại kinh động đến cả cơ quan chấp pháp lớn nhất thành phố D.

Là nhân viên của cục công an, hầu hết đều gặp qua những tình huống người dân ra tay bắt cướp, thế nhưng hôm nay cũng có chút cảm giác bị trấn áp. Dù sao cảnh tượng toàn bộ hành khách của một chiếc xe bus liên thủ giao nộp một nhóm cướp dùng dao bắt cóc cho cục cảnh sát không phải là chuyện có thể gặp hằng ngày. Cho nên tất cả những người không bận công việc đều muốn đến nhìn những người dân dũng cảm này, đương nhiên, đối với những lời tung hô thần kỳ “đại hiệp” từ miệng hành khách càng làm bọn họ hứng thú hơn.

Và ngược lại với những người khác, ngay lúc này đây, vị “đại hiệp” này chỉ hận mình tại sao lại đi phát hiện ra tên móc túi đó làm gì, đáng tiếc chuyện cũng đã rồi, có hối căn bản cũng không thể thay đổi.

Tình tiết vụ án này rất nghiêm trọng, cho nên ngoại trừ kinh động đến đại đội trưởng chỉ đội tuần cảnh, đại đội trưởng của liên hình cảnh bên kia cũng bị động đến. Khi hai vị đại đội trưởng này đi đến phòng làm việc tiếp đãi những đối tượng quần chúng đến báo án, Triển Chiêu ngay ngắn cả người, tuy rằng từ khi cậu đến thế giới này đã năm lần bảy lượt trải qua sự kích động này, bắt quá cảm xúc lúc này so với những lần trước hoàn toàn không giống.

“Chào mọi người, tôi là Vương Triều, đại đội trưởng đại đội công an tuần tra của thành phố D. Cảm ơn mọi người kiến nghĩa dũng vi (thấy việc nghĩa thì dũng cảm ra tay), giúp đỡ cảnh sát bắt được những kẻ bắt cóc này, chúng tôi đã truy tìm bọn chúng từ rất lâu rồi.”

Trong quần chúng đông đúc như vậy, Vương Triều bắt tay từng người một, anh ta cũng không phát hiện ra vẻ mặt ngập tràn kinh ngạc của Triển Chiêu, ngoại trừ nhìn anh ta, cậu còn đang nhìn về phía đội trưởng đội hình cảnh Trương Long đang đứng phía sau.

Trương Long, Vương Triều? Triển Chiêu cảm thấy thân thể mình đang phát run, dĩ nhiên gặp được bọn họ, vậy không phải sẽ rất nhanh là có thể gặp lại đại nhân sao? Tâm tình kích động khó lòng khống chế, ngoại trừ rời bỏ vòng luân hồi ngàn năm của Bạch Ngọc Đường, đối với Triển Chiêu, điều tiếc nuối lớn nhất khi phải xuyên đến thế giới này chính là không thể thủ hộ Bao đại nhân. Cậu có một loại dự cảm, ngày hôm nay nếu đã được nhìn thấy tứ đại giáo úy đầu tiên của phủ Khai Phong, cũng sẽ có thể được gặp người thương yêu mình như con trai ruột – Bao đại nhân.

Bạch Ngọc Đường phát hiện tình tự của Triển Chiêu biến động khác thường, bèn kéo tay cậu một cái.

Triển Chiêu nhìn hẩn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn qua có chút bất an.

“Triển Chiêu, cậu đừng lo lắng, chỉ cần nói không mang theo thẻ căn cước, bọn họ sẽ không truy cứu đâu.”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu.

“Không sao đâu, Ngọc Đường, cho dù tôi nói thật đi thì bọn họ cũng không đem tôi giam vào ngục đâu,

không phải sao?”

“Không nhốt vào tù là được rồi sao? Thật là khờ quá.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, Triển Chiêu rất cuộc là đơn thuần hay ngốc nghếch đây chứ?

Vương Triều đứng ở trước mặt Triển Chiêu lúc này đại khái khoảng 27, 28 tuổi, Trương Long nhìn qua cũng cùng độ tuổi với Vương Triều. Triển Chiêu nghĩ thầm, vì sao từ khi tới đây, mọi người đều lớn tuổi hơn mình vậy, ngay cả Đinh Nguyệt Hoa cũng lớn hơn mình mấy tháng. Bây giờ Trương Long và Vương Triều càng lớn hơn mình nhiều nữa. Mỉm cười tự giễu, Triển Chiêu, người hồ đồ rồi sao, bây giờ còn có tâm tình so đo cái loại chuyện này. Hơn nữa, mặc kệ bọn họ lớn hơn người bao nhiêu, chỉ ít người vẫn hơn bọn họ tận 900 tuổi. *(Em ơi nhỏ nhất thì được thương nhất thôi đừng tự dối lòng nữa =))))))*

Hai vị đại đội trưởng này đang lúc mọi người giới thiệu xong mới chú ý tới Triển Chiêu, tỉ mỉ quan sát người thanh niên trước mặt họ. Đối với nam giới mà nói, tướng mạo của người này rất thanh tú, khí chất ôn hòa trầm tĩnh khiến cho người đối diện không khỏi cảm thấy thân thiết. Quanh năm tiếp xúc qua với đủ mọi loại người, hai người kia cũng rất có kinh nghiệm nhìn người. Nhìn lướt một lần, bọn họ đều có thể nhận ra cậu thanh niên này không đơn giản, nhưng tuyệt đối là một người tốt đẹp chính trực, có thể tin tưởng.

“Xin chào, tôi là đại đội trưởng Trương Long của đội hình sự D thị.” Trương Long chìa tay ra cho Triển Chiêu, “Xin hỏi cậu là người bắt giữ được những kẻ bắt cóc phải không?”

Triển Chiêu đưa tay bắt lấy tay của Trương Long, lúc này tâm tình của cậu đã bình ổn trở lại, kích động khi nhận ra cơ hội được gặp lại đại nhân vừa này đã tan bớt phần lớn.

“Xin chào Trương đội trưởng, tôi là Triển Chiêu, chuyện lần này là do mọi người cùng chung sức, tôi chỉ giúp đỡ một tay mà thôi.”

Lúc Triển Chiêu nhìn Trương Long, không tự chủ được mà mỉm cười hòa nhã, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh như thể vừa đứng tim một phát, tại sao lại như vậy? Thân thiết cười với người xa lạ không phải là việc mà Triển Chiêu sẽ làm. Cùng Triển Chiêu chung đụng bấy lâu nay, Bạch Ngọc Đường biết rõ, chỉ trừ khi đây là người quen, tuy rằng Triển Chiêu đối xử với người ngoài cũng ôn hòa, nhưng tuyệt đối sẽ không thân thiện như vậy. Nhìn thái độ của Triển Chiêu đối với Trương Long không giống bình thường, hơn nữa thân thủ lưu loát của Triển Chiêu trên xe bus vừa này, Bạch Ngọc Đường đối với những việc này tựa hồ lý giải được một điểm nào đó, lại như thể hoàn toàn không biết gì hết về Triển Chiêu, cảm giác càng lúc càng thêm mù mịt.

Trong lúc lập hồ sơ, về vấn đề thẻ căn cước, Triển Chiêu dựa trên đối sách của Bạch Ngọc Đường trả lời. Đối với sổ chứng minh thư, Triển Chiêu sẽ dùng sổ của Bạch Ngọc Đường. Trước mặt những người chấp pháp này, làm giả giấy tờ rất dễ bị phát hiện ra kẻ hở. Thế nhưng đối với sổ chứng minh thư của một vị anh hùng ra tay quản việc khó, liệu có ai rảnh rỗi đi tra lại xem cái sổ này là thật hay giả không? Đáng tiếc, Triển Chiêu ngày hôm nay quá không may mắn, bởi vì mấy tên cậu bắt được cũng không phải móc túi bình thường, mà là một nhóm tội phạm hoạt động liên tỉnh, bị cảnh sát treo giải thưởng phát lệnh truy nã nhiều ngày nay. Cho nên người nào bắt được bọn chúng đương nhiên sẽ nhận được tiền thưởng, mà đã như vậy, làm sao cục trưởng có thể không tự mình qua hỏi chuyện một chút đây?

Dự cảm của Triển Chiêu rất linh, cục trưởng cục công an thành phố D quả nhiên là Bao Chứng. Bởi vì trước đã gặp được Trương Long và Vương Triều, Triển Chiêu đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, thế nhưng lúc nhìn thấy Bao Chứng vẫn là suýt chút nữa không thể khống chế được. Tuy rằng Bao Chứng thời này so với vị ở Đại Tổng trẻ hơn hẳn, bất quá Triển Chiêu chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ông.

“Triển tiên sinh, Bạch tiên sinh, tôi là cục trưởng Bao Chứng. Tôi thay mặt cho Hội đồng thành phố cảm ơn hai người đã ra tay bắt giữ được băng nhóm tội phạm trốn chui trốn nhủi này, thực sự là vô cùng cảm tạ.”

“Bao —— cục trưởng, không cần cảm tạ.”

Lúc bắt tay Bao Chứng, Triển Chiêu cố gắng hết sức để giữ cho tay mình đừng run. Bất quá tâm tình rối loạn của Triển Chiêu đã khiến cho Bao Chứng kinh nghiệm phá án đầy mình phải nghi ngờ, người thanh niên này hình như có điều gì đó không tầm thường.

Bạch Ngọc Đường không nhận tiền thưởng, sau khi ghi chép hồ sơ xong lập tức kéo Triển Chiêu rời khỏi đồn, bởi vì hắn không muốn nhiều người biết tới chuyện vừa rồi. Nếu thật sự trở thành cục diện như vậy, Triển Chiêu sẽ phải đối mặt như thế nào, quả thực không dám tưởng tượng.

Khi về tới Hâm Không đã là buổi tối, lúc ăn cơm tối, Bạch Ngọc Đường vẫn len lén quan sát Triển Chiêu, chỉ là hắn vẫn cố nhịn không hỏi gì. Nhìn Triển Chiêu tâm sự đầy bụng, nuốt hết miếng cơm cuối cùng, Bạch Ngọc Đường đứng dậy, bình tĩnh nhìn cậu một cái rồi mở miệng nói.

“Ngày hôm nay giao chuyện buôn bán cho bọn Tiểu Văn đi, cậu theo tôi lên lầu, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” *(Anh có chuyện muốn nói với em =))*

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào mắt của Triển Chiêu, chăm chú đến nỗi như có thể từ đôi mắt thâm nhập vào trong tâm trí của cậu, thế nhưng mắt không biết nói chuyện, tâm càng không thể nói. Cho nên Bạch Ngọc Đường bỏ qua, hắn quay người lên lầu, vào phòng Triển Chiêu trước chờ cậu. Hắn biết Triển Chiêu nhất định sẽ cho hắn một lời giải thích, hắn cũng biết, rất có thể Triển Chiêu sẽ chẳng nói rõ được cái gì.

Triển Chiêu bị mất trí nhớ, không phải sao? Làm sao có thể ép buộc cậu nói rõ với mình thân thủ tốt như vậy từ đâu mà đến đây? Triệu Giác như vậy, lại có cả những người ở cục công an, Triển Chiêu đều biết bọn họ sao? Tại sao phải bất an như thế này, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hình như mình cực kỳ muốn bắt lấy cái gì đó, thế nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn nó tuột khỏi tay. Khổ sở, nhưng lại không biết khổ sở cái gì.

20. Chương 20: Ai Có Thể Chứng Minh Quá Khứ Của Tôi?

Triển Chiêu đứng sau lưng hắn, ánh mắt theo dõi từng trang thông tin tải lên trên màn hình, tim đập cũng dần dần nhanh hơn. Đến khi trên màn ảnh xuất hiện ảnh chụp quen thuộc của người kia, lại thêm cái tên đó, Triển Chiêu nhàn nhạt nở nụ cười.

Giờ này phút này, lòng của Triển Chiêu rất loạn. Có rất nhiều chuyện, trong lúc người ta trải qua thì không hề có quá nhiều xúc động. Tuy nhiên sau này sẽ hối hận, hối hận vì sao mình không thể chết đi, thể nhưng trong thời điểm sự việc đang diễn ra đó, lại cứ đơn giản tham dự vào như vậy, còn cho rằng không sao.

Triển Chiêu trải qua năm đó không thể nói là không thống khổ thảm liệt, thể nhưng tất cả cảm xúc sống không bằng chết đó đều là khi trần ai lạc định (bụi trần đã rơi xuống, ý nói đến lúc chung cục) rồi mới giác ngộ được. Những cơn ác mộng về Tương Dương Vương trước khi lão chết ở Trùng Tiêu Lâu, ngược lại chưa từng xuất hiện. Có thể nói, cừu hận lớn nhất không hề khiến Triển Chiêu thống khổ. Hoặc là, tự phong bế bản thân cũng là một loại biện pháp bảo hộ chính mình đây.

Vào một ngày lại trải qua quá nhiều việc chấn động, loại chấn động này không thua gì lần đầu tiên tỉnh lại ở thế kỷ 21, cũng không thua gì lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường chuyển thế. Triển Chiêu chỉ trong vòng một ngày, trước sau gặp được Triệu Giác, Trương Long, Vương Triều, có cả Bao Chứng. Nếu như bấy nhiêu còn có thể nói chưa đủ chấn động, thì chuyện khiến cho Triển Chiêu kích động hơn nữa chính là một sự thực mà cậu chưa từng nghĩ đến.

Những con người này vì sao có thể đồng nhất xuất hiện tại cùng một thành phố, vì sao đều dẫn đến với mình. Nếu như tất cả chuyện này đều là trùng hợp, thì quá sức không hợp lý. Nếu như lại không phải trùng hợp, mà là vì duyên phận sâu đến như vậy, thì duyên phận này đến tốt cùng là do ai khơi lên? Là Bạch Ngọc Đường sao? Vốn dĩ Triển Chiêu vẫn cho rằng như vậy, bởi vì cậu nhận ra được thái độ đối đãi của mọi người với Bạch Ngọc Đường. Thế nhưng, ngày hôm nay cậu gặp được mọi người của Khai Phong Phủ thời hiện đại, Triển Chiêu đột nhiên vì một ý nghĩ mà kinh hoảng, chẳng lẽ, những người này tụ hợp lại là vì mình? Triển Chiêu mới chính là người đem tất cả gom lại một chỗ?

Lần đầu tiên nhìn thấy người của Đình gia, sau đó là Bạch Ngọc Đường, sau đó là Tứ hiệp Hãm Không, bây giờ là Triệu Giác, còn có cả mấy người Đại nhân. Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ lại những chuyện đã trải qua kể từ khi đến thế giới này, sự mê hoặc nhiều ngày nay dường như luôn có một nút thắt không thể giải thích hợp lý. Điểm không thể giải thích đó tựa như có một đáp án mơ hồ, bất quá chân tướng vẫn ẩn trong một tầng sương mù, cách nào cũng không thấy rõ được.

Đi đến thế giới này gần hai năm, Triển Chiêu vẫn là một người bàng quan, cho nên mới có thể bảo trì thanh tĩnh. Nhưng ngày hôm nay, Triển Chiêu ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, đó là cậu cùng với thế giới này đã sinh ra một sự giao hòa không thể phân tách được, cậu không còn cách nào để giữ mình tĩnh táo. Cho nên, cậu càng phải trở nên cảnh giác, bởi vì cậu không muốn sự tình lại trở nên giống như trước đây, cậu không muốn một lần nữa trải qua trần ai lạc định, càng không muốn thêm một lần nữa trải qua cảm giác sống không bằng chết.

Cho nên cậu không thể giải thích được gì nhiều với Bạch Ngọc Đường, bởi vì chính cậu đang cần một chút thời gian để tự sắp xếp lại tình tự hỗn loạn của mình.

Bạch Ngọc Đường sau khi thấy Triển Chiêu bước vào cửa, lập tức đứng lên khỏi ghế salon. Bước nhanh về phía Triển Chiêu, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại dừng lại cách cậu không xa, bởi vì hẳn thực sự không biết nói gì cho phải. Nếu như lên tiếng liệu có làm khó cậu không.

“Ngọc Đường —— ”

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, Triển Chiêu rất đau lòng, hình như tất cả đã trở về như cũ, Ngọc Đường trước mặt mình không còn lạnh lùng như trước. Hình như hắn đã biến trở về cái con chuột bạch bề ngoài phong lưu thiên hạ mà trên thực tế lại chẳng có người quan tâm kia, vô cùng cần một người đến gần sưởi ấm cho hắn.

Cho nên hết thấy chuyện này, Triển Chiêu đều đã rõ. Tất cả tâm tình Hiện tại của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đều có thể rõ ràng như tận mắt nhìn đến tim của hắn vậy. Ngọc Đường đã trống vắng quá lâu, mà Triển Chiêu trước mặt hắn đây lại vừa hay là người duy nhất có thể giải trừ loại trống vắng này.

Vốn dĩ Bạch Ngọc Đường cũng không ý thức được mình đã có được cái gì, mà trải qua ngày hôm nay, khiến hắn mơ hồ cảm nhận được nguy cơ mất đi Triển Chiêu, cho nên hắn sợ. Nhưng đây chỉ là một loại cảm giác không thể nói rõ, Bạch Ngọc Đường ghét cay ghét đắng, vì cảm giác thì không thể nắm giữ được.

“Triển Chiêu, tôi biết cậu không nghĩ gì hết, nhưng mà tôi đang lo mấy người bên cảnh sát kia sẽ tra ra thân phận của cậu có vấn đề.” Bạch Ngọc Đường mặt nhăn mày nhíu, trầm nghĩ đến một vấn đề cụ thể, đây cũng là chuyện phải giải quyết, mà ít nhất lại là vấn đề có thể nắm bắt được, so với cái thứ cảm giác khó hiểu kia dễ xử hơn hẳn.

Triển Chiêu tập trung tâm trí lại, dường như lần đầu tiên để ý lo lắng về vấn đề này.

“Ngọc Đường, tình huống kiểu này anh có thể tìm được biện pháp xử lý không? Tôi nghĩ rồi sẽ có cách giải quyết đi?”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, móc điện thoại di động ra, bấm số Đinh Triệu Lan.

“Đinh đại ca, anh với Nguyệt Hoa hôm nay đến Hãm Không một chuyến được không? Em với Triển Chiêu có việc gấp phải thương lượng với hai người.”

Đối với vấn đề thân phận của Triển Chiêu, anh em Đinh gia không phải là chưa từng nghĩ biện pháp, nhưng quan trọng là tình huống của Triển Chiêu mà bọn họ nắm và Bạch Ngọc Đường được biết không giống nhau. Về phía bọn họ, Triển Chiêu là người cổ đại, cho nên lúc đó chuyện quan trọng nhất là làm sao giúp cậu sống được ở thế giới hiện đại này. Còn đối với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu là một người mất trí nhớ, cho nên hắn cho rằng Triển Chiêu cần một thân phận hợp pháp để lưu lại D thị, đây mới là chuyện trọng yếu nhất.

Hiện vấn đề đã bị đẩy đến nước không thể không giải quyết, không biết đến ngày nào thì người của cục công an sẽ tìm đến trước cửa đây.

Anh em Đinh gia đến rất nhanh, biết được chuyện đã xảy ra, Đinh Nguyệt Hoa chau mày, nhìn anh trai của mình một cái, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

“Hiện tại thân phận của Triển Chiêu là vấn đề lớn nhất, trước đây tôi cũng từng nghiên cứu qua các tài liệu có liên quan, nếu như muốn cho cậu ấy một thân phận hợp pháp thì phải có nguyên nhân hợp lý cho quá khứ của cậu ấy, cũng là chuyện khó nhất.” Đinh Nguyệt Hoa nói.

“Như vậy nếu không có biện pháp chứng minh quá khứ của cậu ấy thì cậu ấy sẽ ra sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Đinh Nguyệt Hoa, giọng nói trầm trọng không khác gì vẽ mặt.

Đinh Nguyệt Hoa có chút đau lòng nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Hồi một năm trước, lúc cậu ấy ngắt xỉu trước cửa nhà tôi, chúng tôi có 2 lựa chọn, một là giữ cậu ấy lại, hoặc là đưa cậu ấy đến thu dung sở (nhà thương điên). Nếu một năm này mà cậu ấy ở trong thu dung sở, hẳn là sớm đã có một thân phận mới hợp pháp, bất quá phỏng chừng cũng đã sớm điên mất rồi. Cho nên tôi mới không chọn như thế, Triển Chiêu, tình huống như bây giờ đã là kết quả tốt nhất, nhưng đúng là tôi có lỗi với cậu.”

“Nguyệt Hoa ——” Triển Chiêu lắc đầu, cậu biết người của Đinh gia đối với cậu là tốt thật lòng, cậu rất cảm kích, cho nên cậu không chịu được khi Đinh Nguyệt Hoa tự trách mình như vậy.

“Nguyệt Hoa, cho dù trước đây cô đưa tôi vào thu dung sở, tôi cũng sẽ không trách cô, huống chi mọi người còn đối xử với tôi tốt như vậy. Không có mọi người, làm sao tôi có thể sống sót, lại còn nói xin lỗi cái gì, cô muốn Triển Chiêu xấu hổ chết sao?”

“Được rồi,” Đinh Triệu Lan cười nói, “Sự tình còn chưa tới nông nỗi thập tử nhất sinh, hai đứa cứ giằng co để làm gì chứ. Nguyệt Hoa, em nói hết tư liệu đã tra được nói cho hai đứa này đi.”

Đinh Nguyệt Hoa ngượng ngùng cười cười, nhìn qua Bạch Ngọc Đường một cái rồi nói với Triển Chiêu: “Bây giờ nếu như muốn chứng minh cậu không còn ký ức về cuộc sống trước đây, cũng chỉ có thể đến định lý khoa Thần kinh, chứng minh cậu thật sự mất trí nhớ. Có bản giám định này thì có thể đến cục công an xin cấp lại hộ khẩu và nhân dạng cho cậu.”

“Giám định như thế nào?” Biểu tình lo lắng của Bạch Ngọc Đường không giảm bớt một phân, nhìn qua Triển Chiêu chẳng hề có chút nào có vẻ như thần kinh có vấn đề, dạng giám định tư pháp này thật sự có thể cho ra một kết quả làm bọn họ hài lòng sao?

Đinh Nguyệt Hoa cười nói: “Tôi có một đàn anh làm ở Bệnh viện Thần kinh, tôi đã hỏi qua anh ta về vấn đề tương quan, theo như anh ta nói, thường sẽ sử dụng phương pháp thôi miên để cậu nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Nếu như lời nói cậu có điểm ăn khớp, có lẽ căn bản chứng minh được cậu ấy bị mất trí nhớ. Đối với một người rơi vào tình trạng như vậy, bất cứ xã hội văn minh nào cũng phải cấp cho người đó một thân phận hợp pháp, không phải sao?”

“Thôi miên?” Chân mày của Bạch Ngọc Đường càng nhíu chặt hơn, “Biện pháp này liệu có tin được không?”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Triển Chiêu một chút, cũng cảm nhận được một tia lo lắng. Đã sớm biết đến biện pháp này, nhưng vẫn không đưa Triển Chiêu đi làm là do cô không biết liệu trong lúc Triển Chiêu bị thôi miên có nói ra chuyện tình ở Đại Tổng hay không, nếu nói đến, liệu có thể bị xem như bệnh nhân tâm thần

không.

“Nguyệt Hoa,” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, bình thản nói, “Giám định này thường do ai làm?”

Đinh Nguyệt Hoa nhú nhú mày, đây chính là vấn đề cô lo lắng nhất.

“Thường do pháp y chuyên nghiệp thực hiện, nếu như chuyện của cậu đã kinh động đến cả cục cảnh sát thành phố, chỉ sợ việc đánh giá cũng sẽ giao cho pháp y chuyên môn phụ giám định tinh thần của cục thành phố tiến hành.”

Triển Chiêu gật đầu, chuyển sang nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, có thể giúp tôi tra thử xem ai là người phụ trách công tác này của cục thành phố không?”

Bạch Ngọc Đường không chờ Triển Chiêu hỏi thêm, mở máy vi tính ra, đăng nhập vào trang mạng của cục công an thành phố D.

Triển Chiêu đứng sau lưng hắn, ánh mắt theo dõi từng trang thông tin tải lên trên màn hình, tìm đập cũng dần dần nhanh hơn. Đến khi trên màn ảnh xuất hiện ảnh chụp quen thuộc của người kia, lại thêm cái tên đó, Triển Chiêu nhàn nhạt nở nụ cười.

“Công Tôn Sách, trưởng Khoa Giám định ——” Bạch Ngọc Đường đọc lớn thông tin hiển thị trên máy.

Công Tôn tiên sinh, quả nhiên là ông. Triển Chiêu chậm chậm thở hắt ra một hơi, quay sang nói với ba người kia: “Mọi người đừng gấp, dù sao đi nữa bọn họ cũng chưa tìm tới mà, nếu quả thật đến ngày đó, tôi cứ đến cục thành phố làm cái giám định này là được rồi.”

Bất luận đưa y đến thế giới này là ai hoặc là thần thánh nào, lúc này Triển Chiêu bỗng dưng cảm thấy cái kẻ đó đối xử với mình cũng không tệ lắm. Chậm rãi bước đến bên cửa sổ, Triển Chiêu nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao bên ngoài, đột nhiên nở nụ cười. Người bắt ta tới, ta còn không có quyền chọn lựa, bất quá nếu đã tới, ta ngược lại muốn xem thử người muốn làm ra chuyện gì.

21. Chương 21: Cái Cậu Triển Chiêu Này, Sợ Là Có Vấn Đề

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhíu chặt, nhiều ngày nay, sự đối xử ghẻ lạnh đổ lên người Triển Chiêu nhiều ít gì hắn cũng thấy được, chỉ là không muốn gây xích mích với mấy người anh trai nên cũng đành miễn cưỡng nhin xuống. Nhưng hôm nay Nhị ca lại nói vậy ngay trước mặt mình, thật sự là không thể nhin được nữa.

Mấy ngày trôi qua, Triển Chiêu cũng không thấy người nào của cục công an tới tìm, nhìn tình hình có lẽ thế can cước không xảy ra vấn đề gì, Bạch Ngọc Đường cũng dần dần yên tâm.

Tuy nhiên vẫn còn một việc khiến hắn lo lắng, hay phải nói là phiền lòng, đó chính là quan hệ của bốn vị ca ca với Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường biết mình tùy tiện đưa người vào Bạch thị đúng là đáng lo, nhưng mà tình huống của Triển Chiêu lại đặc thù, Triển Chiêu căn bản không hề giữ bất kỳ chức vụ nào trong biên chế của công ty, bất quá là Bạch Ngọc Đường mang tâm tư riêng muốn giữ cậu ở gần để tiện giúp đỡ và chiếu cố cậu. Triển Chiêu một, không lấy tiền lương từ công ty, hai, không tham dự bất cứ quyết định nào của Bạch Ngọc Đường dưới chức danh tổng giám đốc tập đoàn. Bạch Ngọc Đường không rõ, chính hắn trên danh nghĩa là xếp lớn, tại sao lại không thể đưa một người nhận lấy danh nghĩa trợ lý đến công ty được chứ? Đây rốt cuộc là e ngại bọn đại ca cái gì?

Đối với bọn Lô Phương, Bạch Ngọc Đường vẫn tôn kính gọi tiếng ca ca, bởi vì bọn họ là bằng hữu tốt nhất của đại ca Bạch Cẩm Đường, tình cảm đối với hắn cũng không khác anh em ruột là mấy, Thế nhưng Bạch Ngọc Đường không thể nào hiểu được hành động bảo hộ quá đà của bọn họ đối với mình. Rất có thể đối với bọn họ, mình và Bạch thị đều là thứ đại ca coi trọng nhất đi.

Bạch Ngọc Đường cười khổ, nếu như đại ca vẫn còn, rất có thể hắn đã sớm bị đá khỏi công ty này rồi, đại ca là người hào hiệp như vậy, tuyệt đối sẽ không vì những thứ quan điểm cổ chấp này nọ mà ràng buộc cuộc sống của mình. Anh ấy và Đinh đại ca là cùng một loại người, tuyệt đối sẽ không xem chuyện kiếm tiền là quan trọng nhất của đời người.

Ngày đó trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Triển Chiêu nói một câu, làm Bạch Ngọc Đường rung động mạnh mẽ, hai mươi bốn năm, Bạch Ngọc Đường chưa từng vì ai mà cảm động sâu sắc đến như vậy. Hắn như nghe từ miệng một người khác miêu tả lại chính xác tâm cảnh của mình, thậm chí ngay cả những chuyện tình mình không nghĩ tới, người kia cũng biết rõ.

Cậu ấy biết mình không thích cái gì, như vậy liệu cậu ấy có biết được mình thích cái gì không nhỉ? Bạch Ngọc Đường kéo khóe môi, hướng về phía trước cười cười, cậu ấy nhất định biết. Triển Chiêu, mặc kệ cậu từ đâu mà tới, chúng ta nhất định là tri kỷ quen biết từ kiếp trước. (Là người yêu!!!!) Kiếp trước? Bạch Ngọc Đường bật cười vì ý nghĩ vừa rồi, sao lại tin vào cái loại kiếp trước kiếp này hư vô mờ mịt gì đó chứ. Bất quá, thật không còn cách giải thích nào tốt hơn nữa, dù sao thì quan tâm quái gì tới chuyện xảy ra trong kiếp trước chứ, nói gì thì nói hiện tại không thể để cho một người hiểm hoi trên đời này hiểu được tâm tình của mình phải rơi vào cảnh không nơi nương tựa được. Chuyện của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhất định phải quản rồi.

Người trong cuộc, rất dễ mờ mắt trước chân tướng sự việc, có đôi khi cho dù không ở trong cuộc, chỉ là giao trái tim đặt vào, tư tưởng tình cảm cũng vẫn chịu rối loạn như thế. Bằng không người đời làm sao có thể đúc kết lại thành một câu quan tâm tất loạn chứ? Theo Bạch Ngọc Đường, thái độ của hắn đối với Triển Chiêu không hề có bất cứ chỗ nào không ổn, nhưng thật ra là do hắn không nhận ra mới đúng phải không?

Là những người thân gần gũi nhất của Bạch Ngọc Đường, bốn người Bạch thị đối với chuyện này cũng không phải hoàn toàn tỏ thái độ như vậy. Ấn tượng của Lô Phương dành cho Triển Chiêu không rồi, ông chỉ là có chút hiếu kỳ, vì sao một đứa luôn luôn lãnh đạm như Bạch Ngọc Đường lại quan tâm tới Triển Chiêu như vậy. Từ Khánh là một người tính tình hào sảng, không có nhiều tính toán khôn khéo như vậy, đối với việc trong công ty thêm một người anh cũng không có ý kiến gì cả. Tương Bình không chỉ không ghét Triển Chiêu, mà thậm chí đối với cậu còn có một chút hảo cảm. Tuy rằng anh không ghét việc

làm ăn buôn bán như Bạch Ngọc Đường, nhưng anh có cùng chung một quan điểm với hắn, đó chính là con người phải được làm chuyện của mình thích. Cho nên anh cũng không chấp nhất thúc ép Bạch Ngọc Đường quay về Bạch thị, cho nên, anh rất tán thưởng lời nói ngày hôm đó của Triển Chiêu.

Vấn đề lớn nhất cuối cùng rút trên người Hàn Chương. Hệt như một ngàn năm trước, vị Hàn Nhị gia trăm mặc ít nói này, trên thực tế lại là người quan tâm đến Bạch Ngọc Đường nhất trong bốn người. Chỉ tiếc rằng, anh ta không biết mong muốn của Bạch Ngọc Đường là gì. Quan tâm tất loạn, vô luận là dạng cảm tình nào, nếu như vượt qua giới hạn đã định sẵn sẽ tạo thành hỗn loạn. Một người bảo hộ quá mức, nếu như gặp phải sự khiêu chiến, nhất định xuất phát từ tâm lý chống cự bản năng, người bị khiêu chiến đó nhất định sẽ phản nộ. Cho nên, lời nói của Triển Chiêu chọc giận Hàn Chương, anh ta đương nhiên không muốn thấy mặt cái người khiến mình tức giận bên trong tòa nhà của Bạch thị rồi.

Thông qua Từ Khánh, Hàn Chương bắt được một sự kiện rất có ý nghĩa, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên quan tâm tới vụ làm ăn với Thiên Hữu, đến tìm Từ Khánh cầm đi tư liệu về việc mua bán với Thiên Hữu, lại còn hỏi thăm thư ký Trương rất nhiều vấn đề chi tiết.

Chuyện này phát sinh ngay ngày đầu tiên Triển Chiêu đến công ty, cho nên Hàn Chương với trực giác của mình, xác định hành động này của Bạch Ngọc Đường nhất định là chủ ý của Triển Chiêu. Người này lai lịch không rõ, không biết có ý định gì, là muốn đối phó với Bạch thị hay đối phó với Tiểu Bạch? Không đúng, nói không chừng là một gián điệp thương nghiệp nữa.

Kỳ thực chúng ta không thể trách cứ sức tưởng tượng quá mức phong phú của Hàn Chương, hành vi của Bạch Ngọc Đường thật sự có chút bất bình thường, cảm tình hắn đối với Triển Chiêu đã sớm vượt qua sự quan tâm thông thường. Mà cái cậu Triển Chiêu này hệt như từ trên trời rơi xuống, không biết lai lịch gì, lại càng không biết có phải người tốt hay không. Một người thường tuyệt đối sẽ không tin nhiệm một người không quen biết, không phải sao? Cho nên, Hàn Chương rất muốn tìm ra chứng cứ cho Bạch Ngọc Đường xem, Triển Chiêu đối với nó không hề có ý tốt, hơn nữa còn rất muốn tìm cơ hội để đuổi Triển Chiêu ra khỏi Bạch thị. Anh ta phát hiện ra, vụ làm ăn với Thiên Hữu là một cơ hội tốt.

Thiên Hữu là một công ty đa quốc gia quy mô lớn, tổng bộ của nó thiết lập tại Hoa Kỳ, trong năm nay mới tiến vào Trung Hoa Đại lục mở rộng sản nghiệp, hạng mục tiên phong chính là bất động sản. Thành phố D phong cảnh xinh đẹp, hoàn cảnh thuận lợi, có thể được đánh giá là thành phố có năng lực phát triển kinh doanh bất động sản tương đối tốt của Trung Hoa đại lục, cho nên bọn họ quyết định lựa chọn đây là điểm đầu tiên. Hợp tác với Bạch thị lần này là rất tình cờ, bởi vì tuy Bạch thị là một trong những công ty quy mô lớn nhất thành phố D, nhưng chưa từng kinh doanh bất động sản.

Kỳ thực Bạch thị cũng không hề nôn nóng tiến vào lĩnh vực bất động sản, bất quá cơ hội này rất khó gặp, nếu như hợp tác thành công với Thiên Hữu, đối với sự phát triển của Bạch thị là việc vô cùng tốt, cho nên Lô Phương cực kỳ coi trọng lần hợp tác này.

Nhưng khi ông biết được Bạch Ngọc Đường có hứng thú đối với vụ làm ăn này, tình cảm dành cho em trai lập tức đẩy tình yêu dành cho công ty xuống hàng thứ hai. Hàn Chương đề nghị, bất kể như thế nào cũng phải giữ vững được nhiệt tình hiếm có của Bạch Ngọc Đường đối với việc làm ăn, nên tốt nhất là đem chuyện hợp tác lần này giao cho Bạch Ngọc Đường lo liệu. Một người đề nghị, lập tức được ba người còn lại đồng tình, vì vậy, trong tình huống bị xử vắng mặt, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc trở thành đại diện đàm phán của Bạch thị trong vụ làm ăn lần này.

“Nhị ca, anh nói cái gì?!” Bạch Ngọc Đường mắt tròn trĩnh, nhìn nhị ca mình không tin nổi, “Anh không phát sốt chứ, không phải phát sốt rồi chứ?”

“Tiểu Bạch, cậu nói gì vậy, bọn anh biết cậu đối với vụ này cảm thấy hứng thú, nên cố ý sắp xếp cho cậu lo hết. Sao hả? Cảm động không?” Về mặt Hàn Chương lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Hắn là không có ai nhắc ảnh một tiếng, bằng sơn thì không nên cười thường xuyên, bởi vì mặt cười không tự nhiên nhìn cực kỳ kinh khủng, anh tuần cỡ nào cũng mất hết.

“Em thấy hứng thú á? Đây ——” Biểu tình trên mặt Bạch Ngọc Đường mắt tự nhiên không thua gì Hàn Chương, dở khóc dở cười, nhướng mắt nhìn một cái về phía Triển Chiêu cũng đang đầu óc mơ hồ, lòng nói, tiểu tử cậu hại chết tôi rồi.

“Nhị ca, có thể nào khuyên đại ca thu hồi mệnh lệnh được không vậy?” Bạch Ngọc Đường cười khổ nói.

“Ha ha, anh không có cái bản lĩnh đó đâu, hay là tự cậu đến hỏi đi?”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi một cái, trong lòng tự động hiểu rõ mấy ông anh trai này cùng chung một chiến tuyến, một mình mình muốn phản kháng, cơ bản là không thể được.

Vừa nhìn Triển Chiêu, trong bụng đồng thời tính toán, vậy cũng tốt, dù sao đi nữa cậu ấy cũng nói là phải đề phòng Triệu Giác bên mé Thiên Hữu đó. Nếu như nói với mấy ảnh cảm giác của Triển Chiêu, còn lâu bọn họ mới tin. Không bằng cứ để mình làm, đề phòng cũng được, chú ý cũng tốt, tóm lại tiện lợi mọi bề luôn.

“Được rồi, em đồng ý.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười.

“Tiểu Bạch, anh biết thế nào chú cũng đồng ý mà.” Hàn Chương chuyển qua nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Triển tiên sinh, ngài cũng biết đấy, vụ làm ăn lần này là bí mật kinh doanh của Bạch thị, nếu trong thời gian này ngài có thể tạm thời tránh mặt, họ Hàn tôi cùng với những người khác của Bạch thị đều sẽ rất biết ơn.”

“Nhị ca!”

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhíu chặt, nhiều ngày nay, sự đối xử ghẻ lạnh đổ lên người Triển Chiêu nhiều ít gì hắn cũng thấy được, chỉ là không muốn gây xích mích với mấy người anh này nên cũng đành miễn cưỡng nhịn xuống. Nhưng hôm nay Nhị ca lại nói vậy ngay trước mặt mình, thật sự là không thể nhịn được nữa.

“Nhị ca, em nói một lần thôi, anh nhất định phải rõ cách nhìn nhận của em về Triển Chiêu,” Bạch Ngọc Đường đã vứt bỏ cái biểu tình em trai ngoan hiền của mình, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn Chương.

“Thứ nhất, cậu ấy là bạn em. Thứ hai, cậu ấy là trợ lý em đưa vào công ty. Thứ ba, cậu ấy là người mà em đặc biệt tin tưởng. Thứ tư, cũng là quan trọng nhất, không phải cậu ấy không thích hợp có mặt tại Bạch thị, mà chính em mới là người không nên giữ cậu ấy ở đây. (P/s: *Điều thứ năm, cậu ấy là người em yêu.*) Cho nên, nếu nhị ca anh có ý kiến gì, mời trực tiếp nói chuyện với em, đừng có đến làm khó cậu ấy.”

Xoa dịu lại tâm tình kích động một chút, Bạch Ngọc Đường nói tiếp.

“Vụ lần này giờ có làm hay không, nếu muốn làm thì để Triển Chiêu theo em, còn như Nhị ca không tự quyết định được, xin cứ đem mấy lời em vừa nói chuyển lại cho Đại ca.”

Hàn Chương nhũ mày thật chặt, anh không ngờ chỉ một câu nói đơn giản của mình lại dẫn đến phản ứng lớn như vậy từ Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu, rốt cuộc cậu là ai, vì sao lại có thể gây ra ảnh hưởng lớn như vậy lên Tiểu Bạch.

Không hề tức giận, Hàn Chương cười một cái nhìn hai người, thản nhiên nói: “Tiểu Bạch, lời cậu nói anh hiểu, anh cũng có thể làm chủ vụ này cho cậu. Yêu cầu của cậu anh đồng ý.”

Thoáng nhìn Triển Chiêu, Hàn Chương nói tiếp: “Bất quá vụ lần này vô cùng quan trọng, anh yên tâm giao cho các cậu, tuy nhiên nếu như cậu đã cố tình muốn Triển tiên sinh cùng tiến hành với mình, thì nếu xảy ra vấn đề thì giải quyết thế nào?”

“Sẽ không xảy ra vấn đề, còn nếu có phát sinh, em sẽ chịu trách nhiệm.” Giọng của Bạch Ngọc Đường chắc như đinh đóng cột.

Hàn Chương không nhìn Bạch Ngọc Đường, mà đang nhìn chằm chằm Triển Chiêu, mỉm cười hỏi: “Tiểu Bạch, cậu nói một mình cậu chịu trách nhiệm sao?”

Triển Chiêu cũng cười, bình tĩnh đối diện với ánh mắt của Hàn Chương.

“Nếu như có vấn đề phát sinh, Triển Chiêu sẽ lập tức rời khỏi Bạch thị, một phút cũng không lưu.”

“Được, quyết định vậy đi.” Hàn Chương tựa như đang chờ những lời này của Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận ra tâm tình Bạch Ngọc Đường biến động, nhìn hắn cười trấn an, sau đó mới quay sang Hàn Chương.

“Một lời đã định.”

22. Chương 22: Tim Đau Quá, Vì Sao Vậy?

Nếu Triễn Chiêu là một người có thể khiến cho mình đau đớn, như vậy làm sao có thể để cậu ly khai khỏi cuộc sống của mình đây? Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, không ngờ mình quan tâm đến người này đến như thế, mong muốn cậu ở lại bên cạnh mình đến như thế, thì ra là do mình có thể vì cậu mà phát đau. Thật đúng là tự ngược hã, không phải sao? Bất quá ít nhất khi ở trước mặt Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường có thể sống thực sự như một người đang sống. Được rồi, vậy là đủ rồi.

“Tôi biết Ngọc Đường sẽ không cam lòng để tôi một chết đâu.”

Những chữ này vẫn quanh quẩn trong đầu Bạch Ngọc Đường, quen thuộc đến không thể giải thích được, cũng đồng dạng mang tới đau lòng không giải thích được, đau đến mức hít thở không thông.

Từ phòng làm việc vọt thẳng đến dưới lầu, không khí lạnh lẽo bên ngoài vừa thoáng hóa giải đau đớn trong lòng mới ban nãy. Bạch Ngọc Đường chau mày, lời vừa rồi hình như đã từng nghe qua, là do Triễn Chiêu nói sao? Hình như vậy, lại hình như không phải vậy. Ngực rất loạn, từ khi nhìn thấy Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra cuộc sống của mình bắt đầu rối loạn, một kiểu rối loạn khiến hẩn vui vẻ. Thế nhưng, cảm giác vừa rồi chắc chắn không vui chút nào.

Bạch Ngọc Đường chưa từng nghĩ tới tim của mình cũng có thể đau. Hẩn cười tự giễu, tim có thể đau là chuyện tốt đi. Chỉ ít chỉ có người sống mới có cảm giác như vậy, không phải sao? Thời điểm đại ca chết, hẩn cho là mình sẽ thống khổ đến mức có ý muốn đi tìm cái chết, thế nhưng lại không hề. Có khổ sở, cũng chảy nước mắt, nhưng tim vậy mà lại bình tĩnh như đã chết rồi. Bắt đầu từ thời điểm đó, Bạch Ngọc Đường đã cho rằng tim của mình đã chết, thậm chí —— từ trước đến nay chưa từng đập một lần.

Nếu Triễn Chiêu là một người có thể khiến cho mình đau đớn, như vậy làm sao có thể để cậu ly khai khỏi cuộc sống của mình đây? Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, không ngờ mình quan tâm đến người này đến như thế, mong muốn cậu ở lại bên cạnh mình đến như thế, thì ra là do mình có thể vì cậu mà phát đau. Thật đúng là tự ngược hã, không phải sao? Bất quá ít nhất khi ở trước mặt Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường có thể sống thực sự như một người đang sống. Được rồi, vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ có bản thân Bạch Ngọc Đường minh bạch, hẩn không tin các ca ca có thể hiểu rõ được ý nghĩa của Triễn Chiêu đối với hẩn. Coi như là ích kỷ đi, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hành vi của mình rất buồn cười, nhưng lại tình nguyện tiếp tục trở nên buồn cười trong mắt người khác như vậy.

Triễn Chiêu mất đi ký ức, mà không biết vì sao, hôm nay Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy chính mình hình như cũng quên mất một vài điều gì đó, quên mất chuyện thật lâu về trước. Bao lâu đây? Đời này mình sống tới ngày hôm nay vẫn chưa được hai mươi lăm năm đi, tại sao có thể nảy sinh ra loại cảm giác quên này được vậy? Tim đau, đầu cũng đau, không thể nhớ được, có muốn cũng không thể nhớ ra. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu về phía trên lầu, hẩn phảng phất cảm giác được Triễn Chiêu ở trên đó đang nhìn hẩn. Được rồi, chúng ta bây giờ là đồng bệnh tương liên, Triễn Chiêu, may mắn mà có cậu.

Triển Chiêu quả thực đang nhìn Bạch Ngọc Đường, bóng trắng ở lầu dưới kia có hơi không rõ ràng, bắt quá vẫn rất chói mắt, đâm vào mắt của Triển Chiêu đến phát đau. Cậu không biết hành động nào của mình đã kích thích Bạch Ngọc Đường, có phải là câu nói đó của mình hay không?

Cái này —— có điểm khó hiểu, chẳng lẽ hắn nghe ra được cái gì rồi? Trong lòng cả kinh, thầm mắng mình, Triển Chiêu a Triển Chiêu, ngươi còn muốn nhận được cái gì từ hắn ở đây nữa? Hắn quan tâm ngươi như vậy, từ cổ chí kim sẽ không bao giờ thay đổi, nếu như ngươi khiến cho hắn động tâm với ngươi trước khi rời đi, sau này có một ngày không còn ngươi nữa, hắn phải làm sao bây giờ? Loại suy nghĩ vô liêm sỉ này cũng có thể nói đến sao? Luyến tiếc cái gì, nơi đó còn cái gì để mà luyến tiếc?

Đến khi Bạch Ngọc Đường khôi phục tâm tình, trở về phòng làm việc, rất nhiều chuyện đã không còn như cũ, Triển Chiêu đã buông lỏng tâm trí, trở về trạng thái như trước. Nếu như Bạch Ngọc Đường biết trong đoạn thời gian ngắn ngủi hắn rời đi Triển Chiêu đã suy nghĩ những gì, hắn nhất định sẽ hối hận, hối hận tại sao mình cứ như vậy mà đi ra ngoài. Nhưng hắn không biết.

Sau khi Bạch Ngọc Đường vào phòng, Triển Chiêu bận rộn ngắt đầu lên, rồi lại nhìn vào tư liệu cầm trong tay.

“Ngày hôm nay cứ như vậy thôi,” Lòng Bạch Ngọc Đường có chút rối loạn, “Chúng ta quay về Hãm Không đi, mấy thứ này mai rồi xem tiếp.”

Triển Chiêu không phản đối, tắt máy vi tính, dọn dẹp bàn làm việc có hơi bừa bộn, sau đó liền theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Về đến Hãm Không, trời đã khuya lắm rồi, nằm trên giường của mình, tâm tình của Bạch Ngọc Đường vẫn không tốt lên được. Lúc trên đường trở về, hắn và Triển Chiêu vẫn giữ im lặng, không thích loại im lặng này, nhưng lại không biết phải làm gì để đánh tan không khí khó chịu này đi. Hắn muốn tìm người sát vách kia nói chuyện, thế nhưng biết nói chuyện gì đây? Quên đi, cứ ngủ cho rồi, sự tình hôm nay quá kỳ quái, có lẽ ngày mai sẽ ổn thôi, đến ngày mai có thể tất cả đều sẽ trở lại bình thường.

Ngày mai rốt cuộc đã đến, tất cả quả nhiên “bình thường”, chỉ ít, ánh mắt Triển Chiêu dùng để nhìn Bạch Ngọc Đường vô cùng thần nhiên. Có điều Bạch Ngọc Đường không thích “bình thường” như thế này, hắn cảm thấy Triển Chiêu hiện tại không giống trước đây, không ý lại vào hắn nữa. Cậu ấy là một người xuất sắc, trước khi mất đi ký ức, ở nơi mà người ta biết về cậu ấy, chắc hẳn Triển Chiêu phải là một người vô cùng nổi tiếng đi. Cậu rất chú ý chiếu cố bản thân, học tập những điều mới mẻ so với trước đây còn cố gắng nhiều hơn, Bạch Ngọc Đường có cảm giác, chỉ không bao lâu nữa, Triển Chiêu sẽ có thể như những người khác sinh hoạt “bình thường”, thậm chí so với người khác, cuộc sống còn “bình thường” hơn.

Bạch Ngọc Đường khó chịu, Triển Chiêu càng “bình thường”, hắn lại càng khó chịu. Cho dù có Triển Chiêu giúp đỡ, tư liệu đàm phán sáp nhập và mua lại đều được sửa sang chuẩn bị rất rõ ràng sạch sẽ, cho dù tất cả mọi người bao gồm cả Đinh Nguyệt Hoa đều dùng ánh mắt vui mừng chứng kiến sự tiến bộ nhanh như bay của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy khó chịu. Hắn có một loại dự cảm, sau khi Triển Chiêu hoàn toàn trở lại bình thường, cậu sẽ rời hắn mà đi, loại dự cảm này khiến Bạch Ngọc Đường thấy sợ. *(Ừa, lúc đó em không cần đến chú nữa, chú sợ là phải /___)*

Ba ngày sau, lúc 10 giờ sáng, vụ đàm phán sáp nhập và mua lại sẽ bắt đầu, địa điểm là Bạch thị.

Lần đầu tiên đàm phán vụ làm ăn lớn như vậy, lại còn dính đến vấn đề Triễn Chiêu ở hay đi, Bạch Ngọc Đường vậy mà không hề khẩn trương chút nào. Trong lòng hắn vẫn cứ tràn ngập cái cảm giác không thoải mái này, nhìn Triễn Chiêu ngồi bên cạnh một cái, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, bình thường đến mức quá sức bất bình thường, bình thường đến chết tiệt.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại trước cửa Bạch thị, từ trên xe bước xuống vài người, hai người đi đầu chính là đại diện của Thiên Hữu lần này đến đây để bàn về việc sáp nhập chuyển nhượng. Tuy rằng đã sớm biết người tới là ai, trong lòng Triễn Chiêu vẫn nhẹ run lên một cái.

Thoạt nhìn, quả thực Thiên Hữu đối với vụ làm ăn này cực kỳ coi trọng, người tới không chỉ có Phó Tổng giám đốc Triệu Giác mà ngay cả Triệu Trinh cũng đến.

Triệu Trinh này nhìn qua trẻ hơn so với trong ảnh chụp một chút, trên dưới ba mươi tuổi. Không còn long quan long bào, nhìn Triệu Trinh như vậy khiến Triễn Chiêu có điểm không quen thuộc. Bất quá cũng giống hệt như vị hoàng đế Đại Tống một ngàn năm trước, trên gương mặt của Triệu Trinh này cũng đang mỉm cười. Nếu như Triễn Chiêu không có ký ức, có lẽ cậu cũng sẽ giống như những người khác, bị nụ cười của hắn mê hoặc, cho rằng hắn là một người có tính khí tốt. Kinh nghiệm của chính bản thân cho Triễn Chiêu biết, Triệu Trinh tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Có điều đối với Triệu Trinh, Triễn Chiêu tuyệt không lo lắng, vẫn giống hệt như trước kia, cậu chưa từng sợ vị hoàng đế này. Vô dục tắc cương(*), Triễn Chiêu đối với hắn vô sở cầu(**), đương nhiên cũng không có gì e ngại. Thời hắn còn là hoàng đế đã như vậy, huống hồ hiện tại thế nào?

() Vô dục tắc cương: xuất phát từ Kinh Phật, ý nói một người nếu không có bất cứ yêu cầu dục vọng gì, tự nhiên người đó không sợ gì cả, cũng không cần phải sợ gì cả.*

(**) Vô sở cầu: cũng xuất phát từ Kinh Phật, “Vô sở đắc, vô sở cầu, vô sở sợ”, là định hướng để tu hành, ý nghĩa tương tự câu trên.

“Triệu Tổng, hoan nghênh anh hạ cố ghé thăm Bạch thị.”

Bạch Ngọc Đường nghênh tiếp Triệu Trinh, tuy nhiên Triễn Chiêu đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường vẫn chú ý người phía sau Triệu Trinh, Triệu Giác đang mỉm cười.

Không như mấy ngày trước chỉ kịp liếc qua một cái, hôm nay Triễn Chiêu quan sát rất cẩn thận. Triệu Giác khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, trong tài liệu cho thấy đời này lão vẫn là chú của Triệu Trinh.

Không giống với Bạch thị là một công ty cha truyền con nối chỉ mới có 2 đời, Thiên Hữu là một doanh nghiệp đã có lịch sử đến vài chục năm, thế lực nội bộ trong công ty rắc rối khó gỡ, có thể 30 tuổi leo lên đến ghế ngọc của Tổng Giám đốc, thực sự Triệu Trinh không hề đơn giản. Mà với tư cách là người chú duy nhất của Triệu Trinh, năng lực của Triệu Giác tuyệt đối cũng không dưới tầm Triệu Trinh, sự tình mơ hồ

lộ ra cái bóng của năm đó, không phải sao? Đối với những điều đó Triễn Chiêu đều không quan tâm, cậu chỉ là không hy vọng Bạch thị cùng Bạch Ngọc Đường bị cuốn vào cuộc tranh chấp của bọn họ.

Chính trong lúc cậu còn đang suy tư, hai tổng giám đốc bên kia đã hàn huyên xong, bắt đầu giới thiệu cho nhau nhân viên đi cùng.

“Triễn Chiêu, Triễn Chiêu.” Đến lúc thanh âm thật thấp của Bạch Ngọc Đường vang lên bên tai, Triễn Chiêu mới từ trong tình trạng suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

“Vị này là?”

Vừa nhắc mắt, Triễn Chiêu liền đối mặt với một đôi mắt mang theo ý cười, đôi mắt này khiến trong lòng Triễn Chiêu có chút phiền phức. Nhìn thẳng vào ánh mắt của Triệu Trinh, những lần như vậy trong trí nhớ của Triễn Chiêu đều không phải là hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

“Cậu ấy là trợ lý giám đốc của tôi, Triễn Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường nhấn mạnh vào chữ “Tôi”, Triệu Trinh sửng sốt. (*Uây, mới gặp đã dẫn mắt =*))))

“Xin chào Triệu Tổng, tôi là Triễn Chiêu.” Triễn Chiêu bình thản nhìn Triệu Trinh, dùng giọng điệu không quan tâm chào hỏi.

Triệu Trinh mỉm cười, đưa tay cho Triễn Chiêu.

“Chào cậu, gọi Triệu Trinh là được rồi.”

Tuy rằng đã cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Bạch Ngọc Đường, nhưng theo phép tắc, Triễn Chiêu vẫn bắt tay với Triệu Trinh, tiếp tục dùng hồ hững nói rằng: “Hoan nghênh ngài, Triệu Tổng.”

23. Chương 23: Vì Sao Khó Chịu Như Thế?

Nếu Triễn Chiêu là một người có thể khiến cho mình đau đớn, như vậy làm sao có thể để cậu ly khai khỏi cuộc sống của mình đây? Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, không ngờ mình quan tâm đến người này đến như thế, mong muốn cậu ở lại bên cạnh mình đến như thế, thì ra là do mình có thể vì cậu mà phát đau. Thật đúng là tự ngược h, không phải sao? Bất quá ít nhất khi ở trước mặt Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường có thể sống thực sự như một người đang sống. Được rồi, vậy là đủ rồi.

—

“Tôi biết Ngọc Đường sẽ không cam lòng để tôi mệt chết đâu.”

Những chữ này vẫn quanh quẩn trong đầu Bạch Ngọc Đường, quen thuộc đến không thể giải thích được, cũng đồng dạng mang tới đau lòng không giải thích được, đau đến mức hít thở không thông.

Từ phòng làm việc vọt thẳng đến dưới lầu, không khí lạnh lẽo bên ngoài vừa thoáng hóa giải đau đớn trong lòng mới ban nãy. Bạch Ngọc Đường chau mày, lời vừa rồi hình như đã từng nghe qua, là do Triển Chiêu nói sao? Hình như vậy, lại hình như không phải vậy. Ngực rất loạn, từ khi nhìn thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra cuộc sống của mình bắt đầu rối loạn, một kiểu rối loạn khiến hần vui vẻ. Thế nhưng, cảm giác vừa rồi chắc chắn không vui chút nào.

Bạch Ngọc Đường chưa từng nghĩ tới tim của mình cũng có thể đau. Hần cười tự giễu, tim có thể đau là chuyện tốt đi. Chỉ ít chỉ có người sống mới có cảm giác như vậy, không phải sao? Thời điểm đại ca chết, hần cho là mình sẽ thống khổ đến mức có ý muốn đi tìm cái chết, thế nhưng lại không hề. Có khổ sở, cũng chảy nước mắt, nhưng tim vậy mà lại bình tĩnh như đã chết rồi. Bắt đầu từ thời điểm đó, Bạch Ngọc Đường đã cho rằng tim của mình đã chết, thậm chí — từ trước đến nay chưa từng đập một lần.

Nếu Triển Chiêu là một người có thể khiến cho mình đau đớn, như vậy làm sao có thể để cậu ly khai khỏi cuộc sống của mình đây? Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, không ngờ mình quan tâm đến người này đến như thế, mong muốn cậu ở lại bên cạnh mình đến như thế, thì ra là do mình có thể vì cậu mà phát đau. Thật đúng là tự ngược hă, không phải sao? Bất quá ít nhất khi ở trước mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường có thể sống thực sự như một người đang sống. Được rồi, vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ có bản thân Bạch Ngọc Đường minh bạch, hần không tin các ca ca có thể hiểu rõ được ý nghĩa của Triển Chiêu đối với hần. Coi như là ích kỷ đi, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hành vi của mình rất buồn cười, nhưng lại tình nguyện tiếp tục trở nên buồn cười trong mắt người khác như vậy.

Triển Chiêu mất đi ký ức, mà không biết vì sao, hôm nay Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy chính mình hình như cũng quên mất một vài điều gì đó, quên mất chuyện thật lâu về trước. Bao lâu đây? Đời này mình sống tới ngày hôm nay vẫn chưa được hai mươi lăm năm đi, tại sao có thể nảy sinh ra loại cảm giác quên này được vậy? Tim đau, đầu cũng đau, không thể nhớ được, có muốn cũng không thể nhớ ra. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu về phía trên lầu, hần phảng phất cảm giác được Triển Chiêu ở trên đó đang nhìn hần. Được rồi, chúng ta bây giờ là đồng bệnh tương liên, Triển Chiêu, may mắn mà có cậu.

Triển Chiêu quả thực đang nhìn Bạch Ngọc Đường, bóng trắng ở lầu dưới kia có hơi không rõ ràng, bất quá vẫn rất chói mắt, đâm vào mắt của Triển Chiêu đến phát đau. Cậu không biết hành động nào của mình đã kích thích Bạch Ngọc Đường, có phải là câu nói đó của mình hay không?

Cái này — có điểm khó hiểu, chẳng lẽ hần nghe ra được cái gì rồi? Trong lòng cả kinh, thâm mắng mình, Triển Chiêu a Triển Chiêu, ngươi còn muốn nhận được cái gì từ hần ở đây nữa? Hần quan tâm ngươi như vậy, từ cổ chí kim sẽ không bao giờ thay đổi, nếu như ngươi khiến cho hần động tâm với ngươi trước khi rời đi, sau này có một ngày không còn ngươi nữa, hần phải làm sao bây giờ? Loại suy nghĩ vô liêm sỉ này cũng có thể nói đến sao? Luyến tiếc cái gì, nơi đó còn cái gì để mà luyến tiếc?

Đến khi Bạch Ngọc Đường khôi phục tâm tình, trở về phòng làm việc, rất nhiều chuyện đã không còn như cũ, Triển Chiêu đã buông lỏng tâm trí, trở về trạng thái như trước. Nếu như Bạch Ngọc Đường biết trong đoạn thời gian ngắn ngủi hắn rời đi Triển Chiêu đã suy nghĩ những gì, hắn nhất định sẽ hối hận, hối hận tại sao mình cứ như vậy mà đi ra ngoài. Nhưng hắn không biết.

Sau khi Bạch Ngọc Đường vào phòng, Triển Chiêu bận rộn ngẩng đầu lên, rồi lại nhìn vào tư liệu cầm trong tay.

“Ngày hôm nay cứ như vậy thôi,” Lòng Bạch Ngọc Đường có chút rối loạn, “Chúng ta quay về Hầm Không đi, mấy thứ này mai rồi xem tiếp.”

Triển Chiêu không phản đối, tắt máy vi tính, dọn dẹp bàn làm việc có hơi bừa bộn, sau đó liền theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Về đến Hầm Không, trời đã khuya lắm rồi, nằm trên giường của mình, tâm tình của Bạch Ngọc Đường vẫn không tốt lên được. Lúc trên đường trở về, hắn và Triển Chiêu vẫn giữ im lặng, không thích loại im lặng này, nhưng lại không biết phải làm gì để đánh tan không khí khó chịu này đi. Hắn muốn tìm người sát vách kia nói chuyện, thế nhưng biết nói chuyện gì đây? Quên đi, cứ ngủ cho rồi, sự tình hôm nay quá kỳ quái, có lẽ ngày mai sẽ ổn thôi, đến ngày mai có thể tất cả đều sẽ trở lại bình thường.

Ngày mai rốt cuộc đã đến, tất cả quả nhiên “bình thường”, chỉ ít, ánh mắt Triển Chiêu dùng để nhìn Bạch Ngọc Đường vô cùng thần nhiên. Có điều Bạch Ngọc Đường không thích “bình thường” như thế này, hắn cảm thấy Triển Chiêu hiện tại không giống trước đây, không ý lại vào hắn nữa. Cậu ấy là một người xuất sắc, trước khi mất đi ký ức, ở nơi mà người ta biết về cậu ấy, chắc hẳn Triển Chiêu phải là một người vô cùng nổi tiếng đi. Cậu rất chú ý chiếu cố bản thân, học tập những điều mới mẻ so với trước đây còn cố gắng nhiều hơn, Bạch Ngọc Đường có cảm giác, chỉ không bao lâu nữa, Triển Chiêu sẽ có thể như những người khác sinh hoạt “bình thường”, thậm chí so với người khác, cuộc sống còn “bình thường” hơn.

Bạch Ngọc Đường khó chịu, Triển Chiêu càng “bình thường”, hắn lại càng khó chịu. Cho dù có Triển Chiêu giúp đỡ, tư liệu đàm phán sáp nhập và mua lại đều được sửa sang chuẩn bị rất rõ ràng sạch sẽ, cho dù tất cả mọi người bao gồm cả Đinh Nguyệt Hoa đều dùng ánh mắt vui mừng chứng kiến sự tiến bộ nhanh như bay của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy khó chịu. Hắn có một loại dự cảm, sau khi Triển Chiêu hoàn toàn trở lại bình thường, cậu sẽ rời hắn mà đi, loại dự cảm này khiến Bạch Ngọc Đường thấy sợ. *(Ừa, lúc đó em không cần đến chú nữa, chú sợ là phải /___)*

Ba ngày sau, lúc 10 giờ sáng, vụ đàm phán sáp nhập và mua lại sẽ bắt đầu, địa điểm là Bạch thị.

Lần đầu tiên đàm phán vụ làm ăn lớn như vậy, lại còn dính đến vấn đề Triển Chiêu ở hay đi, Bạch Ngọc Đường vậy mà không hề khẩn trương chút nào. Trong lòng hắn vẫn cứ tràn ngập cái cảm giác không thoải mái này, nhìn Triển Chiêu ngồi bên cạnh một cái, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, bình thường đến mức quá sức bất bình thường, bình thường đến chết tiệt.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại trước cửa Bạch thị, từ trên xe bước xuống vài người, hai người đi đầu chính là đại diện của Thiên Hữu lần này đến đây để bàn về việc sáp nhập chuyển nhượng. Tuy rằng đã sớm biết người tới là ai, trong lòng Triển Chiêu vẫn nhẹ run lên một cái.

Thoạt nhìn, quả thực Thiên Hữu đối với vụ làm ăn này cực kỳ coi trọng, người tới không chỉ có Phó Tổng giám đốc Triệu Giác mà ngay cả Triệu Trinh cũng đến.

Triệu Trinh này nhìn qua trẻ hơn so với trong ảnh chụp một chút, trên dưới ba mươi tuổi. Không còn long quan long bào, nhìn Triệu Trinh như vậy khiến Triễn Chiêu có điểm không quen thuộc. Bất quá cũng giống hệt như vị hoàng đế Đại Tống một ngàn năm trước, trên gương mặt của Triệu Trinh này cũng đang mỉm cười. Nếu như Triễn Chiêu không có ký ức, có lẽ cậu cũng sẽ giống như những người khác, bị nụ cười của hắn mê hoặc, cho rằng hắn là một người có tính khí tốt. Kinh nghiệm của chính bản thân cho Triễn Chiêu biết, Triệu Trinh tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Có điều đối với Triệu Trinh, Triễn Chiêu tuyệt không lo lắng, vẫn giống hệt như trước kia, cậu chưa từng sợ vị hoàng đế này. Vô dục tắc cương(*), Triễn Chiêu đối với hắn vô sở cầu(**), đương nhiên cũng không có gì e ngại. Thời hắn còn là hoàng đế đã như vậy, huống hồ hiện tại thế nào?

() Vô dục tắc cương: xuất phát từ Kinh Phật, ý nói một người nếu không có bất cứ yêu cầu dục vọng gì, tự nhiên người đó không sợ gì cả, cũng không cần phải sợ gì cả.*

(**) Vô sở cầu: cũng xuất phát từ Kinh Phật, “Vô sở đắc, vô sở cầu, vô sở sợ”, là định hướng để tu hành, ý nghĩa tương tự câu trên.

“Triệu Tổng, hoan nghênh anh hạ cố ghé thăm Bạch thị.”

Bạch Ngọc Đường nghênh tiếp Triệu Trinh, tuy nhiên Triễn Chiêu đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường vẫn chú ý người phía sau Triệu Trinh, Triệu Giác đang mỉm cười.

Không như mấy ngày trước chỉ kịp liếc qua một cái, hôm nay Triễn Chiêu quan sát rất cẩn thận. Triệu Giác khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, trong tài liệu cho thấy đời này lão vẫn là chủ của Triệu Trinh.

Không giống với Bạch thị là một công ty cha truyền con nối chỉ mới có 2 đời, Thiên Hữu là một doanh nghiệp đã có lịch sử đến vài chục năm, thế lực nội bộ trong công ty rắc rối khó gỡ, có thể 30 tuổi leo lên đến ghế ngọc của Tổng Giám đốc, thực sự Triệu Trinh không hề đơn giản. Mà với tư cách là người chú duy nhất của Triệu Trinh, năng lực của Triệu Giác tuyệt đối cũng không dưới tầm Triệu Trinh, sự tình mơ hồ lộ ra cái bóng của năm đó, không phải sao? Đối với những điều đó Triễn Chiêu đều không quan tâm, cậu chỉ là không hy vọng Bạch thị cùng Bạch Ngọc Đường bị cuốn vào cuộc tranh chấp của bọn họ.

Chính trong lúc cậu còn đang suy tư, hai tổng giám đốc bên kia đã hàn huyên xong, bắt đầu giới thiệu cho nhau nhân viên đi cùng.

“Triễn Chiêu, Triễn Chiêu.” Đến lúc thanh âm thật thấp của Bạch Ngọc Đường vang lên bên tai, Triễn Chiêu mới từ trong tình trạng suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

“Vị này là?”

Vừa nhấc mắt, Triển Chiêu liền đối mặt với một đôi mắt mang theo ý cười, đôi mắt này khiến trong lòng Triển Chiêu có chút phiền phức. Nhìn thẳng vào ánh mắt của Triệu Trinh, những lần như vậy trong trí nhớ của Triển Chiêu đều không phải là hồi ức tốt đẹp gì cho cam.

“Cậu ấy là trợ lý giám đốc của tôi, Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường nhấn mạnh vào chữ “Tôi”, Triệu Trinh sửng sốt. (*Uây, mới gặp đã dần mặt =*))))

“Xin chào Triệu Tổng, tôi là Triển Chiêu.” Triển Chiêu bình thản nhìn Triệu Trinh, dùng giọng điệu không quan tâm chào hỏi.

Triệu Trinh mỉm cười, đưa tay cho Triển Chiêu.

“Chào cậu, gọi Triệu Trinh là được rồi.”

Tuy rằng đã cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Bạch Ngọc Đường, nhưng theo phép tắc, Triển Chiêu vẫn bắt tay với Triệu Trinh, tiếp tục dùng hồ hững nói rằng: “Hoan nghênh ngài, Triệu Tổng.”

24. Chương 24: Quan Hệ Của Bọn Họ Cũng Không Hòa Hợp

Đàm phán tiến hành coi như thuận lợi, hầu hết vấn đề đều do Bạch Ngọc Đường xuất mã, còn Triển Chiêu tùy thời điểm từ một đồng tư liệu khiến Bạch Ngọc Đường nhúc nhích rút ra được số liệu tổng kết chi tiết hần cần. Hai người phối hợp ăn ý, ngoại trừ thư ký Bạch thị Trương tiểu thư ra, tất cả những người khác có mặt trong phòng hội nghị này tuyệt đối không đoán được hai người đây là lần đầu tiên động đến chuyện làm ăn.

Trong phòng hội nghị Bạch thị, bốn nhân vật chủ yếu và thư ký của hai bên ngồi chia ra hai phía bàn hội nghị. Bạch Ngọc Đường biểu tình nghiêm túc, Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, còn hai người Thiên Hữu đều đang mỉm cười.

“Giám đốc Bạch, đối với vụ mua bán lần này, Thiên Hữu đã chuyển bản đánh giá sơ bộ đến từ ba ngày trước, không biết anh có xem qua chưa.” Triệu Trinh mỉm cười nói với Bạch Ngọc Đường.

“Bản kế hoạch của Thiên Hữu chúng tôi đã xem xét kỹ lưỡng rồi,” Bạch Ngọc Đường cũng mỉm cười, “Nghiên cứu chuyên sâu của quý tập đoàn đối với thị trường Trung Quốc, bản kế hoạch quả thực rất xuất sắc.”

“Giám đốc Bạch quá khen, đây đều là công lao của chú tôi, tất cả công tác cụ thể của cuộc mua bán sáp nhập lần này đều do ông ấy làm.” Triệu Trinh hờ hững liếc mắt quét qua Triệu Giác, cười nói.

“Phó giám đốc Triệu làm việc thực sự rất chu đáo,” Bạch Ngọc Đường cẩn thận quan sát vị Triệu Giác “có chút quen mặt” này của Triển Chiêu, thân nhiên nói, “Bất quá dù sao nơi này là Trung Quốc đại lục, nếu muốn tại thành phố D thu mua một cơ sở bản địa, nhất định phải sở hữu sẵn một văn phòng đại diện công ty bất động sản có quy mô nhất định, rất nhiều vấn đề chi tiết vẫn còn phải thương thảo.”

“Giám đốc Bạch nói rất đúng, không biết trong bản kế hoạch của chúng tôi còn có vấn đề gì, thỉnh ngài cứ chỉ rõ cho.” Giọng của Triệu Trinh rất thành khẩn, hần dích xác vô cùng cần một đối tác hết sức am hiểu thành phố D để hỗ trợ Thiên Hữu mở rộng nghiệp vụ này, đây cũng là lý do hần lựa chọn Bạch thị làm đối tượng hợp tác.

Bạch Ngọc Đường ngừng lại một chút, nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn đáp lại Bạch Ngọc Đường, gật đầu, nói với Triệu Trinh: “Vấn đề chi tiết cụ thể có rất nhiều, một lát nữa tôi sẽ cùng với Phó giám đốc Triệu đàm luận chung. Bản kế hoạch này theo đánh giá của chuyên gia thì không có vấn đề, tuy nhiên liên quan đến việc chuyển đổi thành công ty cổ phần sau khi thu mua thành công thì có, bên chúng tôi có một vài ý kiến bất đồng.”

“Sao?” Triệu Trinh nhìn về phía Triển Chiêu, cười nói, “Triển quản lý có cái nhìn bất đồng như thế nào?”

Triển Chiêu nhướng mày, nhìn mặt của Triệu Trinh, cảm nhận được một ít biểu hiện không tự nhiên. Dù sao người này cũng là hoàng thượng ngày xưa, ngồi ngang hàng với hần cũng đã rất không được tự nhiên, hôm nay trên mặt hần lại thể hiện ra vẻ mặt này, càng làm cho Triển Chiêu cảm nhận được một tia không thoải mái. Mà Triệu Giác ngồi bên cạnh hần, càng nhìn lại càng khó chịu. Trong khoảnh khắc, Triển Chiêu bắt đầu có xung động không muốn đối mặt với hai người bọn họ, thế nhưng vừa nghĩ tới Bạch Ngọc Đường, lại miễn cưỡng đè xuống cảm giác khó chịu này.

Sự im lặng ngắn ngủi của Triển Chiêu khiến tầm mắt của mọi người đều tập trung lên người cậu, Bạch Ngọc Đường biết rõ “cảm giác” của cậu đối với Triệu Giác, cho nên có hơi lo lắng. Hai người ngồi tương đối gần, Bạch Ngọc Đường len lén đưa tay phải xuống dưới gần bàn, nhẹ nhàng cầm lấy tay trái của Triển Chiêu. Triển Chiêu giật mình, lập tức điều chỉnh tâm tình của mình, trả lời câu hỏi của Triệu Trinh.

“Phần vốn quý tập đoàn bỏ ra chiếm tỷ lệ 6 phần, cho nên sau khi thu mua thành công quý vị sở hữu 60% cổ phần công ty cũng không phải không có đạo lý. Chỉ có điều trong vụ hợp tác này, bên phía chúng tôi ngoại trừ đóng góp 40% tài chính, còn cung cấp tài sản vô hình bao gồm nhiều năm kinh nghiệm tích lũy cũng với mạng lưới giao thiệp của chúng tôi ở thành phố D. Những phần mềm các loại cũng có vai trò vô cùng trọng yếu trong kết quả thu mua thành công, tuy nhiên trong bản kế hoạch của quý tập đoàn lại không đề cập tới một chữ. Đã có thành ý hợp tác, chúng ta cũng nên quan tâm đến lợi ích của song phương, cho nên chúng tôi muốn thay đổi một ý lớn trong bản kế hoạch, không biết Giám đốc Triệu có ý kiến gì không?”

Đối với Triển Chiêu mà nói, nói ra những lời này trước mặt nhiều người như vậy, cũng hết như bắt Bạch Ngọc Đường ở trước mặt mọi người đọc thuộc lòng Lạc Thần Phú (*), ngoại trừ đau đầu, còn rất khẩn trương. Trong lúc Triển Chiêu nói chuyện, tay vẫn không ngừng run, vốn không phải sợ, vậy mà vẫn không

thể nhịn được mà run lên. Bạch Ngọc Đường vẫn nắm thật chặt tay trái của Triển Chiêu, đương nhiên hẳn biết Triển Chiêu đang căng thẳng. Dùng sức nắm chặt tay cậu, hy vọng có thể truyền cho cậu sự ủng hộ của mình, đồng thời ở trong lòng cũng lặng lẽ đem Nhị ca mình ra mắng một trận. Đều tại anh, nếu không phải vì anh bảo mình lo vụ làm ăn này, Triển Chiêu cũng đâu phải chịu tội như vậy. (**xoa xoa lưng em* cố lên o_o*)

(*) *Lạc Thần Phú: Là một trường thiên nổi tiếng thuộc chủ nghĩa lãng mạn vào thời Tam Quốc của danh gia văn học nước Ngụy Tào Thục.*

Sau khi nghe Triển Chiêu nói xong, Triệu Trinh hơi hơi nhú mày. Là một người làm ăn, lợi ích là điều trọng yếu nhất. Cho dù ở Trung Quốc đại lục mình phát triển lớn mạnh được ngành bất động sản, cho dù chỉ là công ty cổ phần vừa thành lập cũng đã có thể mang đến lợi nhuận rất lớn, có thể nói là mảnh đất nhỏ phải tranh giành, cho nên hẳn không muốn sửa chữa điều khoản đó.

Ngày vào lúc này, Triệu Giác vẫn chưa hề mở miệng đột nhiên lên tiếng.

“Triển quản lý, ý kiến của cậu chúng tôi có thể cân nhắc.”

Triệu Trinh vừa nghe Triệu Giác nói, chân mày trong nháy mắt nhíu chặt, bất quá loại vẻ mặt này giằng co chưa tới một giây đã khôi phục lại biểu tình mang nụ cười bình thường.

“Tôi đã nói chuyện này do Phó Giám đốc Triệu toàn quyền xử lý, cho nên ý kiến của nhị vị đều có thể bàn luận với chú ấy sau.”

Triệu Trinh thay đổi không tránh được ánh mắt của Triển Chiêu, trong lòng hơi giật mình, xem ra quan hệ của bọn họ vẫn không hòa hợp được với nhau như trước đây. Tuy nhiên nếu như chỉ là tranh quyền đoạt lợi của gia tộc trong một doanh nghiệp, Triển Chiêu mỉm cười, đây cũng không phải là vấn đề ta cần phải quan tâm. Xem ra chỉ cần đưa vụ mua bán sáp nhập lần này hoàn thành thuận lợi, sau đó hai người này không xuất hiện trước mặt Ngọc Đường nữa, mình cũng có thể yên tâm.

Đàm phán tiến hành coi như thuận lợi, hầu hết vấn đề đều do Bạch Ngọc Đường xuất mã, còn Triển Chiêu tùy thời điểm từ một đồng tư liệu khiến Bạch Ngọc Đường nhúc nhích rút ra được số liệu tổng kết chi tiết hẳn cần. Hai người phối hợp ăn ý, ngoại trừ thư ký Bạch thị Trương tiểu thư ra, tất cả những người khác có mặt trong phòng hội nghị này tuyệt đối không đoán được hai người đây là lần đầu tiên động đến chuyện làm ăn.

Trong quá trình đàm phán Triển Chiêu phát hiện được một chuyện rất có ý tứ, Triệu Giác rất ít nói chuyện, tuy nhiên cứ mỗi khi ông ta phát biểu, trên cơ bản Triệu Trinh cũng sẽ không phản đối, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng rằng Triệu Trinh cũng không thích những đề nghị của Triệu Giác.

Thời gian ước định trôi qua rất nhanh, đoàn người Thiên Hữu đứng dậy cáo từ.

Triệu Giác mỉm cười nói với Bạch Ngọc Đường: “Giám đốc Bạch, chúng tôi đem ý kiến của các cậu về, hợp

ngiên cứu rồi sẽ chuẩn bị một bản kế hoạch mới để gửi cho quý công ty xem qua.”

“Phó Giám đốc Triệu nói quá lời, cảm ơn thành ý hợp tác của quý tập đoàn, chúng tôi xin chờ câu trả lời thuyết phục của ngài.” Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của Triệu Giác, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, hẳn không thích người này cười, càng không có hứng thú cười với ông ta.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu một cái, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, đưa tay ra cho hai người.

“Ngày hôm nay quen biết hai vị, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nếu như có cơ hội, hi vọng hai vị có thể ghé thăm chi nhánh công ty mới khánh thành thành phố D của Thiên Hữu chúng tôi.”

Không đợi Triển Chiêu trả lời, Bạch Ngọc Đường lập tức cầm lấy tay của Triệu Trinh, hơn nữa còn dùng sức không nhỏ.

“Cám ơn Giám đốc Triệu, có cơ hội chúng tôi nhất định sẽ tới.”

Lần này hắn lại nhấn mạnh vào chữ “chúng tôi”, Triệu Trinh một lần nữa sửng sốt một chút. Bởi vì ngoại trừ giọng nói bên ngoài vẫn cứ lạnh như băng, sức mạnh truyền tới trên bàn tay cũng khiến hắn cảm nhận được một loại cảm giác tuyệt đối không thể gọi là “hữu hảo”. *(Chú là động vật đúng không? Đánh hơi địch thủ chính xác thật = ”= ”)*

Thả tay Triệu Trinh ra, tiếp tục dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hắn, Bạch Ngọc Đường thành công khiến Triệu Trinh từ bỏ tìm cách bắt tay với Triển Chiêu lần thứ hai.

Trong khi đám người Triệu Trinh lên xe, hai người Triển Bạch chăm chú đứng ở cửa Bạch thị nhìn theo. Khi xe bắt đầu chạy đi, ánh mắt Triển Chiêu cũng nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi. Đột nhiên, cậu bắt gặp một bóng người rất không nên xuất hiện ở nơi này, trong lòng không khỏi cả kinh.

Triệu Hổ? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở chỗ này?

25. Chương 25: Pháp Luật Không Phải Là Trò Đùa

“Nhưng mà —— ” Bạch Ngọc Đường lắc đầu. “Làm sao dễ dàng như vậy được, cậu cho rằng mấy người của cục cảnh sát đó đều dễ gạt vậy sao, bọn họ sẽ thôi miên cậu, vạn nhất kết quả có vấn đề gì, bọn họ đòi tổng giám cậu hoặc trục xuất cậu đi nơi nào đó thật xa rồi phải làm sao?”

Triển Chiêu nhìn thấy Triệu Hổ, lòng dâng lên một cảm giác thân thiết, vừa rồi mới phải quần nhau với hai vị đại nhân vật năm đó, thần kinh căng cứng lúc này cũng đã thả lỏng được một chút. Bất quá cậu lập tức có phản ứng, Triệu Hổ cũng là người của cục công an thành phố D, như vậy mục đích chuyến đi này của anh ta là Bạch thị hay là mình đây?

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đang nhìn về góc đường các đó không xa cũng đưa mắt nhìn theo.

“Cậu đang nhìn gì đấy?”

“Hử,” Triển Chiêu giật mình, “Nhìn người kia kìa, hình như từng gặp qua ở cục công an thành phố rồi.”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận quan sát Triệu Hổ, mặc dù khoảng cách khá xa, hắn nhìn không rõ ràng lắm, có điều cái người trẻ tuổi mặc thường phục đó quả thực có điểm nhìn quen mắt.

“Cậu khẳng định sao?” Bạch Ngọc Đường lại nghĩ thầm trong lòng, thân thủ cậu tốt nhưng không lẽ nào ngay cả nhãn lực cũng tinh đến như vậy đi.

“Chắc chắn, nhưng mà tôi không biết có phải anh ta đến tìm tôi hay không.”

“Chẳng lẽ sự việc thể cán cước đã xảy ra vấn đề rồi?” Bạch Ngọc Đường cả kinh.

Triển Chiêu gật đầu, có điều cậu không nói rõ cho Bạch Ngọc Đường mối lo của mình. Dựa trên trang thông tin mạng của cục công an, Triệu Hổ là Phó đại đội trưởng đội trinh sát hình sự, mấy chuyện như hộ tịch hắn không phải vấn đề anh ta quan tâm. Người xuất hiện ở chỗ này, nhất định còn có nguyên nhân khác trọng yếu hơn.

“A? Hắn đi mất rồi? Bạch Ngọc Đường nhận ra Triệu Hổ cũng không tới tìm Triển Chiêu mà lên một chiếc xe con, theo đầu phố rồi khỏi tòa nhà Bạch thị.

Triển Chiêu giật mình, xem ra mình đoán không lầm, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tuy mục đích chuyến đi này của Triệu Hổ không phải Triển Chiêu, nhưng thân phận của Triển Chiêu đích xác có vấn đề. Ngày hôm đó, lúc Triển Chiêu rời khỏi cục công an, Bao Chứng cứ thỉnh thoảng lại nhớ tới cậu thanh niên đặc biệt này. Thân thủ miễn tiệp, khí chất sạch sẽ, một thân chính khí, người như vậy đừng nói trong xã hội bây giờ đã rất hiếm thấy, kể cả đối với giới cảnh sát cũng là một nhân tài khó gặp. Cho nên ông rất hi vọng có thể gặp lại người thanh niên này một lần nữa. Xuất phát từ quan tâm đối với cậu thanh niên ưu tú, ông kiểm tra tư liệu của Triển Chiêu, thế nhưng trong tất cả năm triệu hồ sơ nhân khẩu của toàn thành phố, người gọi Triển Chiêu không ít, nhưng không có ai mang ngoại hình của người thanh niên ngày hôm đó. Càng không thể hiểu nổi là số chứng minh thư cậu lưu lại vốn không có thật. Cục trưởng Bao kinh nghiệm phong phú rất cuộc phát hiện Triển Chiêu có vấn đề, cậu ấy là một người không có thân phận.

Đến lúc cử người tìm kiếm Triển Chiêu ông còn phát hiện thêm, địa chỉ và số điện thoại do Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lưu lại đều là giả, Bao Chứng vô cùng ngoài ý muốn, một người từng trải như ông dĩ nhiên lại bị hai tên nhóc lừa một cú ngoạn mục.

Bất quá Triển Chiêu không có thân phận, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng phải có thân phận đi. Bao Chứng

tức giận đến nở nụ cười, hảo tiểu tử, xem tôi làm sao tóm lại được hai người đây. Tuy rằng Bao Chứng đã mạnh mẽ hạ quyết tâm xuất ra toàn lực để tóm đuôi hai tên nhóc này, nhưng còn chưa kịp dùng tới đã tìm ra được Triển Chiêu rồi, bởi lẽ thân phận của Bạch Ngọc Đường rất dễ tra rõ. Tìm được Bạch Ngọc Đường rồi, đương nhiên sẽ biết được hắn là Tổng giám đốc tập đoàn Bạch thị, hơn nữa cũng nắm được hành tung của Triển Chiêu.

Tuy rằng đã tìm được Triển Chiêu, và trực giác của Bao Chứng nói cho ông biết cậu thanh niên này không phải người xấu, nhưng là tình huống của cậu thực sự rất kỳ lạ. Một người không có giấy tờ chứng minh thân phận, như thế đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Xem người tuyệt đối không thể bắt hình dong, nếu như cậu ta có ẩn chứa tai họa ngầm sẽ gây nguy hại đến sự an toàn của tính mạng tài sản người dân thì phải nhanh chóng điều tra rõ.

Vì vậy ông vẫn cử người đến Hãm Không thông báo cho Triển Chiêu, gọi cậu đến cục cảnh sát giải thích vấn đề thân phận của mình. Lúc nhận được tin tức này, Triển Chiêu đang ở tòa nhà Bạch thị, điện thoại do tiểu Văn gọi tới cho Bạch Ngọc Đường. Lúc Bạch Ngọc Đường nhận được điện thoại lập tức biến sắc, hắn biết cảnh sát đã phát hiện được chuyện của Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện từ điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang tới, cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, Triển Chiêu bình thản nói: “Vừa rồi là cục cảnh sát gọi tôi tới để hỏi rõ vấn đề thân phận nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường chau mày, gật đầu.

“Cậu nghĩ sao, có đi không?”

“Ừ tôi đi,” Triển Chiêu mỉm cười, “Cũng không thể lẩn trốn cảnh sát cả đời được.”

“Nhưng dùng thẻ căn cước giả là vi phạm pháp luật, bọn họ sẽ làm khó dễ cậu, mấy người cảnh sát đó không phải là người tốt đâu.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy những cơ quan chấp pháp nhà nước nói câu nào cũng không đáng tin.

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu êm ái vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi ăn ngay nói thật, bọn họ cũng không thể không hiểu đạo lý đi, hơn nữa tôi còn có nhân chứng, nhờ Đinh đại ca đi với tôi là được rồi. Về phần thẻ căn cước giả —— ”

Trong ánh mắt Triển Chiêu chợt lóe lên một tia có thể gọi là狡 hoạt: “Tôi cũng không sử dụng thẻ căn cước giả a, tôi chỉ là khai báo một dãy số không thật. Tôi là một người mất trí nhớ mà, nhớ lắm một chuyện gì đó cũng đâu có sao đâu đúng không.”

“Nhưng mà —— ” Bạch Ngọc Đường lắc đầu. “Làm sao dễ dàng như vậy được, cậu cho rằng mấy người của cục cảnh sát đó đều dễ gạt vậy sao, bọn họ sẽ thôi miên cậu, vạn nhất kết quả có vấn đề gì, bọn họ đòi tổng giam cậu hoặc trục xuất cậu đi nơi nào đó thật xa rồi phải làm sao?”

“Ngọc Đường, không có đâu.” Triển Chiêu không biết nên nói như thế nào, kỳ thực cậu cũng không rõ Bao đại nhân sẽ xử trí vấn đề của cậu ra sao, nhưng điều gì đến cũng phải đến.

Thật ra kể từ khi cậu phát hiện mình lạc đến thế giới này, lại bỗng dưng cứ từng người một của thế giới trước lần lượt xuất hiện trước mặt mình, thì cậu đã mơ hồ dự cảm được ít nhiều, nếu như không phát sinh bất cứ chuyện gì thì cậu sẽ không thể giải thích nổi mình làm sao gặp lại những người này. Cho nên lúc xảy ra chuyện hiện giờ, cậu không lo lắng một chút nào, ngược lại còn rất chờ mong mình có thêm nhiều cơ hội để gặp gỡ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Chỉ có điều cậu không thể ngờ, hôm nay Ngọc Đường đã dựa vào cậu nhiều như vậy, ngực đột nhiên rất đau. Chuyện trên đời, không sợ không có hi vọng, chỉ sợ hình thành ước muốn rồi lại không đạt được. Ngọc Đường, van cầu người, tuyệt đối không nên động tình với Triển Chiêu, nếu cả người cũng động tâm, chúng ta sẽ không còn cách nào không chế nữa.

Động tâm cũng được, lo lắng cũng tốt, từ xưa đến nay Bạch Ngọc Đường đều không thể lay chuyển được Triển Chiêu, miêu tả chỉ tranh, Bạch Ngọc Đường cho tới giờ chưa từng thắng nổi. Một kiêu ngạo, một cứng cỏi, con người kiêu ngạo yêu con người cứng cỏi, chỉ còn biết từng chút một rơi vào tay giặc, kết quả là phát hiện ra chính mình thà rằng vì người kia mà có thể tan xương nát thịt. Không phải bởi vì si tình, mà bởi vì từ lâu đã đem mình đặt vào trong lòng của người kia, mà người kia cũng đã sớm dung nhập vào mạng sống của mình. Bạch Ngọc Đường đã rất lâu rồi chưa từng yêu ai, nếu không phải vì hắn đã cô tịch một ngàn năm đằng đẳng, hần hần đã sớm phát giác ra cảm nhận của mình đối với Triển Chiêu rốt cuộc là gì. Đáng tiếc, hắn chưa từng cẩn thận nghĩ tới, mà Triển Chiêu mãi mãi sẽ không nói cho hắn hiểu.

Anh em Đinh gia và Bạch Ngọc Đường hộ tống Triển Chiêu đến cục cảnh sát thành phố, Đinh Nguyệt Hoa kể lại với Bao Chứng toàn bộ quá trình quen biết Triển Chiêu. Đương nhiên, cô vẫn kiên trì rằng Triển Chiêu bị mất trí nhớ mà không hề đề cập đến câu chuyện xuyên không không thể tưởng tượng nổi kia.

Bao Chứng cũng không quá tin tưởng lời nói của Đinh Nguyệt Hoa bởi vì nhìn Triển Chiêu thực sự không hề giống một người bị mất trí nhớ. Bao đầu nghiên cứu thông tin lưu trữ tội phạm truy nã online, thông báo người mất tích, Bao Chứng đều đã điều tra qua, căn bản không hề có người này. Triển Chiêu thực sự giống như từ trên trời rơi xuống. Bất quá Bao Chứng rất thích cậu nhóc này, nếu có thể giúp cậu, Bao Chứng cũng thật cao hứng.

Dựa theo tiền lệ, phải chứng minh được thực sự Triển Chiêu đã bị mất ký ức, mới có thể cấp cho cậu một thân phận mới. Mà một thanh niên tốt như thế này, Bao Chứng đương nhiên hi vọng có thể giữ cậu ở lại D thành, chỉ có điều cửa ải Công Tôn đó họ phải qua được cái đã, luật pháp vốn dĩ không phải trò đùa.

26. Chương 26: Đây Là Công Tôn Tiên Sinh?

“Triển Chiêu, cậu có thích tôi không?”

Đến lúc nhìn thấy Công Tôn Sách, Triển Chiêu thực sự ngây dại, cậu vốn tưởng rằng sẽ gặp một Công Tôn tiên sinh ôn nhu lão thành, là một Công Tôn tiên sinh giống như ngày xưa mỗi lần chữa bệnh trị thương

cho mình vẫn luôn lo lắng đau lòng hiện đầy mặt.

Kỳ thực trong lòng của Triển Chiêu, cậu vẫn luôn xem Khai Phong là nhà của mình. Từ nhỏ không còn cha mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, cậu đã sớm đem Bao Chửng và Công Tôn Sách trở thành trưởng bối chí thân của mình, đem tứ đại giáo úy trở thành hảo huynh đệ. Rời khỏi Đại Tống đã gần 2 năm, kỳ thực cũng thường xuyên nhớ mong những người thân thiết đó, trong đầu cứ luôn tái hiện hình ảnh đáng vẻ của bọn họ.

Vậy mà —— Công Tôn tiên sinh, vì sao ông lại trở nên trẻ trung như vậy rồi? Thực sự là bị ảnh chụp đăng trên trang web cảnh cục thành phố lừa đảo, trong lòng ảm ức, có phải cái người chụp ảnh đó có cừu oán với Công Tôn tiên sinh không vậy, lại có thể chụp người ta già đi cả mười tuổi.

Công Tôn tiên sinh bên kia cũng có chút dờ ra, mặc dù bản thân mình vốn là ngọc thụ lâm phong, tao nhã văn tĩnh, đạt đến chức danh bác sĩ của hai ban pháp y và tâm lý học, ngày thường có cơ hội nhận được rất nhiều ánh mắt ái mộ, nhưng chưa từng có người nào nhìn anh bằng ánh mắt quái lạ như thế này. Dùng kinh nghiệm chuyên môn của bản thân, Công Tôn Sách phán đoán cậu nhớ tướng mạo tuần mỹ trước mặt này đang sợ hãi. Trong lòng Công Tôn Sách có chút tổn thương, chẳng lẽ do mình giao tiếp với người chết lâu quá nên đã mất đi mị lực đối với người sống rồi? (**khụ* bác cũng không thường đâu =))))*)

“Khụ khụ!” Công Tôn Sách ho khan hai tiếng, khiến Triển Chiêu giật mình phục hồi lại tinh thần.

“Cậu chính là Triển Chiêu mà cục trưởng Bao nói tới đó sao?” Rất hứng thú quan sát cậu thanh niên ôn hòa trước mặt mình, Công Tôn Sách bày ra nụ cười tự nhận là mê người nhất.

Triển Chiêu kinh ngạc a, Công Tôn tiên sinh như vậy thật sự là quá —— không quen.

“Ấy —— tôi là Triển Chiêu, chào ông, Công Tôn —— khoa trưởng.”

Công Tôn Sách lại bị thêm một thất bại nho nhỏ nữa, tiêu rồi, xử xong vụ này nhất định phải bắt tên bánh bao chết tiệt kia thả mình ra mới được, còn đứng trong thí nghiệm tiếp mình sẽ hoàn toàn tiêu mất.

Công Tôn Sách nheo mắt lại, mỉm cười, trong thoáng chốc khiến Triển Chiêu như thấy được một phần cái bóng của năm đó, bất quá người vừa mở miệng nói lại ngay lập tức khiến cho Triển Chiêu càng hoảng sợ hơn.

“Triển Chiêu, cậu có thích tôi không?”

“A?!” Đời này vẻ mặt Triển Chiêu chưa từng hiện ra loại biểu tình kinh ngạc đến thế này, bất quá chỉ một giây sau cậu liền ý thức được một vấn đề khác còn nghiêm trọng hơn, Bạch Ngọc Đường còn đang đứng bên cạnh mình đây này.

“Ông có ý gì?”

Quả nhiên, giọng nói lạnh như băng từ người bên cạnh dội vào tai mình. Nhìn nhìn biểu cảm của cậu thanh niên có gương mặt đẹp hơn cả tượng kia, Công Tôn Sách hoảng hốt. Chẳng lẽ mình không phải đang đứng ở cục công an à, sao cứ cảm thấy như thể an toàn của bản thân đang bị uy hiếp vậy?

Có điều Công Tôn khoa trưởng vốn là một người có khả năng giao tiếp với những “vật thể đặc thù”, làm sao có thể bị một chút uy hiếp đó hù dọa. Một lần nữa nhớ lại mị lực phi phàm người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, câu thông được cả nam lẫn nữ của bản thân, mới dùng nụ cười bình tĩnh tươi như hoa đối diện với ngọn núi tuyết cực kỳ khó chịu trước mặt mình.

“Cho hỏi vị này là ai?”

“Không dám, tôi là Bạch Ngọc Đường, mối quan hệ với Triển Chiêu là —— bạn bè.”

“Sao? Bạn à?”

Nghe “trưởng bối” xưa kia nói ra một câu đầy ý tứ thâm sâu như thế, Triển Chiêu đỏ mặt, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy có điểm không được tự nhiên không giải thích được.

“Như vậy, vị “bạn bè” này, không biết tôi đã làm gì khiến cho cậu không vui sao?”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng đưa mắt liếc Công Tôn Sách, đang nghĩ một lát nữa còn phải đem Triển Chiêu giao cho cái tên kỳ quái này tùy ý xử lý, cho nên cũng chỉ còn cách tạm thời nhịn xuống mấy câu bức xúc đang chuẩn bị tuôn ra khỏi miệng.

“Ha ha, cậu không cần nhìn tôi như vậy.” Bên mép Công Tôn Sách nhếch lên một chút ý cười coi thường, “Người không biết không sợ, quả thực không sai. Nghe đây, tôi muốn tiến hành thí nghiệm thôi miên với cậu ấy, nhất định phải làm cho cậu ấy tin tưởng vào tôi, thích tôi, nếu không sẽ rất khó tiến nhập vào trạng thái thôi miên. Nếu như ảnh hưởng đến kết quả, chẳng phải đập nát chiêu bài của Công Tôn Sách tôi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn Sách, rất muốn mắng người, có điều nếu chỉ vì một tên trẻ tuổi nói xằng bậy này mà bị khép vào tội chống đối cảnh sát thì thật không đáng. Huống chi Triển Chiêu có thể tiếp tục ở lại trong môi trường bình thường hay không đều dựa vào một câu nói tên này, nếu mình đắc tội anh ta, chỉ cần anh ta nói bậy một câu, Triển Chiêu sẽ phải chịu khổ.

Lạnh lùng đưa mắt liếc Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường im lặng.

“Ngọc Đường, anh đi ra ngoài chờ tôi được không?”

Triển Chiêu thấy nét mặt không vui của hắn, rất sợ hắn nhất thời xung động lại làm ra chuyện lỗ mãng gì nữa.

“Ừ, nói đúng đó, cậu không được ở trong này quấy rối bọn tôi đâu.” Công Tôn Sách đắc ý cười nói.

Bạch Ngọc Đường siết nắm tay, trừng mắt nhìn Công Tôn Sách, nói với Triển Chiêu: “Cậu đừng căng thẳng, có tôi ở đây, không sao cả.”

Thấy Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường lại nhìn Công Tôn Sách thêm một cái nữa rồi mới xoay người bỏ đi.

Nhìn hắn đi tới cửa, ngay lúc chuẩn bị bước ra ngoài, Công Tôn Sách dùng thanh âm vừa đủ để Bạch Ngọc Đường có thể nghe thấy được, cúi đầu mắng: “Tự cho là đúng.”

Bạch Ngọc Đường đứng sững lại, hô hấp rõ ràng dồn dập lên, bắt quá vội đi ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn theo Bạch Ngọc Đường bước ra khỏi cửa, chợt nghe tiếng Công Tôn Sách bật cười: “Tôi đa một giờ là sẽ gặp lại cậu ta.”

Triển Chiêu sững sốt, quay đầu lại liền thấy dáng vẻ tươi cười đầy giao hoạt của Công Tôn Sách, khuôn mặt trong chốc lát không khống chế được đỏ bừng lên.

Ấn tượng của Công Tôn Sách đối với Triển Chiêu không tệ, bắt quá vui đùa là vui đùa, chính sự vẫn phải làm.

“Triển Chiêu,” Công Tôn Sách thu liễm bộ dạng đùa giỡn, dùng giọng nghiêm túc nói với cậu, “Hiện tại để làm giám định xác minh cậu mất trí nhớ, phải áp dụng hình thức thôi miên. Trước khi chính thức thôi miên, cần thực hiện một chút trắc thí ám chỉ, hi vọng cậu có thể trả lời thành thật, điều này có thể nói là vô cùng quan trọng đối với kết quả giám định của cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, tuy rằng vị Công Tôn tiên sinh này không có sự thành thực lão luyện của người trước kia, nhưng thật sự Triển Chiêu vẫn rất tin tưởng ông, mà tin tưởng chính là bước đầu tiên của thôi miên. Nếu như một đối tượng thôi miên không đạt được sự tín nhiệm đối với thôi miên sư tiến hành trên người đó, tiến trình thôi miên rất khó thành công.

Sau khi làm trắc thí ám chỉ với Triển Chiêu, Công Tôn Sách phát hiện ra một vấn đề, cậu trai này nằm trong số rất ít những trường hợp đặc biệt, gần như rất khó phát sinh phản ứng đối với các dẫn dắt thôi miên. Nói đơn giản, ý chí của cậu ta quá kiên cường nên ít bị ảnh hưởng. Người như thế này trong số những người bình thường chỉ chiếm tỉ lệ 1 phần mười, mà Triển Chiêu nằm trong số 1 phần 10 đó. Nói cách khác, cho dù Triển Chiêu đã tin tưởng Công Tôn Sách nhưng khả năng thành công của lần thôi miên này cực kỳ thấp.

Bất quá nếu muốn chứng minh vấn đề mất trí nhớ của cậu, thủ tục này bắt buộc phải tiến hành. Cho nên Công Tôn Sách cuối cùng vẫn bắt đầu giám định bằng thôi miên.

Tất cả mọi người chờ ở bên ngoài phòng thí nghiệm vô cùng lo lắng, tuy rằng nguyên nhân lo lắng của bọn họ bất đồng, nội dung lo lắng cũng khác, có điều mức độ lo lắng đều không thua gì nhau. Tất cả mọi người đều không muốn Triển Chiêu sẽ rời khỏi cuộc sống của họ. Thời gian chờ đợi luôn luôn dài đằng đặc, khoảng thời gian Triển Chiêu ở bên kia cánh cửa, đối với Bạch Ngọc Đường dài như thể một năm. Mà thời gian thực tế quả thực không hề ngắn, đám người Bạch Ngọc Đường chờ đến hai giờ đồng hồ vẫn chưa thấy Triển Chiêu ra.

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường sắp sửa không nhận được nữa, cửa mở.

Triển Chiêu vừa đi ra, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đi qua đón cậu.

“Sao rồi?” Giọng nói lo lắng khiến Triển Chiêu cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Tôi không sao,” Triển Chiêu cười đáp lại ánh mắt lo lắng của Bạch Ngọc Đường.

“Công Tôn khoa trưởng.” Đinh Nguyệt Hoa chỉ nhìn thoáng qua Triển Chiêu rồi lập tức tập trung chú ý lên nhân vật then chốt hiện nay, “Xin hỏi kết luận của ngài như thế nào?”

Công Tôn Sách nhìn Đinh Nguyệt Hoa, cười thầm, người quan tâm đến cậu Triển Chiêu này thật đúng là không ít.

“Không có kết luận.” Công Tôn Sách thản nhiên nói.

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường chau mày, “Bắt người ta đến đây dây dưa lâu như vậy, rốt cuộc phán một câu không có kết luận là ý gì hả.”

“Ý tại mặt chữ.” Công Tôn Sách liếc Bạch Ngọc Đường một cái, xoay người bỏ đi.

“Chờ một chút, giải thích rõ lại đi!” Bạch Ngọc Đường chỉ cảm giác được mình sắp bùng nổ rồi, phải đánh cảnh sát cũng được, hắn không nhận nữa, nhất định phải cho tên này một trận.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu vừa kịp lúc kéo Bạch Ngọc Đường lại, nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi thực sự không sao cả.”

Công Tôn Sách quay đầu lại, bình thản đưa mắt thoáng nhìn Triển Chiêu, rồi nghiêm túc nói với mọi người: “Kết quả giám định là bảo mật, mọi người ở đây chờ một lát, tôi sẽ nhanh chóng cho mọi người một câu trả lời thuyết phục.”

27. Chương 27: Những Mảnh Vụn Ký Ức

“Điều này rất không bình thường.” Công Tôn Sách nhìn Bao Chứng một cái, tiếp tục nói, “Còn có điều kỳ quái hơn nữa, đại nhân trong lời cậu ấy nói, họ Bao.”

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Bao Chứng, Công Tôn Sách thản nhiên tặng thêm một câu: “Tiên sinh của cậu ấy họ Công Tôn.”

Trong lúc mọi người đang tha thiết rồi rầm muốn biết rõ, Công Tôn Sách đi về phía phòng làm việc của Bao Chứng. Không còn biểu tình thư thái như vừa rồi, lúc này anh cũng có chút bối rối, cộng thêm chút giật mình. Tình huống của Triển Chiêu thực sự là một trường hợp đặc thù không bình thường, bất luận là thời gian nghiên cứu tại trường hay trong thời gian công tác sau này cho tới nay, chưa từng gặp qua án lệ như vậy.

Cho tiếng gõ cửa lộp cộp, Bao Chứng nghe thấy cất giọng mạnh mẽ đáp ứng “Mời vào”, Công Tôn Sách mở cửa phòng làm việc của cục trưởng, đi vào trong, sau đó từ tốn đóng cửa lại.

Cửa vừa khép, Công Tôn Sách ngay lập tức không còn duy trì thái độ ôn hòa khiêm nhường vừa rồi, dùng giọng nói hơi cao nói với Bao Chứng: “Thủ lĩnh, đã có báo cáo về cậu Triển Chiêu kia.”

Bao Chứng nhướng mày, bất đắc dĩ lắc đầu. Thật không tránh được, cái vị “thủ hạ thâm niên” từ khi bắt đầu gia nhập vào giới cảnh sát đã luôn luôn đi theo mình, từ xưa đến nay hoàn toàn không tự giác được bản thân là thuộc hạ. May mắn khi chung quanh có người ngoài cậu ta còn nhớ được lưu lại chút ít mặt mũi cho “thủ lĩnh” mình đây, đã là chuyện khó khăn cực kỳ.

“Công Tôn, tình huống của Triển Chiêu ra sao?”

“Ừ —— ”

Công Tôn Sách trầm ngâm khiến Bao Chứng giật mình, chẳng lẽ có vấn đề gì sao? Ông thật không hề mong có chuyện gì cả.

“Có chuyện sao?”

“Có rất nhiều khúc mắc.” Công Tôn Sách cau mày, nhẹ nhàng nói, “Sức mạnh ý chí của cậu ấy mạnh phi thường, khả năng đáng tin cậy của kết quả thôi miên cũng không cao. Có điều trong quá trình thúc đẩy thôi miên, ký ức trước kia của cậu ấy thực sự không thể tưởng tượng nổi.”

“Cậu ấy nói những gì?” Đối với chuyện tình đến mức không thể tưởng tượng nổi đó của Triển Chiêu, Bao Chứng đột nhiên cảm thấy rất hứng thú.

“Cậu rất kể lại ngắt quãng những mảnh ký ức vụn vỡ đứt đoạn, trên cơ bản không có cách nào kết nối lại thành một câu chuyện, hình như vẫn có khả năng nhớ lại nhiều thêm một chút nữa, thế nhưng dường như chuyện quên mất còn nhiều hơn. Hơn nữa những điều cậu ấy nhớ lại, đại bộ phận đều là những sự tình thương tâm thảm thiết, có rất ít niềm vui.”

“Thương tâm thảm thiết?” Bao Chứng nhướn mày, “Cậu ấy còn trẻ như vậy, tại sao lại có thể trải qua những điều này?”

“Tôi cũng không biết phải hình dung như thế nào, phản ứng khi đó của cậu ấy —— ” Công Tôn Sách hít mạnh một hơi, lắc đầu rồi lại nói tiếp, “Nói chung, tuy rằng từ góc độ kỹ thuật tôi không thể phán định liệu cậu ấy có mất trí nhớ hay không. Bất quá tôi có thể khẳng định, đối với cậu ấy, những thứ đã quên được đó đừng nhớ lại thì tốt hơn.”

“Nói vậy —— ” Bao Chứng nhìn hồ sơ trong tay Công Tôn Sách, như có điều suy nghĩ, “Từ góc độ chuyên nghiệp, cậu có đề nghị gì?”

Công Tôn Sách lắc đầu, trên mặt hiện ra biểu tình rất hiếm thấy, Bao Chứng thật không ngờ, một Công Tôn Sách luôn luôn tự tin cũng có thời điểm không thể ra được quyết định.

“Tôi không có cách nào phán đoán chính xác cậu ấy có thật mất trí nhớ hay không, những bộ phận cậu ấy nhớ lại được đều rất rõ ràng, mà mặt khác có một số đoạn lại bị gãy lìa, tất cả đều trống rỗng. Kỳ lạ nhất chính là, những đoạn ký ức nhớ lại được này cũng vô cùng khác thường, như thế —— ”

“Như cái gì?”

“Như thế sự việc từ mấy trăm năm về trước vậy.”

“Cái gì?!” Bao Chứng sửng sốt, “Cậu nói cái gì?”

Công Tôn Sách chau mày.

“Tôi cũng hiểu là khó có thể tin được, chỉ là theo như lời kể của cậu ấy trong lúc thôi miên, không hề có một chút xú cảm giác nào của người hiện đại. Hình như nơi Triển Chiêu sống trước đây giống hệt như cuộc sống thời cổ đại. Cậu ấy nhắc tới nhiều nhất là ‘Đại nhân’, ‘Tiên sinh’, còn có cả mấy thứ ‘Hoàng thượng’, ‘Vương gia’ các loại.

“Đây —— ”

“Điều này rất không bình thường.” Công Tôn Sách nhìn Bao Chứng một cái, tiếp tục nói, “Còn có điều kỳ quái hơn nữa, đại nhân trong lời cậu ấy nói, họ Bao.”

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Bao Chứng, Công Tôn Sách thản nhiên tặng thêm một câu: “Tiên sinh của cậu ấy họ Công Tôn.”

Công Tôn Sách thoáng nhìn vị cục trưởng Bao kinh nghiệm sa trường đầy mình, mỉm cười.

“Có ý tứ đúng không, ngoại trừ hai cái họ quen tai này ra, cậu ấy còn nhắc tới tên của một người, tôi cho rằng đây là chứng cứ liên hệ duy nhất giữa cậu ấy với thành phố này.”

“Tên ai?”

“Bạch Ngọc Đường.”

Trầm ngâm một lát, hai người đều có chút sững sờ, chuyện này thực tình quá lạ thường, cũng rất quỷ dị, chỉ có điều bắt buộc phải có một biện pháp giải quyết.

“Thủ lĩnh, cậu định làm sao đây?” Công Tôn Sách hỏi.

“Theo ý kiến chuyên nghiệp của cậu, cậu ấy có phải là người bình thường không?” Bao Chứng vừa dứt lời, liền bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu như câu trả lời của Công Tôn Sách là không thì phải làm gì bây giờ? Đưa Triển Chiêu đến bệnh viện tâm thần sao? Không biết vì lý do gì, Bao Chứng cực kỳ khó chịu với ý nghĩ đó, Triển Chiêu tuyệt đối không nên đến một nơi như vậy.

Công Tôn Sách nhìn thẳng Bao Chứng, nghiêm túc nói: “Trăm phần trăm bình thường. Những thứ trong đầu cậu ấy tuy rằng kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không phải vọng tưởng, mà thật sự là những ký ức chân thực cậu ấy đã trải qua. Hơn nữa để chứng minh thần kinh cậu ấy không có vấn đề, tôi đã dùng hơn một tiếng đồng hồ để tiến hành một ít trắc thí đối với cậu ấy, người này tuyệt đối không có bất cứ nguy hại gì đối với xã hội. Nói như vậy nghĩa là lúc này so với những thị dân bình thường bên ngoài cậu ấy hoàn toàn bình thường.”

“Chúng ta phải bắt cậu ấy thì sao đây?” Bao Chứng bình tĩnh hỏi.

“Ha ha, cục trưởng đại nhân, ý kiến chuyên nghiệp của tôi đã trình bày cho ngài, còn có muốn tiếp nhận vị thị dân mới này không, đều tùy vào ngài cả.” Bao Chứng nhìn điều cười hồ ly trên mặt Công Tôn Sách, trên khuôn mặt đen kịt cũng nở một nụ cười hiểm hắc.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc của cục trưởng ra, Bao Chứng giật mình, bởi vì ông nhìn thấy một người thanh niên mặc đồ trắng đứng trước cửa, tướng mạo anh tuấn nhìn chăm chăm mình giận dữ. Bao Chứng mất 5 giây mới định thần lại được, hình như ngoại trừ cái mặt hơi đen thì làm gì có chỗ nào khiến người khác vừa nhìn thấy đã lộ ra loại biểu tình này a.

“Bạch tiên sinh, cho hỏi cậu —— ”

Không đợi Bao Chứng dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã xông tới Công Tôn Sách đứng phía sau.

Mất thấy có người không coi mình ra gì, ngay tại cục ông an của mình chuẩn bị tiến hành một vụ án tấn công cảnh sát, vậy mà Bao Chứng không hề có động thái nào tìm cách ngăn cản. Rất nhiều năm sau đó, Công Tôn Sách tự nhiên nghĩ tới, liệu có phải là bản thân mình nhân duyên quá tẻ, kể cả người lãnh đạo trực tiếp của mình cũng hận không ai đánh mình một trận. (=))))

Bất quá, Triển hộ vệ của chúng ta làm sao có thể để một chuyện như vậy phát sinh được? Bạch Ngọc Đường còn chưa vọt tới bên cạnh Công Tôn Sách, Triển Chiêu đã một tay ôm lấy hả.

“Ngọc Đường! Dừng tay!”

Cả cơ thể bị khống chế hoàn toàn trong hai cánh tay hữu lực của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhận ra mình không thể nào nhúc nhích, không còn cách nào khác hơn là cắn răng từ bỏ. Đương nhiên hấn sẽ không giận Triển Chiêu, ngược lại, đối với tư thế có chút mất mặt này hấn tuyệt đối không cảm thấy chút xú phần cảm nào.

Nhận thấy Bạch Ngọc Đường dần dần bình tĩnh lại, Triển Chiêu mới đột nhiên ý thức được mình đang làm gì, lập tức đỏ mặt, nhanh chóng buông hai tay ra.

Công Tôn Sách cười cười, nhàn nhạt nhìn sang Bạch Ngọc Đường.

“Công Tôn khoa trưởng, xin lỗi, Ngọc Đường có hơi nóng nảy, anh ấy chỉ muốn biết kết quả thôi, mong ngài đừng trách anh ấy.” (o_____o đây rõ là cảnh chồng nóng giận đi đánh người, vợ ôm cản lại rồi còn xin lỗi hộ chồng a)

Triển Chiêu thành khẩn xin lỗi Công Tôn Sách, nhưng thật ra lại khiến Công Tôn Sách đang muốn nói mấy câu châm chọc Bạch Ngọc Đường hơi đỏ mặt, nghĩ thầm trong lòng, cậu Triển Chiêu này thật là một người phúc hậu, làm mình có cảm giác nếu khi dễ cậu ấy như mình vừa phạm phải tội ác nào đó vậy.

Bao Chứng mỉm cười, hướng mọi người thông báo: “Công Tôn khoa trưởng đã báo cáo lại kết quả giám định với tôi.”

Cầm thụ được không khí chung quanh đột nhiên trở nên khẩn trương, Bao Chứng vừa cười, vừa đưa tay ra với Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, tôi đại diện cho thành phố D hoan nghênh cậu, cậu giờ đã trở thành một thành viên của thành phố này.”

28. Chương 28: Chúng Ta Là Người Một Nhà

“Sao thế, thoáng cái sinh ra nhiều người nhà như vậy không thích ứng kịp sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, mọi người vốn dĩ chính là người nhà của tôi.”

—

Trước khi thôi miên kết thúc, Công Tôn Sách chiếu theo quy định, hủy bỏ ám chỉ đã đặt trên Triển Chiêu, cho nên Triển Chiêu cũng không biết nội dung trong bản báo cáo kia. Chính mình rốt cuộc trong thời gian bị thôi miên đã nói những gì, lại làm những gì, cậu hoàn toàn không biết gì cả. Thế nhưng cậu đã được thông qua, người phụ trách cơ quan chấp pháp tối cao thành phố D đã tiếp nhận vị thị dân mới này rồi.

Bất quá hoan nghênh là hoan nghênh, cụ thể tiếp tục cư trú ở D thành như thế nào vẫn là một vấn đề phiền phức khác. Triển Chiêu không có nhà riêng, cho nên hộ khẩu chỉ có thể đưa vào người tiếp nhận cậu.

“Chuyển vào hộ khẩu nhà tôi.”

Bạch Ngọc Đường ngay khi nghe về vấn đề này, lập tức cướp lời nói trước.

Đinh Nguyệt Hoa liếc hần trắng mắt, biểu tình là một dạng không thể chịu nổi.

“Vị lão huynh này, xin hỏi ngài có hộ khẩu thường trú sao?” Chính mình còn đang ở trong quán rượu nhà người ta đây, làm sao có nhà để cậu ấy ở chứ hả.

“Lẽ nào hộ khẩu cư trú của Triển Chiêu phải viết thành địa chỉ của một quán bar sao?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, quên mất mình bây giờ căn bản không có nơi ở cố định, mặc dù lớn lên ở thành phố D, nhưng quả thật chỉ còn lại một mình một người, thật sự không dễ đưa Triển Chiêu vào nhà mình.

“Vậy giờ phải làm sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Triển đại ca từ đầu đến giờ vẫn luôn ở chung với bọn tôi, bây giờ cứ chuyển tên cậu ấy vào hộ khẩu nhà chúng tôi đi.”

Từ khi tựu trường, Đinh Triệu Huệ đã có một thời gian dài chưa được gặp Triển Chiêu, hôm nay bị chị hai cấp tốc kéo tới làm chứng cho Triển Chiêu, lại cùng lúc nhận được tin tức Triển Chiêu có thể an cư tại D

thành. Nó vốn dĩ rất thích vị đại ca ca ôn nhu này, thấy cậu có thể nhận được một thân phận hợp pháp ở D thành, đương nhiên cực kỳ vui vẻ. Nếu có thể đưa vào hộ khẩu nhà mình, vậy thì càng vui hơn nữa.

“Cũng được, Triệu Chiêu, cậu trở thành em trai anh đi.” Đinh Triệu Lan cười nói.

“Cũng là em trai chị.” Giọng nữ thanh thúy chọc cho Triệu Chiêu phải đỏ mặt, Đinh Triệu Lan và Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh đồng loạt lắc đầu, tuy rằng nguyên nhân hai người lắc đầu không giống nhau chút nào.

So với người ta lớn hơn có mấy tháng, một bộ dạng ấu trĩ như vậy, lại không biết xấu hổ đòi làm chị người ta. Đương nhiên, lời nhận xét này tuyệt đối không thể nói cho Đinh Nguyệt Hoa nghe được. Bạch Ngọc Đường chỉ có thể than thầm trong ngực, mức độ lợi hại của con bé này không thể coi thường đâu.

“Ha ha, em gái nhỏ, anh cũng không mong em thành chị gái cậu ấy.” Đinh Triệu Lan nhìn Triệu Chiêu cười, thấy cậu không chú ý tới, Bạch Ngọc Đường hơi hơi nhún mày, em gái mình cũng có chút mất tự nhiên.

“Kệ đi,” Thấy dáng vẻ Triệu Chiêu thoáng lúng túng, Đinh Nguyệt Hoa cười, “Dù sao đi nữa, cậu ấy đăng ký hộ khẩu vào nhà chúng ta, cũng chỉ có thể làm em trai em thôi. Ha ha, cuối cùng cũng có một cậu em chịu nghe lời rồi.”

“Chị, chị có ý gì hả, em làm chị không chịu được phải không. Được, từ nay về sau em cố hết sức đừng có về nhà nữa, đỡ cho chị thấy em phiền.” Đinh Triệu Huệ bày ra vẻ mặt bi thương.

“Được, nói hay lắm, vậy chứ em so sánh được với Triệu Chiêu sao?” Đinh Nguyệt Hoa trắng mắt liếc tiểu đệ nhà mình.

“Chị, em là em trai ruột của chị đó!” Đinh Triệu Huệ bất mãn kháng nghị.

“Ừ, đồ ngốc, nhìn có thấy giống chị chỗ nào sao.”

“Đinh Nguyệt Hoa!”

“Sao nào? Không phục?” Đinh Nguyệt Hoa nở một nụ cười đắc ý, “Chẳng lẽ muốn khiến chị gái đây đem mấy chuyện đáng xấu hổ (từ gốc là /ô long tình sự/) của em ra kể cho Triệu Chiêu nghe thử?”

Gương mặt tuần tú của Đinh Triệu Huệ nháy mắt đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa, hạ giọng thật thấp nói với Triệu Chiêu: “Anh, sau này chúng ta đồng bệnh tương liên rồi, tin em đi, muốn làm em trai của cái bà này nhất định phải có đầy đủ khả năng sinh tồn mới sống nổi.”

“Được, Đinh Triệu Huệ, cưng chờ đó, mấy chuyện kia của em nhất định chị cưng sẽ kể cho Triệu Chiêu không sót một chữ.”

Triển Chiêu cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy hai chị em nhà này đấu võ mồm với nhau, mỗi lần gặp phải, trừ việc vẫn không thể thích ứng được Đinh Nguyệt Hoa tự do mới lạ này, còn lại luôn cảm thấy được một cảm giác ấm áp. Đây là tình thân phải không, rất giống với tình cảm của mình đối với Bao đại nhân và mọi người của Khai Phong Phủ, tuy nhiên cũng lại bất đồng. Cái loại tình cảm có thể bất chấp lễ tiết, có thể vui đùa, có thể chọc phá, thậm chí có thể động tay động chân với nhau. Đây là tình ruột thịt, không thể cách xa nhau.

Trăm triệu lần không nghĩ đến, sẽ có một ngày cậu thực sự trở thành thành viên của Đinh gia. Cái khả năng mà một ngàn năm trước cậu cực kỳ bài xích, ngày hôm nay lại trở nên đơn giản tự nhiên như thế, tất cả mọi người đón nhận dễ dàng như thể đương nhiên là vậy.

Triển Chiêu đăng ký hộ khẩu vào gia đình Đinh Triệu Lan, đương nhiên, Triển Chiêu là một người trưởng thành, dựa theo quy định là không thể tùy tiện chuyển hộ khẩu vào một gia đình khác. Nếu như cậu có bằng cấp từ đại học trở lên, căn cứ quy định của thành phố D có thể chuyển hộ khẩu về đơn vị công tác, tuy nhiên quá khứ của Triển Chiêu là trống rỗng, cho nên cậu được Bao Chứng đặc biệt cho phép sử dụng phương pháp dành cho người chưa trưởng thành.

Đối với phương án giải quyết này, Bạch Ngọc Đường vẫn không mấy vui vẻ, thế nhưng cũng không có lý do gì để phản đối, ai bảo mình không có nhà cửa cơ chứ? Cứ đơn giản như vậy để Triển Chiêu trở thành em trai của người ta, rồi lại nghĩ nếu đưa Triển Chiêu về hộ khẩu nhà mình thì phải xưng hô thế nào đây? Chẳng lẽ lại thành em trai mình? Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nếu như Triển Chiêu gọi mình một tiếng anh hai, phỏng chừng rất dễ nghe a.

Thế căn cước phải mất một tuần mới tới tay, lúc đoàn người hưng cao thái liệt rời khỏi cục thành phố, không ai chú ý tới Triển Chiêu có chút chần chờ. Cậu tin chắc rằng trong thời gian thôi miên mình đã nói ra cái gì đó, liệu có phải Công Tôn tiên sinh đã phát hiện được gì rồi không, hẳn là không đi, đã phải điều động đến năng lực phản kháng mạnh nhất, dùng ý chí chống đỡ lại chỉ lệnh thôi miên, không biết rốt cuộc mình đã có thể giấu được bao nhiêu. Đại nhân, xin lỗi, hiện tại ta phải lưu lại D thành, cho nên không thể nào nói thật với ngài được.

Rời khỏi cục thành phố, Đinh Triệu Lan kéo mọi người đến một quán rượu ưu nhã, nói đùa rằng để chúc mừng Triển Chiêu đã trở thành người hợp pháp, với cả, rốt cuộc đã được ăn bữa cơm của “người một nhà” rồi. Bạch Ngọc Đường nghe đến chữ “người một nhà” này, cảm thấy có chút chói tai, bất quá vẫn nhịn được. Hẳn biết rằng tuy mình vốn không phải nằm trong số “người một nhà” đó, nhưng Đinh đại ca cũng không phải cố tình bỏ quên mình, anh ấy là đang mừng thay cho Triển Chiêu. Đúng vậy, có ai lại đi mất hứng vào lúc này chứ?

Ăn cơm xong, ba vị “thân nhân” Triển Chiêu vừa nhận được rốt cuộc lại không bồi cậu. Làm ăn, tăng ca, còn có người phải chạy về trường học, không biết là đi học hay đi hẹn hò với bạn gái nữa, nói chung, bọn họ cứ như vậy đem Triển Chiêu ném cho Bạch Ngọc Đường.” (vẫn là bị bán đi =))))))

Đến lúc bên cạnh chỉ còn lại duy nhất Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hình như thở ra một hơi thật dài.

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình như trút được gánh nặng của cậu, không khỏi nở nụ cười.

“Sao thế, thoáng cái sinh ra nhiều người nhà như vậy không thích ứng kịp sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, mọi người vốn dĩ chính là người nhà của tôi.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt. Những gì cậu vừa nói không có gì sai, Bạch Ngọc Đường nghe xong đáng lẽ phải vui vẻ mới đúng, mới vừa rồi không phải còn cảm thấy khó chịu với cái “người một nhà” kia của Đinh đại ca sao, vậy tại sao bây giờ Triển Chiêu nói mình là người nhà của cậu, trong mình lại không có cảm giác vui vẻ. Chẳng lẽ không muốn cậu trở thành người thân của mình? Làm sao có thể, rõ ràng là một người khiến ai cũng muốn thân cận mà.

Ngực Bạch Ngọc Đường có điểm loạn, đột nhiên không muốn cứ đứng mãi trước mặt Triển Chiêu như vậy, hẳn cần phải suy nghĩ thêm xem rốt cuộc là mình bị làm sao vậy.

“Triển Chiêu, cậu có thể trở về Hãm Không một mình được không, tôi —— tôi muốn về công ty xem xét một chút.”

Triển Chiêu có hơi kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường mỗi lần đến công ty đều phải lôi mình theo cho bằng được sao lại nói như vậy chứ? Nhìn hắn, trong lòng nghi ngờ, chỉ là cuối cùng vẫn gật đầu.

Nhìn theo Bạch Ngọc Đường rời đi, nhìn hắn lên xe, Triển Chiêu từ từ xoay người, Không tìm cách gọi xe, cậu muốn cứ như vậy chậm rãi đi bộ về, thuận tiện còn có thể ngắm lại những sự tình trước đây chưa hiểu được.

Có điều, cậu đi chưa được mấy bước, một tiếng chuông dễ nghe đã cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

Cầm lấy điện thoại di động Bạch Ngọc Đường đưa cho mình, trên nền hiện lên một dãy số xa lạ, Triển Chiêu cảm thấy rất kỳ quái, ai sẽ gọi điện thoại cho mình đây?

“A lô? Ngài là —— ”

“Triển quản lí phải không? Tôi là Triệu Trinh.”

“Triệu —— tổng.”

29. Chương 29: Tất Cả Mọi Chuyện Đều Phải Xin Chỉ Thị Của Tổng Giám Đốc

Bị Bạch Ngọc Đường lôi ra ngoài, lại bị hắt nhét vào một quán ăn nhìn qua coi như sạch sẽ, lại tiếp tục bị hắt “giám thị” đến lúc ăn cho hết một tô mì thịt băm nóng hổi to đùng. Rốt cuộc cũng thấy được bộ dạng tươi cười thỏa mãn của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu mới thở dài một hơi.

Nhận được điện thoại của Triệu Trinh, Triển Chiêu hết sức ngoài ý muốn, theo lý mà nói, nếu như Triệu Trinh muốn bàn chuyện làm ăn, hẳn là nên gọi điện thoại trực tiếp tới công ty chứ. Hắn và Triển Chiêu có thể nói là chỉ mới gặp mặt qua một lần, chưa có bất cứ giao tình nào, còn nữa, số điện thoại này của cậu không có mấy người biết, làm sao hắn tra ra được?

Bất quá nếu đã nhận điện thoại, cho dù ngoài ý muốn đi nữa cũng chỉ có thể nói tới đâu tiếp chuyện tới đó.

“Triệu tổng, tôi có thể giúp gì cho ngài sao?”

Giọng của Triển Chiêu rất bình tĩnh, Triệu Trinh ở đầu dây bên kia thậm chí có thể tưởng tượng ra biểu tình lãnh đạm của cậu, chỉ là hắn vẫn tiếp tục duy trì giọng vui vẻ trả lời câu hỏi của Triển Chiêu.

“Triển quản lý, tôi đang đứng sau lưng cậu đây, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi.”

Triển Chiêu sững sốt, lập tức xoay người, phía sau chỗ cậu đứng không xa là một chiếc BMWs đang từ từ lăn bánh về phía mình.

Xe dừng lại bên cạnh Triển Chiêu, cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt mỉm cười của Triệu Trinh hiện ra trước mặt Triển Chiêu.

“Triển quản lý, muốn đi đâu, để tôi tiễn cậu một đoạn có được không?”

Triển Chiêu lễ phép cười cười, thản nhiên nói: “Không cần, tôi cũng không thiếu thời gian, đi vài bước là tới nơi.”

“——” Trong mắt Triệu Trinh thoáng qua vẻ thất vọng, bất quá chỉ một thoáng đã biến mất, “Cậu đã thông thả như vậy, liệu có thể nói chuyện với cậu không?”

Nói chuyện? Chân mày Triển Chiêu hơi nhíu lại, ngoại trừ chuyện làm ăn, hình như giữa bọn họ không còn chuyện gì để nói với nhau đi.

“Triệu tổng, nếu như là những chuyện về vấn đề làm ăn, chúng ta có thể đến công ty bàn.”

“Nếu như là việc tư thì sao?” Triệu Trinh cười nói.

“Việc tư ——”

Triển Chiêu cảm thấy rất không tự nhiên, bởi vì nhìn vào gương mặt Triệu Trinh này, vô luận thế nào cũng không nghĩ ra được hẳn lại muốn nói chuyện với mình về “việc tư”, đối với Triển Chiêu, mọi chuyện liên quan đến Triệu Trinh đều là “công sự”. Bất quá bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, trong lòng Triển Chiêu cười cười tự giễu, ngay cả “Hoàng thượng” cũng có thể có việc tư rồi.

“Triệu tổng, nếu là việc tôi có thể giúp được, ngài cứ việc nói.”

Việc tư của Triệu Trinh, không biết có liên hệ gì với Triệu Giác không.

“Không nghiêm trọng tới vậy đâu,” ngược lại dường như Triệu Trinh hiểu rõ Triển Chiêu đang suy nghĩ những gì, cười nói, “Thiên Hữu vừa mới khai trương ở thành phố D, tôi sợ rằng nửa năm sắp tới chắc sẽ ở yên chỗ này, tạm thời không thể nào quay về Mỹ được, cho nên mới muốn làm quen thêm vài người bạn. Cuối tuần này ở sơn trang Ngọc Uyên, tôi có hẹn một vài vị bằng hữu trong thương giới đến giải sầu chung một bữa, đều là những người có quan hệ đến sự kiện mua bán sắp nhập lần ày, không biết Triển quản lý có hứng thú đến tham gia nào nhiệt hay không?”

Triển Chiêu thoáng suy nghĩ một chút, lãnh đạm trả lời: “Đa tạ thịnh tình của Triệu tổng, chỉ có điều với những chuyện có liên quan đến việc làm ăn, tôi phải xin chỉ thị của Tổng giám đốc mới có thể cho ngài một câu trả lời thuyết phục.” (*Muốn rủ đi chơi à, chờ về hỏi ý chồng đã =))))*)

“Ha ha, Triển Chiêu, một cuộc hội họp nho nhỏ, nghiêm túc như vậy làm chi?” Triệu Trinh vẫn cười được, có điều tiếng cười đã có chút mất tự nhiên.

Chân mày Triển Chiêu nhíu chặt hơn, cậu không thích nghe Triệu Trinh gọi tên của mình, giống hệt như đời trước, cứ mỗi lần hẳn gọi mình là Triển Chiêu là có nghĩa sẽ có việc phát sinh khiến cậu hơi khó chịu. Cậu không thích dính líu đến “việc tư” của Triệu Trinh, cho nên cậu thà để Triệu Trinh gọi mình là Triển hộ vệ.

Ngày xưa, cách hoàng thượng gọi mình, quả thực không làm chủ được. Hiện tại, Triệu Trinh gọi cậu như thế nào, tuy rằng cậu cũng không cần phải... kinh ngạc, nhưng ít nhất cũng không cần phải che giấu sự không hài lòng của mình nữa.

“Triệu tổng, về vấn đề kinh doanh, mời ngài liên hệ với Thư ký của Giám đốc Bạch là Chu tiểu thư. Còn về chuyện hội họp này, cá nhân tôi không có cách nào cho ngài một câu trả lời thuyết phục ngay lúc này, ngày mai Chu tiểu thư sẽ liên hệ với Quý công ty. Tôi còn có việc, không phụng bồi được, hẹn gặp lại.”

Như vậy rất không có lễ phép, bất quá Triển Chiêu cứ bỏ đi như thế đó. Đối với hoàng thượng năm xưa “vô lễ” như vậy, lại nảy sinh một cảm giác đã làm được việc tốt. Lúc Triển Chiêu xoay lưng về phía xe Triệu Trinh bỏ đi, lại cười, trong lòng nói thầm, quả nhiên là gần mực thì đen, ở bên cạnh con chuột kia

một thời gian dài, kể cả tính tình cũng trở nên lớn hơn sao? Lúc này, trừ những người mà cậu để ý, đối với những người mà cậu không có hảo cảm hình như càng ngày càng không có kiên nhẫn hơn.

Lúc Bạch Ngọc Đường trở về Hâm Không, thời gian đã không còn sớm, khi đi qua phòng riêng của Triển Chiêu, hắn theo bản năng lướt mắt nhìn thoáng qua trong phòng. Mặc dù biết cậu chắc chắn sẽ ở trong đó, chỉ làn tận mắt nhìn thấy Triển Chiêu đã trở thành “người nhà họ Đinh” vẫn tiếp tục ở sát vách phòng mình, khóe miệng Bạch Ngọc Đường vô thức cong cong kéo lên.

“Ngọc Đường, là anh sao?” Triển Chiêu nghe tiếng bước chân, liền biết người nào vừa về.

Bạch Ngọc Đường cũng không trả lời, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Ăn cơm tối chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ăn rồi, còn anh?” Triển Chiêu ngồi trên ghế sa lon, bên cạnh đặt kín giấy tờ in ấn, nhìn Bạch Ngọc Đường đi tới, ngẩng đầu cười cười với hắn.

Bạch Ngọc Đường khoogn trả lời, trái lại tiếp tục đặt câu hỏi: “Ăn cái gì?”

Triển Chiêu chỉ biết làm một chút thức ăn đơn giản, là mấy món mà Đinh Nguyệt Hoa chỉ cậu làm hồi mới tới đây. Bởi vì người nhà họ Đinh tương đối bận rộn, có đôi khi không thể ở gần bên cạnh cậu, những lúc đó cậu ở nhà một mình phải biết cách tự làm cơm nước cho mình ăn. Cho nên dù việc sử dụng bếp ga đối với Triển Chiêu là chuyện rất nguy hiểm, nhưng cậu đã sớm làm qua. Nhưng bởi vì trù nghệ của Đinh Nguyệt Hoa nói thật là không dám mở miệng khen, thì là cho dùng chúng ta có thể lạc quan mà cho rằng Triển Chiêu thiên tư thông tuệ, trò giỏi hơn thầy thì cơm cậu làm cũng nhiều nhất chỉ đến mức có thể ăn được mà thôi.

Câu hỏi của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu xấu hổ đầy mặt, ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói: “Cơm là do Tiểu Văn nấu.”

Nhìn biểu tình của Triển Chiêu như thế đã làm hỏng chuyện như vậy, Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, đi tới bên cạnh Triển Chiêu, đem đóng tư liệu kia gạt hết sang hai bên, định kéo người đi ra ngoài.

“A, tôi mừng với sắp xếp xong ——” Triển Chiêu nuối tiếc nhìn thành quả lao động vừa bị Bạch Ngọc Đường phá banh hết, rốt cuộc vẫn bị hắn kéo thẳng ra đến cửa.

Cầm lấy áo khoác màu lam đậm của Triển Chiêu máng trên kệ áo, Bạch Ngọc Đường đứng đưng như không

nói: “Dù sao đi nữa cũng là làm cho tôi xem, tôi không thối mắc gì thì thôi, còn nhiệm vụ của cậu bây giờ là ăn.”

“Nhưng mà —— tôi đã —— ăn rồi ——”

Âm lượng của Triển Chiêu dưới ánh mắt như có năng lực nhìn thấu của Bạch Ngọc Đường càng ngày càng nhỏ xíu.

“Tôi chưa ăn.”

Chỉ lạnh lùng trả lại một câu như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không vạch trần lời nói dối nông choẹt của Triển Chiêu.

Tiểu Văn? Cái tên gốc pha rượu còn chưa rành kia ấy hử, nói nó biết làm cơm, lại còn hi sinh thời gian ngủ ngày của mình để làm cơm cho Triển Chiêu ăn. Bạch Ngọc Đường cười khẩy, nói dối kiểu này thật quá non nớt mà, căn bản hắn còn không có hứng để vạch trần nữa. Bất quá cậu nhóc Triển Chiêu này quả thực có tiến bộ, hiện tại nói dối cũng không đỏ mặt nữa. Bạch Ngọc Đường hơi cau khóe miệng, nói thầm, đây tuyệt đối không phải mình dạy cậu ấy, nhất định nguyên bản là do cậu vốn xảo hoạt sẵn như thế, hoặc là nói dối những lời này đã thành thói quen của cậu.

Bị Bạch Ngọc Đường lôi ra ngoài, lại bị hắt nhét vào một quán ăn nhìn qua coi như sạch sẽ, lại tiếp tục bị hắn “giám thị” đến lúc ăn cho hết một tô mì thịt băm nóng hổi to đùng. Rốt cuộc cũng thấy được bộ dạng tươi cười thỏa mãn của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu mới thở dài một hơi.

“Ngọc Đường, anh giận đó sao.”

Triển Chiêu đã sớm nhận ra Bạch Ngọc Đường có tâm sự, chỉ có điều không thể nghĩ ra được lý do khiến hắn tức giận.

“Triệu Trinh đến tìm cậu?” Tuy là câu hỏi, nhưng thực ra lại dùng giọng khẳng định.

“Anh biết sao?” Triển Chiêu bắt đầu hiểu ra.

“Hắn vừa gọi điện thoại mời tôi tham gia buổi họp mặt công việc với Thiên Hữu, còn nói cậu đã đáp ứng tham gia với hắn.” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nói.

“Tôi đáp ứng hắn?” Triển Chiêu cau mày, “Sao tôi lại không biết chứ.”

Câu nói vừa ra có ả ả một chút giận dỗi, Bạch Ngọc Đường bị cậu chọc cho bật cười.

“Ý cậu nói là Triệu Trinh giả truyền thánh chỉ?”

Sóng mắt Triển Chiêu lay động, mỉm cười nói: Khẳng định hắc truyền không ra được cái gì thánh chỉ thực sự đâu.”

Thấy sắc mặt đen thui của Bạch Ngọc Đường hòa hoãn không ít, Triển Chiêu mỉm cười hỏi: “Tôi nói với hắc, có đến ước hẹn hay không còn phải hỏi giám đốc. Cho nên, Giám đốc Bạch, ý của ngài thế nào đây?”

“Ừ, nếu là chuyện buôn bán đương nhiên phụng bồi, về phần để bọn họ vui lòng sao, ha ha.”

“Sao nào?”

“Kiểu chơi đùa này, cần phải có tâm tình tốt. Nếu như người khiến ta cảm thấy không thoải mái lại cũng có mặt ở đó, tuyệt đối chơi không vui. Cậu nói xem có đúng không nào, Triển quản lý?”

“Không sai.”

Hai người liếc nhau, không khỏi cùng bật cười.

Bên trong quán nhỏ tràn ngập mùi thịt nướng thơm lừng, hơn nữa vang vọng tiếng cười sang sảng của hai người trẻ tuổi, đơn giản khiến đêm cuối thu này trở nên thật ấm áp.

30. Chương 30: Kỳ Nghỉ Phép Cuối Tuần Trên Bờ Biển

Bạch Ngọc Đường không biết Triển Chiêu có chuyện gì, nhưng hắc không kịp ngấm nghĩ nữa, sự chú ý của hắc lập tức bị màu đỏ gai mắt trên cánh tay Triển Chiêu chiếm hết.

“Cậu bị thương!”

—

Cuối tuần, Triệu Trinh của Thiên Hữu tổ chức buổi họp bàn kinh doanh, tuy nhiên cho dù hắc gọi cho Triển Chiêu rất nhiều cuộc điện thoại, đầu bên kia vẫn luôn tắt máy. Gọi thẳng tới công ty, thư ký của Bạch Ngọc Đường – Chu tiểu thư chỉ đáp một câu, Giám đốc Bạch thời gian gần đây không lên công ty, ngoại trừ vấn đề liên quan đến công việc, hết thấy đều không đề cập tới.

Triệu Trinh có điểm tức giận, cũng có chút ngoài ý muốn. Tức giận là do không ngờ bản thân là một giám đốc của công ty lớn như Thiên Hữu mà lại có thể gặp phải loại đối đãi như vậy. Mà ngoài ý muốn thì lại là

không ngờ Triển Chiêu là thể hiện tâm tình chán ghét mình rõ ràng đến như vậy, thêm nữa rõ ràng thái độ của Bạch Ngọc Đường là do Triển Chiêu ảnh hưởng. Không hiểu tại sao, bọn họ chỉ mới gặp mặt 2 lần, ấn tượng của bản thân mình với Triển Chiêu cũng tốt, vậy đặc tội với cậu ấy ở chỗ nào chứ.

Bạch Ngọc Đường từng nói, chuyện vui chơi nhất định phải có tâm trạng tốt, cho nên chỉ có người thích hợp mới có thể du ngoạn cùng nhau. Nếu nói hợp bàn chuyện buôn bán, đối với người như hắn mà nói căn bản cũng không phải vui vẻ thư nhàn mà là công việc. Cuối tuần tốt đẹp như vậy, cần gì phải dây vào mấy người đó để chuốc lấy phiền muộn. Cho nên Bạch Ngọc Đường căn bản không hề để ý đến lời mời của Triệu Trinh, mà đưa vị tân thị dân của thành phố D đến nơi mà hắn cho là địa điểm vui chơi tốt nhất của thành phố D này —— hải đảo.

Chỉ có điều lần này không chỉ có hai người hắn và Triển Chiêu mà còn có thêm 2 người theo cùng. Đinh Triệu Huệ hiếm thấy được một lần về nhà, vậy mà cũng tình cờ đụng được Bạch đại ca mời khách ra ngoài chơi. Cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua được đây. Đương nhiên, một nơi lãng mạn như hải đảo, không đưa bạn gái tới chẳng phải rất uổng phí sao. Cho nên bạn gái Tiểu Khiết vừa chạy tới nơi cũng được kéo theo luôn.

Bạch Ngọc Đường vốn không muốn dẫn tụi nhỏ này theo, dưới sự khuyên bảo của Triển Chiêu mới miễn cưỡng đồng ý. Đinh Triệu Huệ không khỏi cảm thán, vị anh trai vừa mới nhận về này, quả thực khiến người ta yêu không hết mà.

Thành phố D ba mặt giáp biển, trong khu vực có không ít hải đảo lớn nhỏ, phần lớn đều là hoang tàn vắng vẻ, căn bản không có biện pháp tiếp cận, hải đảo mà Bạch Ngọc Đường nói đương nhiên không phải những nơi đó. Tuy rằng cũng gọi là hải đảo, nhưng trên thực tế vẫn có một mặt tiếp giáp với lục địa, chỉ là bất quá không có xe bus thông đến đây, nếu nói không có xe cũng thật bất tiện. Xe của Bạch Ngọc Đường là được phân quyền để hắn sử dụng cho việc làm ăn, kết quả bị hắn đem đi dùng cho chuyện riêng, may mắn thay bốn ông anh của hắn không biết chuyện này.

Nhóm bốn người lên tới đảo, liền tự động chia là hai nhóm. Nhìn bộ dạng Đinh Triệu Huệ ở bên cạnh Tiểu Khiết khoa tay múa chân, Triển Chiêu không nhịn cười được, cái tính tình này so với người ngày xưa đúng là không thay đổi chút nào cả.

Rời khỏi D thành 3 năm, Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu quên mất dáng vẻ của hải đảo như thế nào. Nước biển xanh thẳm cùng với bầu trời xanh biếc, cùng một màu xanh, lại rực rỡ lấp lánh khác biệt hoàn toàn. Bạch Ngọc Đường nhìn sang bên cạnh, Triển Chiêu đang cười, trong ngực tựa như được một cơn gió hiu hiu thổi nhẹ trên mặt biển, thoải mái không diễn tả được thành lời.

“Lúc tôi còn nhỏ thường đến bờ biển chơi, lúc lớn rồi ít khi tới nữa.” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường chuyển hướng phóng ra biển rộng, nhẹ nhàng nói.

Chân mày Triển Chiêu nhướng lên, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhắc tới chuyện lúc nhỏ, cậu cảm thấy rất hứng thú.

“Ngọc Đường, anh đến bờ biển thường làm gì?”

“Ừm,” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày một chút, “Tản bộ.”

“A?” Triển Chiêu sững sốt, “Ra bờ biển tản bộ?”

Nói như vậy nghĩ thế nào cũng thấy không giống việc một đứa trẻ sẽ làm, ngược lại như chuyện một người trưởng thành bụng đầy tâm sự thường làm hơn.

“Anh tôi nói từ nhỏ tôi đã không giống với những đứa trẻ khác, tuy rằng chính tôi chưa từng cảm thấy như thế. Tôi vô cùng thích đại dương, bất quả chỉ là thích nhìn nó, đến giờ cũng chưa từng muốn xuống dưới biển xem thử như thế nào.” Giọng của Bạch Ngọc Đường vẫn cứ nhàn nhạt, có chút tịch mịch.

“Ngọc Đường —— ”

Trong lòng Triển Chiêu đột nhiên có chút chua xót, nếu ngay lúc này Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn cậu, hẳn sẽ có thể phát hiện ra vành mắt cậu đã ửng đỏ.

“Tôi không sao, chỉ có điều không thích nước mà thôi, cho nên tôi không biết bơi a.” Bạch Ngọc Đường nhìn biển, cười hì hì nói.

“Tôi biết.” Triển Chiêu cũng cười, con chuột sợ nước, có ai mà không biết.

“Cậu biết sao?” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng đem lực chú ý đang đặt vào nơi nào đó ngoài khơi kia tập trung về Triển Chiêu, “Cậu vừa mới nói cậu biết cái gì?”

Triển Chiêu bị câu hỏi của hắn khiến cho sững sốt, há hốc mồm, không biết phải trả lời như thế nào. Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy không đúng lắm, muốn tiếp tục hỏi cho rõ.

“Ừ thì, tôi biết cảm giác không thích nước là như thế nào, tôi cũng không thích.” Triển Chiêu nhăn mặt, không nên ép mình nói ra cả chuyện mình sợ nước chứ.

Bạch Ngọc Đường cười, trong lòng dường như lấy lại được một chút thăng bằng.

“Trước kia cậu sống ở nơi nào tôi không biết, nhưng tôi là một người sinh ra ở cạnh biển, không biết bơi thật ra rất mất mặt đấy.”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng trong lòng cười thầm, trước kia người cũng lớn lên trên đảo, cũng sợ nước đấy thôi.

Thấy Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường cau mày, chẳng lẽ tên nhóc này cũng cho rằng chuyện mình không biết bơi là mất mặt sao, tình tự khó chịu bất ngờ dâng lên.

“Quên đi, dù sao đi nữa trời lạnh như thế này cũng không thể xuống nước, chúng ta leo núi thôi.”

Bạch Ngọc Đường lôi Triển Chiêu đi đến một ngọn núi không mấy cao ở ngay gần đó. Đường như chưa từng tham gia vận động với Triển Chiêu thì phải, cậu nhóc này thân thủ lưu loát như vậy, phỏng chừng thần kinh vận động cũng rất phát triển đây, tỷ thí với cậu một chút hẳn là rất vui đi.

Núi này không cao, bắt quả có một chút trắc trở, mặt đất cũng có hơi trơn trượt. Bạch Ngọc Đường vừa leo lên đỉnh núi, vừa tập trung lưu ý Triển Chiêu bám theo phía sau lưng mình. Nhìn qua cậu ấy có chút căng thẳng, dường như lực chú ý hoàn toàn không đặt vào mặt đất trơn trượt đầy đá vụn dưới chân, một bộ dạng không yên lòng, một đôi mắt xinh đẹp cứ luôn chú tâm nhìn vào mình.

Bạch Ngọc Đường có hơi buồn bực, chỉ là cũng không quá để ý, cậu Triển Chiêu này tâm tư rất sâu, tâm sự của cậu hẳn là rất khó mà hỏi rõ được. Cứ đoán tới đoán lui về cậu chỉ tổ lãng phí thời gian, còn không bằng lưu ý đường đi nước bước của mình, tránh việc phân tâm không tập trung lại tự mình trượt té.

Tâm tình của Triển Chiêu hôm nay vốn đang tốt, vậy mà lúc này theo sau Bạch Ngọc Đường, vừa nhắc mắt liền có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn, bóng lưng trắng thuần, cao ngất. Đã rất lâu rồi Triển Chiêu chưa từng trở về tình trạng hoảng loạn như vậy.

Cậu biết rất rõ ràng, người đi trước mặt mình lúc này đây không phải là Bạch Ngọc Đường đã tuyệt đối mất đi kia, cậu rõ ràng biết rằng mặc dù nơi này không có bất cứ vết tích nào của thế giới hiện đại, nhưng hoàn toàn không phải Đại Tống ngày xưa. Vậy mà tim vẫn cứ không thể khống chế được mà siết chặt, nhãn thần không cách nào rời khỏi bóng lưng của Bạch Ngọc Đường, hàm răng trắng như sứ không tự chủ mà cắn chặt lấy môi.

Tâm đau dữ dội, Triển Chiêu không cách nào giữ được bình tĩnh. Để giảm bớt tâm trạng căng thẳng, cậu bước nhanh vượt lên trước Bạch Ngọc Đường, bắt tri bắt giác, theo bản năng vận dụng một chút khinh công.

Cho dù ở quá khứ, khinh công của Bạch Ngọc Đường cũng đã thua kém Triển Chiêu một bậc, huống chi giờ là thế giới hiện đại. Cho nên không cần mất bao lâu, Triển Chiêu đã thành công bỏ lại Bạch Ngọc Đường phía sau, tốc độ nhanh tới mức Bạch Ngọc Đường còn không kịp gọi Triển Chiêu lại.

Bởi vì còn hơi buồn bực chuyện sợ nước vừa nãy, bây giờ lại bị Triển Chiêu dễ dàng bỏ xa lại như vậy, lòng háo thắng của Bạch Ngọc Đường vừa khởi động đã bị đả kích không nhỏ, vì vậy cũng bướng bỉnh hẳn lên. Căn bản không thèm gọi Triển Chiêu nữa, hắn cũng bước nhanh hơn. Thế nhưng dù gì không có công phu như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lại còn tức giận, động tác bị ảnh hưởng, trên địa hình gồ ghề như thế này rất dễ té ngã thậm chí bị thương. Huống chi nơi hai người đang đi lại là vị trí nguy hiểm nhất giữa sườn núi, một con đường mòn lên núi rất hẹp, hai bên đường đều là dốc núi đầy cỏ dại, rất dễ ngã xuống.

Đang khi Bạch Ngọc Đường tức giận tiến tới, không để ý dưới chân trượt một cái, thân thể không khống chế kịp quả nhiên té xuống sườn dốc bên cạnh. Tuy rằng núi không cao, nhưng té một trận như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản. Bạch Ngọc Đường không nhịn được mà la nhỏ một tiếng.

“Ai da!”

Một tiếng này hấn kêu rất nhỏ, vậy mà khiến Triển Chiêu quay phắt lại. Thấy thân hình Bạch Ngọc Đường ngã xuống, Triển Chiêu vô cùng sợ hãi, lập tức phi đến chỗ Bạch Ngọc Đường, hướng về phía bóng trắng đó mà vọt tới.

Núi quả thực không cao, lúc Bạch Ngọc Đường rơi chạm đất hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào. Cảm thấy trên người vừa ấm áp lại thoải mái, hoàn toàn không có cảm giác khinh khủng như vừa té xuống từ núi cao. Tuy nhiên chỉ một giây sau, một quyền mạnh bạo đập lên vai hấn, đau đến mức hấn kêu to một tiếng.

“Ai da! Triển Chiêu, cậu điên rồi sao?”

“Anh ——” Triển Chiêu đang ôm chặt hấn, trong mắt ngập đầy nước mắt chuẩn bị tràn khỏi mi, rõ ràng vừa đánh hấn, nhưng cứ như thể cậu mới người đau đến chết đi được.

“Anh, Bạch Ngọc Đường, anh ——”

Bạch Ngọc Đường không biết Triển Chiêu có chuyện gì, nhưng hấn không kịp ngẫm nghĩ nữa, sự chú ý của hấn lập tức bị màu đỏ gai mắt trên cánh tay Triển Chiêu chiếm hết.

“Cậu bị thương!”

31. Chương 31: Người Tôi Yêu Nhất, Xin Đừng Khóc

Quả nhiên, cậu khóc. Nước mắt ngập đầy trong mắt ngay từ lúc mình té xuống núi đến bây giờ rốt cuộc đã chảy ra. Ngực Bạch Ngọc tê rần, theo bản năng, cậu nói đầu tiên chưa kịp nghĩ đã chạy ra đến miệng: “Ngu ngốc, khóc cái gì, tôi có chết đâu.”

—

Đến lúc Triển Chiêu cảm nhận được cơn đau trên cánh tay, máu tươi đã thấm ướt áo sơ mi màu trắng. Ngực Bạch Ngọc Đường đau như thể bị kim đâm, cẩn thận từng chút một cởi áo khoác ngoài của Triển Chiêu ra, lại bị một tiếng hít không khí nhỏ xíu của cậu dọa sợ đến run tay.

“Cậu cố chịu đựng một chút, chúng ta đi bệnh viện ngay bây giờ.”

Muốn ôm lấy Triển Chiêu, tuy nhiên tay chỉ mới vừa choàng lên hông cậu, đã bị người kia nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tôi có thể đi được.” Triển Chiêu nở một nụ cười miễn cưỡng, khiến trong lòng Bạch Ngọc Đường lại đau nhiều thêm một chút.

“Sao cậu lại như thế ——” Bạch Ngọc Đường oán hận cắn răng, cái tên Triển Chiêu này có đôi lúc thật có thể khiến người khác tức chết được.

“Ngọc Đường, đường đi chỗ này dốc như vậy, xuống núi so với lúc leo lên còn khó đi hơn, tôi chỉ là bị thương cánh tay, vẫn có thể đi tốt, anh đỡ tôi là được rồi.” Thanh âm lúc nói chuyện của Triển Chiêu cũng có chút run rẩy, Bạch Ngọc Đường cau mày, miễn cưỡng thừa nhận cậu nói có lý.

Đưa tay qua đỡ lấy Triển Chiêu, hai người cẩn thận bước từng bước một xuống đến chân núi. cảm nhận được bước chân loạng choạng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường trong lòng tự chửi mình đến cả trăm lần, tự nhiên bày ra leo núi là gì, tự nhiên con mẹ nó hại Triển Chiêu bị thương thế này.

Vất vả hồi lâu mới xuống được tới chân núi, Bạch Ngọc Đường lập tức lớn tiếng gọi Đinh Triệu Huệ.

“Triệu Huệ! Cậu mau tới đây!”

“A! Các anh bị gì vậy?!” Đinh Triệu Huệ thấy hai người Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một thân bùn đất đầy chật vật, còn cả vết máu trên áo Triển Chiêu, đột nhiên phát ngốc ra. Tiểu Khiết đứng sát bên cũng có chút choáng váng.

“Ngăn ra đó làm cái gì, khôn gmau lại giúp anh đỡ cậu ấy!” Bạch Ngọc Đường cắn răng nói.

“A! Được.” Đinh Triệu Huệ phục hồi tinh thần, lập tức giúp Bạch Ngọc Đường đỡ lấy Triển Chiêu.

Đỡ Triển Chiêu đưa lên xe, Bạch Ngọc Đường phân phó hai người kia ngồi phía sau giúp ổn định Triển Chiêu cho êm, xong liền đạp mạnh chân ga, phóng xe rời khỏi đảo thật nhanh.

Kỳ thực Triển Chiêu bị thương không nặng lắm, nhưng tâm tình của cậu so với vết thương ngoài da tổn thương nghiêm trọng hơn nhiều. Bạch Ngọc Đường cho là vì cậu bị mất máu nên tinh thần mới có phần hoảng loạn, hẳn không biết, tất cả biểu hiện khác thường của Triển Chiêu đều là vì hắn.

Đi đến bệnh viện gần nhất, bác sĩ băng bó vết thương cho Triển Chiêu, rồi lại làm kiểm tra toàn diện, xác định cậu không có bị sao cả Bạch Ngọc Đường mới hơi yên tâm một chút. Vậy mà chỉ vừa mới nghĩ tới hành động liều mạng vừa nãy của cậu, trong lòng không cách nào giải thích được liền bốc hỏa. Đuổi hai đứa nhỏ tự đi chơi một mình, một Bạch Ngọc Đường tâm trạng không tốt đưa một Triển Chiêu tâm trạng hoảng hốt trở về Hầm Không.

Lúc về đến nơi là hơn hai giờ chiều, mọi người vẫn chưa tới làm, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường đưa thẳng lên tận trên lầu, mơ mơ hồ hồ đã bị Bạch Ngọc Đường dẫn vào phòng của hắn. Trên người Triển Chiêu còn dính một ít bùn đất, vậy mà tên Bạch Ngọc Đường bình thường có bệnh khiết phích kia cứ như

vậy mà dắt cậu ngồi lên giường.

Rót cho Triển Chiêu một ly nước, để cậu uống liền một hơi, nhìn cậu so với ban nãy đã có phần bình tĩnh hơn một chút, Bạch Ngọc Đường cũng nhẹ nhõm thở phào. Đỡ Triển Chiêu nằm dài trên giường, Bạch Ngọc Đường cảm thấy tất cả nhẫn nại của mình đã chấm dứt, ôn nhu đã cạn kiệt, ngược lại tức giận đang ở lần ranh bạo phát. Cho nên, hắn tuyệt đối không muốn phải tiếp tục nhìn thấy thần tình hoảng hốt của Triển Chiêu nữa.

Yên lặng đi tới đầu bên kia của căn phòng, Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, hắn không biết mình đang tức giận với ai, là giận chính mình hay giận Triển Chiêu. Hắn chỉ biết là chuyện này không đúng chút nào, vì sao Triển Chiêu lại bị thương không giải thích được. Còn nữa, vì sao cậu lại phải đối xử với hắn tốt như vậy, cứ như thể cho dù không sống nữa cũng tuyệt đối không để mình phải bị thương dù nhỏ nhất. Nghĩ không rõ ràng, vừa nghĩ tới liền đau đầu, Bạch Ngọc Đường rót cho mình một ly nữ nhi hồng yêu thích, rồi mở đĩa CD.

Tiếng nhạc vừa phát ra, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy cơ thể Triển Chiêu run lên một cái, theo lời ca tiếp tục từng câu tuôn ra, trạng thái tinh thần của Triển Chiêu càng lúc càng kích động. Bạch Ngọc Đường lập tức tắt nhạc, bước nhanh đến bên giường, đem Triển Chiêu đang chôn đầu vào trong gối kéo lên đối diện với mình.

Quả nhiên, cậu khóc. Nước mắt ngập đầy trong mắt ngay từ lúc mình té xuống núi đến bây giờ rốt cuộc đã chảy ra. Ngực Bạch Ngọc tê rần, theo bản năng, cậu nói đầu tiên chưa kịp nghĩ đã chạy ra đến miệng: “Ngu ngốc, khóc cái gì, tôi có chết đâu.”

Ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt Triển Chiêu, lau đi dòng lệ mãnh liệt trào ra không ngừng của cậu.

“Ngọc Đường, cảm ơn anh.” Nước mắt Triển Chiêu vẫn không ngừng lại được, vậy mà lúc nói câu này, cậu lại cười.

“Cảm ơn cái gì, cậu phải nói xin lỗi mới đúng,” Bạch Ngọc Đường bĩu môi một cái, giọng nói trở nên cứng rắn hơn một chút, “Không ừ hử tiếng nào đã đánh người, còn dùng sức lớn như vậy, muốn đánh chết tôi phải không?”

“Xin lỗi.” Triển Chiêu mỉm cười nghẹn ngào, ngồi ngẩn ngẩn trên giường, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường, “Xin lỗi Ngọc Đường, tôi chỉ sợ, tôi sợ anh té xuống sẽ xảy ra chuyện.”

“Tôi xin cậu, núi không cao mà, cho dù té xuống cũng không có chuyện gì lớn, bắt buộc phải liều mạng như vậy sao? Bây giờ thì hay rồi, khiến cho chính mình bị thương chưa nói đi, còn có sức đánh tôi nữa. Tôi té còn chưa kịp chết mà thiếu chút nữa đã bị cậu đánh chết rồi.”

“Nào có nghiêm trọng như vậy,” Triển Chiêu bị bộ dạng khoa trương của hắn chọc cười, lần này nước mắt đã gần như dừng lại.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hơi thở dài, dường như cơn phẫn nộ tràn ngập trong lòng vừa nãy cũng đã bị nụ cười trên mặt cậu xóa bay mất.

“Vừa khóc vừa cười, đúng là điên mà.”

Triển Chiêu vẫn đang cười, điên thì điên thôi, Ngọc Đường, chỉ cần anh không bị gì cả là được rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn vào đôi mắt trong suốt của Triển Chiêu, vào khuôn mặt gần trong gang tấc, nước mắt trong vắt lóe lên trong đôi mắt đó cứ như thể có hơi nóng, bức người muốn phát hỏa. Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn cậu, lại có một loại cảm giác, nếu như được tiếp tục nhìn mãi như vậy, cho dù bị phỏng hần cũng sẽ không tiếc.

Cái gì?! Bạch Ngọc Đường giật mình tỉnh lại, bị suy nghĩ vừa rồi của mình dọa sợ, làm sao có thể nghĩ như vậy, vì sao lại nghĩ như vậy?

Lắc đầu thật mạnh, Bạch Ngọc Đường lui ra sau vài bước, cử động đột ngột của hắn khiến Triển Chiêu giật mình,

Tách ra khỏi ánh mắt tìm kiếm của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cứng ngắc nói: “Bác sĩ dặn cậu cần phải nghỉ ngơi, tôi cũng đã đáp ứng với đại ca tối hôm nay sẽ đến Bạch thị một chuyến, cậu cứ ngủ trước đi, tôi gọi điện cho Nguyệt Hoa gọi cổ về trông chừng cậu.”

Bạch Ngọc Đường dường như sợ cái gì, vừa mới nói xong, còn không liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái đã xoay người chạy khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường cũng có chút hối hận, đứng thẫn người ngay giữa cửa, bên trong vẫn không có động tĩnh. Do dự một chút, Bạch Ngọc Đường thở dài, vẫn là không yên lòng. Muốn quay vào trong nhìn xem Triển Chiêu ra sao, vậy mà tay đặt trên chốt cửa, bản thân vẫn không có dũng khí dùng sức đẩy ra một cái.

Ngay vào lúc đó, dưới lầu truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Bạch Ngọc Đường cau mày, bước nhanh xuống lầu.

Người tới là Đinh Nguyệt Hoa, cô bị một cuộc điện thoại của Đinh Triệu Huệ kéo khỏi bệnh viện. Lúc nhận được điện thoại cô còn nhiệm vụ kiểm tra phòng chưa làm xong, thế nhưng Đinh Triệu Huệ vừa nói tới việc Triển Chiêu bị thương, trong lòng Đinh Nguyệt Hoa lập tức rối loạn, kiên trì xin sư huynh cho nghỉ, liền chạy trở về.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy vẻ mặt có chút quần bách của Bạch Ngọc Đường, Đinh Nguyệt Hoa sững sốt.

“Cậu làm sao vậy hả?”

Thấy Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, Đinh Nguyệt Hoa lại hỏi: “Triển Chiêu đang ở đâu, vết thương có nghiêm trọng không?”

“Cậu ấy —— đang ở trong phòng tôi, cô chăm sóc cậu ấy cho tốt, tôi —— có việc phải ra ngoài một chút.”

Bạch Ngọc Đường cũng không nhìn Đinh Nguyệt Hoa, nhanh chóng rời khỏi nhà.

Đinh Nguyệt Hoa tuy rằng rất thắc mắc phản ứng kỳ lạ của Bạch Ngọc Đường, bắt quá nóng lòng muốn xem thử Triển Chiêu như thế nào, cũng không để ý tới hần nữa.

32. Chương 32: Chuyện Của Tôi

Khi Triển Chiêu nói những lời này, bên mép hiện lên nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ tươi cười này của cậu thật ấm áp. Đinh Nguyệt Hoa đến lúc này mới phát hiện ra, kỳ thực cô đã nhìn thấy nụ cười này rất nhiều lần trước đây, là những khi Triển Chiêu có Bạch Ngọc Đường bên cạnh, trên khuôn mặt cậu thường xuất hiện nét cười như thế.

—

Đinh Nguyệt Hoa vội vã chạy lên lầu hai, đi tới cửa phòng Bạch Ngọc Đường, cửa đóng rất kín. Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong một chút, lập tức ngây dại.

“Triển Chiêu, cậu làm sao vậy?!”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn về phía trước, ánh mắt giống như mất đi tiêu cự, băng gạc trên cánh tay đã rỉ ra máu, vậy mà cậu cứ như thể không cảm thấy đau, hai tay ôm lấy cơ thể mình thật chặt.

“Triển Chiêu, cậu tỉnh lại đi!” Đinh Nguyệt Hoa cố sức vỗ vỗ lên mặt Triển Chiêu, thế nhưng vừa tiếp xúc với gò má của cậu cô mới phát hiện ra trên mặt vẫn còn ẩm ướt, chính là nước mắt còn chưa khô.

Gò má lạnh lẽo của Triển Chiêu tiếp xúc với lòng bàn tay ấm áp của Đinh Nguyệt Hoa, hình như đột nhiên thanh tỉnh lại không ít, tâm tình hoảng hốt cũng dịu xuống nhiều.

“Nguyệt Hoa, là cô.”

Thanh âm nhàn nhạt, run rẩy khiến hàng chân mày thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa nhất thời nhíu chặt, đau xót lại một lần nữa dâng lên trong lòng.

“Đúng rồi, là tôi đây, không sao đâu, cậu có chuyện gì, nói cho tôi biết đi.”

Dùng sức kéo lấy hai cánh tay siết chặt quanh thân của Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa tận lực khống chế không để cho mình bật khóc, lúc này Triển Chiêu mới là người cần được an ủi nhất.

Triển Chiêu ngoan ngoãn để mặc cho Đinh Nguyệt Hoa băng bó vết thương lại cho cậu, tựa như những vết thương này không phải của mình mà nằm trên người kẻ khác.

Cuối cùng cũng băng kỹ vết thương của Triển Chiêu, ngay lúc cột tốt băng gạc, Đinh Nguyệt Hoa rút cuộc cũng không nhịn được nữa, nước mắt từng giọt tách tách rơi trên cánh tay lộ ra bên ngoài của Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhàn nhạt nói: “Nguyệt Hoa, xin lỗi, lại làm cho cô khóc rồi.”

Đinh Nguyệt Hoa sững sốt, như thể lần đầu tiên mới gặp Triển Chiêu, ngạc nhiên cực độ nhìn cậu.

“Triển Chiêu, cậu vừa mới nói gì? Cái gì mà là lại làm cho tôi khóc? Trước đây tôi đã vì cậu mà khóc sao?”

Triển Chiêu nhàn nhạt nở nụ cười, nụ cười kia xuất hiện trên gương mặt vẫn còn vương nước mắt, có vẻ hơi thâm đậm.

“Nguyệt Hoa, không phải cô vẫn luôn muốn nghe chuyện xưa của tôi sao? Hôm nay tôi có thể kể cho cô nghe một chút.”

“Cậu ——”

Đinh Nguyệt Hoa hoảng hốt, Triển Chiêu hôm nay bị làm sao vậy, dĩ nhiên tình nguyện kể ra chuyện tình từ trước đến nay bất kể thế nào cũng không muốn nói tới. Tuy rằng không biết có nên nghe chuyện của cậu hay không, nhưng Đinh Nguyệt Hoa biết rõ, nếu như lúc này mình bỏ đi, sau này muốn Triển Chiêu lại mở lòng một lần nữa là chuyện không thể.

Cho nên, Đinh Nguyệt Hoa cố gắng kéo ra một nụ cười, đỡ lấy thân thể của Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Đừng nóng vội, để tôi rót cho cậu cốc nước ấm, cậu cứ từ từ nói.”

Nước ấm uống xuống bụng, ấm áp khó tả, Triển Chiêu hai tay ôm chén trà, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, không biết đang nhìn cái gì.

“Nguyệt Hoa, thời gian ở Đại Tổng, chúng ta có biết nhau.”

Một câu rời khỏi miệng, trong lòng Đinh Nguyệt Hoa liền trào lên một cơn nhiệt lưu, quả nhiên, không trách được luôn luôn cảm thấy Triển Chiêu thân thiết như vậy, thì ra là một ngàn năm trước chúng ta là

người quen.

“Chúng ta không chỉ quen biết, mà còn có duyên phận rất sâu. Tôi với cô có duyên phu thê, đáng tiếc tôi không thể quý trọng mối nhân duyên đó, tôi có lỗi với cô.”

Đinh Nguyệt Hoa nường mảy, trong lòng bật lên một loại cảm giác chua xót, như thể mình đã biến thành Đinh Nguyệt Hoa của một ngàn năm trước. Biết không nên xen lời vào, vậy mà vẫn không thể nhịn được, rốt cuộc vẫn bật ra khỏi miệng.

“Tôi không trách cậu!”

Trong đôi mắt Triển Chiêu hiện lên một tia quang mang, cuối cùng thu hồi đường nhìn từ phương xa mê man, tập trung ánh mắt về Đinh Nguyệt Hoa.

“Cô thực sự rất hiền lành, đến thời đại này vẫn không hề thay đổi. Một nữ nhân tốt như vậy, Triển Chiêu thật không xứng.”

“Cậu đừng nói vậy.”

Đinh Nguyệt Hoa không biết nên nói gì tiếp, những chuyện kia cô cũng không biết gì, thế nhưng cô có cảm giác rằng phía sau câu nói hời hợt này của Triển Chiêu, ẩn chứa không biết bao nhiêu thống khổ không thể diễn tả thành lời. Ở thời đại một ngàn năm trước, ước hẹn hôn nhân không đơn giản giải trừ dễ dàng như vậy phải không, thời điểm đó, nếu tính cách Triển Chiêu cũng ôn hậu lương thiện như bây giờ, phải hạ bao nhiêu quyết tâm, chịu bao nhiêu ủy khuất mới có thể từ chối hôn ước này, quả thực rất khó tưởng tượng.

“Triển Chiêu, tôi biết không nên hỏi, nhưng liệu cậu có thể nói cho tôi biết trước đây vì sao cậu lại muốn hối hôn không?”

Triển Chiêu nghe cô hỏi, thân thể run lên, thở hắt ra một hơi thật dài.

“Tôi quen biết cô trước, sau lại quen biết thêm một người. Lúc tôi quen cô, suy nghĩ của tôi rất đơn giản thuần túy, nhưng khi tôi biết hắn, tất cả đều đã thay đổi.”

“Người kia, là —— Bạch Ngọc Đường sao?”

Triển Chiêu nghe thấy cái tên đó, cậu cứ cho là mình sẽ không không chế được, vậy mà kỳ lạ thay, cậu không phản ứng như đã nghĩ.

“Đúng vậy, chính là Bạch Ngọc Đường. Tôi chính vì Bạch Ngọc Đường mà không thể cho cô một gia đình, bởi vì hắn đã khiến tôi hiểu ra, nếu thiếu đi tình cảm thật lòng, đối với cả đôi bên, với tất cả mọi người đều không công bằng. Người kia, ngay cả nửa hạt cát cũng không thể dung vào mắt.”

Khi Triển Chiêu nói những lời này, bên mép hiện lên nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ tươi cười này của cậu thật ấm áp. Đinh Nguyệt Hoa đến lúc này mới phát hiện ra, kỳ thực cô đã nhìn thấy nụ cười này rất nhiều lần trước đây, là những khi Triển Chiêu có Bạch Ngọc Đường bên cạnh, trên khuôn mặt cậu thường xuất hiện nét cười như thế.

“Sau đó, hai người lại như thế nào?”

“Sau đó ——” Vẻ tươi cười của Triển Chiêu cứng lại rồi, cậu đang cố gắng buộc mình phải tiếp tục, vì đây là lần duy nhất cậu có dũng khí nói hết ra, cậu muốn nói cho thống khoái một lần thôi.

“Sau đó vẫn tốt, hay là tôi cho rằng vẫn tốt như vậy. Đáng tiếc, tôi không thể trao cho hần một Triển Chiêu toàn vẹn, mà hần không bao giờ muốn một điều gì đó không đầy đủ.”

“Các cậu —— chia tay?”

“Không có,” Triển Chiêu cắn răng, giọng nói run rẩy tiếp tục kể, “Hần nói, một khi hần đã nhận định rồi, thà chết không buông. Hần không đành lòng nhìn ta chết đi, cho nên tự giết chính mình.”

“Cái gì?!” Thanh âm Đinh Nguyệt Hoa phi thường kích động, “Bạch Ngọc Đường hần —— tự sát?”

“Không phải,” Đôi môi Triển Chiêu đã bị cắn đến trắng bệch, “nhưng sự thực so với tự sát không khác nhau là bao. Cái nơi hung hiểm đó, một người đi, một người mất mạng. Hoàng mệnh nan vi, tôi phải đi. Cho nên, trước đó một ngày hần bỏ tôi mà đi, dùng những lời nói tàn nhẫn nhất trên đời khiến tôi phải tin rằng, hần hận tôi. Sau đó, hần đi, sau đó ——”

Môi đã rịn ra máu tươi, Đinh Nguyệt Hoa nghe rồi, cũng không thể nghe tiếp nữa. Cô ôm lấy thân hình run rẩy của Triển Chiêu, nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, dùng giọng nói khàn khàn nén nước mắt cố gắng xoa dịu Triển Chiêu.

“Không phải lỗi của cậu, không phải là lỗi của cậu. Triển Chiêu, cậu không làm gì sai cả ——”

Một giọt nước mắt của Triển Chiêu rơi xuống, đậu lại trên vai áo khoác xanh biếc của Đinh Nguyệt Hoa. Không sai? Tôi không sai, vậy ai mới sai đây?

Lâu thật lâu sau đó, Đinh Nguyệt Hoa cảm giác trọng lượng trên người mình càng lúc càng nặng, nhẹ lay lay, Triển Chiêu cũng không có phản ứng nào. Đinh Nguyệt Hoa chậm chậm buông cậu ra, mới phát hiện Triển Chiêu đã ngủ. Đỡ cậu xuống, lại đắp chăn cho cậu xong, Đinh Nguyệt Hoa cau mày nhìn khuôn mặt còn ngán lệ của Triển Chiêu. Phải làm sao đây? Những điều Triển Chiêu đã trải qua, mặc dù không nói quá rõ ràng nhưng Đinh Nguyệt Hoa đã nắm được nội dung cơ bản, điểm then chốt chính là Bạch Ngọc Đường, phải làm sao đây?

Đinh Nguyệt Hoa không biết đối với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thời này là gì, cho nên cô không thể

quyết định thay Triển Chiêu bất cứ điều gì. Bất quá Đinh Nguyệt Hoa quyết định, chỉ cần Triển Chiêu cần giúp đỡ, cô nhất định sẽ tận lực giúp cậu, tuyệt đối không thể để cậu lại phải chịu thương tổn như một ngàn năm trước nữa.

Triển Chiêu ngủ giấc này rất nồng, mà thực ra cậu ngủ cũng không hề an ổn, chỉ là vừa trải qua cơn kích động quá độ dẫn đến hơi mệt mỏi quá sức. Nên khoảng chừng một giờ sau cậu đã tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, cũng cảm giác trong phòng còn có người khác, Triển Chiêu lập tức ngồi dậy.

“Tỉnh rồi?” Đinh Nguyệt Hoa cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, còn tưởng rằng cậu sẽ ngủ rất lâu.

“À, là Nguyệt Hoa, tôi không sao, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.”

Đinh Nguyệt Hoa cười cười, lại rót một ly nước đưa cho Triển Chiêu, nhìn cậu uống hết rồi mới nhẹ nhàng nói: “Triển Chiêu, những gì cậu vừa nói tôi đều nghe rất rõ, tất cả lo lắng trước đây của cậu ít nhiều tôi cũng hiểu được một phần. Hiện tại cậu vẫn đang kích động như vậy, tôi không thể tùy tiện khuyên cậu nên làm thế nào. Chỉ là tôi hi vọng cậu sau này nếu có chuyện gì khó chịu thì có thể cứ nói với tôi, có được không?”

Triển Chiêu trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc gật đầu.

“Nguyệt Hoa, vừa rồi tôi có hơi mất kiểm soát, cảm ơn cô đã quan tâm tôi, hiện tại tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp một tay, có thể không?”

“Cậu cứ nói đi.” Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười nói.

“Ừm, cô có thể giúp tôi thuê một phòng trọ không?”

“Cái gì?” Đinh Nguyệt Hoa giật nảy, “Cậu không ở đây nữa sao?”

“Không được,” Triển Chiêu nhàn nhạt đáp, “Nơi này là Hãm Không, Hãm Không vốn cũng không phải là nhà của tôi. Vốn tưởng rằng nếu ở đây thì có thể an tâm, nhưng bây giờ ngược lại càng thêm bất an, không bằng dọn đi đi.”

” —— trở về nhà tôi thì sao?”

“Không được, tôi muốn tự lo cho bản thân.”

Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa, mỉm cười, tuy rằng viền mắt vẫn còn chút sưng đỏ, thế nhưng trong ánh mắt đã vui bất nổi thống khổ như thể vĩnh viễn cũng không thể xóa sạch được kia rồi.

33. Chương 33: Thì Ra Là Như Vậy

“Triển Chiêu, tôi yêu cậu.”

Mặc kệ qua bao nhiêu năm, yêu chính là yêu, Bạch Ngọc Đường yêu Triển Chiêu, thiên kinh địa nghĩa.

Bạch Ngọc Đường chạy ra khỏi Hãm Không, trong lòng cũng có chút trống rỗng, không biết phải đi đâu, ngẫm lại đem Triển Chiêu ném cho Đinh Nguyệt Hoa, cũng không biết có ổn chưa. Vạn nhất cậu ấy lại phát điên không biết nha đầu kia có đủ khả năng trấn an cậu hay không. Bất quá hình như Triển Chiêu chưa từng phát điên ở trước mặt bất cứ ai ngoài mình, Bạch Ngọc Đường cười khổ một cái, nếu cứ tiếp tục như thế này, mình cũng rất nhanh trở nên bất bình thường. *(Chú cút đi, đã bỏ em chạy mất còn dám mắng em điên, không giao em cho chú nữa ợ___ợ)*

Nhớ lúc xế chiều đại ca có đánh tới một cuộc điện thoại bảo mình quay về công ty một chuyến, nói gì thì nói hiện tại tâm trạng hỗn loạn, không muốn quay về Hãm Không, vậy đi thăm bên kia đi.

Lúc đến Bạch thị trời đã không còn sớm, đã qua khỏi giờ tan sở được một lúc. Lô Phương không có mặt, nhưng Hàn Chương và Tương Bình vẫn còn đang chộn rộn cái gì đó trong phòng làm việc của Tổng Giám đốc.

“A? Không phải là Tổng giám đốc của tập đoàn chúng ta đây sao?” Tương Bình cười nói, “Sao hôm nay rảnh rồi tới công ty tuần tra thế?”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường hiện đang loạn thành một đoàn, căn bản không có tâm tình đùa giỡn với tứ ca, đi tới bên cạnh ghế salon, nhanh chóng ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, cố gắng hòa hoãn dây thần kinh căng thẳng cả nửa ngày nay.

“Tiểu Bạch, cậu làm sao vậy?” Hàn Chương tinh tế nhìn ra tình huống có điểm không tầm thường, đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhẹ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Nhị ca, em không sao.” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường tràn ngập sự uể oải, nhỏ giọng trả lời nhị ca hắn, thế nhưng ai nấy đều có thể nhận ra, bộ dáng của hắn như thế này làm sao có thể không có việc gì.

“Tiểu Bạch, không phải hôm nay em đưa bọn Triệu Huệ ra ngoài chơi sao?” Tương Bình cũng có chút buồn bực, vốn còn muốn trách cứ hắn không nên dùng xe chung của công ty để làm việc riêng, nhưng khi nhìn cái bộ dạng này của hắn, thực sự cũng không đành lòng nói thêm gì nữa.

“Các anh tìm em có việc không?” Bạch Ngọc Đường không trả lời câu hỏi của Tương Bình, chỉ là lãnh đạm

hỏi lại một câu.

“Nếu không có đại sự gì, em muốn nghỉ ngơi một chút, em quay về phòng làm việc ngả lưng một lát đây.”

Bạch Ngọc Đường từng bước chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc giám đốc, ném lại hai ông anh trai vẻ mặt tràn ngập lo lắng. Chuyện gì xảy ra đây, Hàn Chương và Tương Bình đều rất khó hiểu, bất quá bọn họ càng thêm đau lòng, từ nhỏ Tiểu Bạch đã là một đứa nhỏ trầm tĩnh, chưa từng thể hiện tình tự đại hỉ đại bi, càng chưa từng xuất hiện dáng vẻ thất hồn lạc phách như vậy.

“Anh hai, nhất định đã xảy ra chuyện, em gọi điện thoại cho Triệu Huệ hỏi chuyện đây.” Tương Bình cau mày nói.

“Được, hỏi thử xem đã xảy ra chuyện gì.”

Gọi điện thoại cho Đinh Triệu Huệ xong, Tương Bình càng thêm rối rắm hơn, Đinh Triệu Huệ nói Triển Chiêu bị thương ở trên núi, nhưng không biết vì sao bị thương, hơn nữa hình như cũng không nghiêm trọng. Nhưng khi nhìn bộ dáng của Tiểu Bạch lúc này, giống như nó bị thương thì đúng hơn.

Bạch Ngọc Đường nằm trong phòng làm việc đen kịt, trong đầu không ngừng tái diễn lại hình ảnh gương mặt đầy nước mắt của Triển Chiêu, tim bỗng nhiên đau, đầu cũng rất đau. Giống hệt như mấy hôm trước, chính trong phòng làm việc này, mình cũng đột nhiên đau đầu không giải thích được, sau đó không dám nhìn vào mắt Triển Chiêu nữa. Lần này cũng bị tương tự như vậy sao? Hình như mình cứ tránh né điều gì đó, nhưng đến tận cùng điều đó là gì?

Nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ, nhưng mà nghĩ không ra được bất cứ gì, thanh âm yếu ớt trong đầu kia cứ không ngừng lặp đi lặp lại những lời hằn không thể nào hiểu nổi, hằn sắp bị ép điên rồi.

Ngủ không được, nhưng lại không muốn bật đèn, càng không muốn quay trở về Hầm Không. Bạch Ngọc Đường cứ mơ mơ màng màng nằm trên ghế sa lon trong phòng làm việc như vậy, cho đến tận khi bị Hàn Chương gọi dậy, hắn mới phát hiện đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Nhị ca, sao anh lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường mơ hồ hỏi.

“Anh thấy cậu vẫn không ra khỏi phòng, cho nên cùng anh tư cậu thay phiên nhau ở đây trông chừng cậu.” Hàn Chương cười cười, “Thằng nhóc này, cậu không chịu nói chuyện gì đã xảy ra, làm sao bọn anh yên tâm được.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trong lòng có chút hồ thẹn.

“Xin lỗi nhị ca, khiến các anh lo lắng, em không sao đâu, chỉ là có chút mệt mỏi. Còn có, hôm qua ở trên núi, Triển Chiêu vì cứu em mà bị thương, em cảm thấy hơi khổ sở.”

“Triển Chiêu bị thương vì cậu sao?” Hàn Chương nhướn mày.

“Em trượt chân xuống sườn núi, cậu ấy sợ em té, kết quả chính mình lại té bị thương.”

“Nghiêm trọng không?” Hàn Chương nhàn nhạt đặt câu hỏi.

“Cũng may, bác sĩ nói không sao, Nguyệt Hoa —— đang chăm sóc cho cậu ấy.”

Lúc nói lời này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có cảm giác khó chịu vô cùng, như thể mình đã làm sai điều gì vậy. *(Lại chẳng đem vợ ném cho người ta thế cơ mà:v)*

Hàn Chương tỉ mỉ quan sát biểu tình trên mặt Bạch Ngọc Đường, đột nhiên nói: “Tiểu Bạch, cậu rất lưu ý Triển Chiêu, vì sao vậy?”

Anh không hỏi có đúng hay không, mà hỏi vì sao, bởi vì sự lưu ý này của Bạch Ngọc Đường đã được rất nhiều người chứng kiến trong suốt thời gian dài, không thể nào phủ nhận.

Bạch Ngọc Đường giật mình, vì sao? Hình như chưa từng nghĩ tới vấn đề này, trong đầu cũng chưa từng có chút ý niệm nào phải suy nghĩ về vấn đề này cả.

Thấy Bạch Ngọc Đường sững sốt, Hàn Chương lại hỏi thêm một câu: “Tiểu Bạch, câu đối với Triển Chiêu, có phải có tình cảm vượt quá mức thông thường không?”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường cả kinh, theo bản năng phủ nhận, “Đương nhiên không có!”

Không có sao? Bạch Ngọc Đường vừa trả lời xong liền rơi vào trầm tư, nếu không đúng, những tình tự khác thường này là vì cái gì?

Hàn Chương lắc đầu, lãnh đạm nói: “Anh không hỏi nữa, chính cậu tự suy nghĩ thật cẩn thận đi. Chứ anh thấy cậu Triển Chiêu này tuyệt đối không đơn giản. Cậu ta là cái tên Triệu Trinh của Thiên Hữu kia rất thân cận. Cậu cứ tin nhiệm người này, anh thực sự lo cậu sẽ vì nhỏ mà mất lớn. Nếu cậu thực sự không có tình cảm đặc biệt với cậu ta, vậy làm việc cho tốt, đừng để cậu ta ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của mình nữa, đừng để cho những người yêu quý cậu phải thất vọng.”

Hàn Chương rời khỏi phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường lại lâm vào tình trạng trầm mặc suy nghĩ. Nụ cười của Triển Chiêu, cơn ác mộng của Triển Chiêu, sự quan tâm của Triển Chiêu, nước mắt của Triển Chiêu, còn có mấy tháng chung sống ngắn ngủi này, mỗi một chi tiết, đều rõ ràng như thế. Đối với những kẻ mang tư tưởng tiếp cận Triển Chiêu, hẳn đều tràn ngập đề phòng, muốn đem cậu theo bên người mọi lúc mọi nơi, muốn khiến cậu chỉ vì mình mà mỉm cười, đây là cái gì? Đây là ——

Từ ngữ mà Bạch Ngọc Đường đã quên mất suốt một ngàn năm dằng dặc, cuối cùng hiện lên trong đầu hắn,

như sấm sét giáng xuống trái tim lạnh như băng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, cái người không biết từ đâu rút xuống này, thì ra ——

Chân mày nhíu chặt của hắn dần dần thả lỏng, nụ cười nhẹ nhàng bò lên khóe miệng, sau đó từ từ kéo rộng, thì ra là thế.

“Triển Chiêu, tôi yêu cậu.”

Thanh âm nhẹ nhàng không biết nói cho ai nghe đơn giản thốt ra, như thể đang nói đến một chuyện hiển nhiên, không ai có thể phủ nhận, không ai có thể phản đối. Mặc kệ qua bao nhiêu năm, yêu chính là yêu, Bạch Ngọc Đường yêu Triển Chiêu, thiên kinh địa nghĩa.

Đầu Bạch Ngọc Đường đột nhiên không đau nữa, hình như tâm tình hắn cả đời này chưa từng tốt như thế. Hắn thậm chí còn chưa ý thức được yêu của hắn dành cho Triển Chiêu không giống người ta bình thường yêu nhau, hắn chỉ biết là hắn thật vui vẻ, không chỉ là vui vẻ, mà là ấm áp, một sự ấm áp mà đời này hắn chưa từng trải qua.

Thế nhưng, hắn lại lập tức phải hỏi mình một vấn đề, Triển Chiêu có yêu mình sao? Cậu ấy đối với mình không tồi, tuy nhiên cậu ấy có yêu mình không? Liệu cậu ấy có thể chấp nhận yêu một người đàn ông khác? Một tên cậu ấy chỉ vừa mới quen mấy tháng? Bạch Ngọc Đường chần chờ, nếu tình yêu của hắn không phải sâu như vậy, có thể hắn không thể chịu được một lần đả kích, thế nhưng hắn biết rất rõ ràng, tuy rằng hắn chỉ vừa biết mình yêu không bao lâu, nhưng thật đã yêu quá sâu đậm.

Bất quá bị động và chờ đợi đều không phải tác phong hành sự của Bạch Ngọc Đường, cho dù không chịu nổi, cũng không thể bỏ qua rồi hối hận. Cho nên, Bạch Ngọc Đường ôm lấy tâm tình thấp thỏm hắn lần đầu tiên cảm nhận được từ khi chào đời tới nay, chạy về Hãm Không. Triển Chiêu, tôi phải hỏi cậu vấn đề này, vô luận thế nào, cậu cũng phải cho tôi một đáp án.

34. Chương 34: Tôi Biết Mình Đang Làm Gì

Ngày thứ hai rời khỏi Hãm Không, Triển Chiêu đến cục công an thành phố lấy lại chứng minh thư của mình. Thời điểm tiếp nhận tờ giấy chứng nhận mới tinh từ trong tay Bao Chứng, trong lòng cậu có chút kích động, cảm giác này tựa như được Bao Chứng thừa nhận thêm một lần nữa, thừa nhận cậu là một thành viên của thành phố này, cũng là thừa nhận cậu có thể tiếp tục lưu lại thế giới này.

—

Lúc Bạch Ngọc Đường trở về Hãm Không, hắn thật không ngờ đang chờ đợi hắn là một sự thật không thể nào tiếp thu được, Triển Chiêu bỏ đi. Triển Chiêu trong vòng chỉ có một ngày đã rời khỏi nhà, từ căn phòng nhỏ sát vách hắn nay đã biến mất.

Bạch Ngọc Đường mở cửa phòng đi vào, vật dụng của Triển Chiêu vốn dĩ không nhiều lắm, bây giờ lại còn để lại không ít, chẳng lẽ những thứ lưu lại này cậu đều không cần? Cậu để lại cái bàn kia, cũng để lại những cuốn sách cậu hay đọc đó. Mấy thứ này bình thường cậu đều xem như bảo bối, không cho người khác động vào, vậy mà bất kể cứ như vậy mà bỏ cả lại đây.

Bạch Ngọc Đường không biết trong lòng cảm nhận như thế nào, đi tới bên cạnh cái bàn kia, nhẹ nhàng kéo ngăn tủ, trong này cũng đã trống không. Mỗi lần mình đến phòng của Triển Chiêu, cậu đều khóa ngăn kéo lại thật cẩn thận, như thể bên trong cất giấu bí mật vô cùng trọng đại. Bạch Ngọc Đường cười cười, mình đang làm gì đây, chẳng lẽ nào đang trộm xem việc riêng của Triển Chiêu?

Đưa tay kéo, ngăn tủ không bị khóa. Vốn không phải trống không, bên trong còn có một tờ giấy, có thể là bị rơi xuống trong lúc vô tình. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhặt lấy tờ giấy kia, liếc mắt liền nhận ra chữ ghi trên giấy, quá quen thuộc, mặc dù nét bút có hơi tháu, mặc dù là dùng bút lông viết, thế nhưng đó là tên của mình, được ghi đầy mặt giấy —— “Bạch Ngọc Đường.”

“Triển Chiêu, Triển Chiêu, cậu đi đâu mất rồi?” Giọng nói Bạch Ngọc Đường đều đều, nghe không ra tâm tình gì, bất quá tờ giấy mỏng hần cầm trong tay đang run rẩy.

“Lấy điện thoại di động, gọi cho số của Đinh Nguyệt Hoa, người là giao cho cô ấy, bây giờ muốn tìm người trở về cũng phải hỏi cổ.”

“Alo? Nguyệt Hoa, Triển Chiêu đi đâu rồi? Cô nói rõ cho tôi.”

“Xin lỗi, cậu có thể chờ thêm 2 ngày không? Chỉ cần 2 ngày. Tâm trạng của cậu ấy hiện nay cực kỳ không ổn, cậu ấy không muốn gặp ai cả.”

Thanh âm của Đinh Nguyệt Hoa trong điện thoại chứa đầy yêu thương và thành khẩn, thế nhưng Bạch Ngọc Đường nghe rất bức mình. Từ khi bắt đầu đi vào phòng Triển Chiêu, cổ oán khí tích tụ trong lòng hần không ngừng tăng lên, hần không rõ vì sao, nhưng hần thật sự không muốn nhận.

“Nguyệt Hoa, cô nói cho tôi biết cậu ấy đang ở đâu, ngay bây giờ tôi phải gặp cậu ấy.”

“Bạch Ngọc Đường, cậu không nghe rõ tôi nói gì sao?” Trong giọng nói của Đinh Nguyệt Hoa ẩn chứa âm thanh nức nở, “Coi như cậu nghĩ cho cậu ấy đi, cậu ấy không muốn gặp cậu, cậu ấy chỉ cần hai ngày, cậu không thể chờ cậu ấy một chút sao?”

Bạch Ngọc Đường ngầy ngẩn cả người, đến tận khi Đinh Nguyệt Hoa cúp máy hần vẫn không có phản ứng gì nhiều. Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường, giống như còn có một thứ gì đó khác, oán khí nặng nề chiếm giữ trong lòng Bạch Ngọc Đường biến thành bất an, không biết vì sao, chỉ là bất an sâu sắc.

Ngày thứ hai rời khỏi Hãm Không, Triển Chiêu đến cục công an thành phố lấy lại chứng minh thư của mình. Thời điểm tiếp nhận tờ giấy chứng nhận mới tinh từ trong tay Bao Chứng, trong lòng cậu có chút kích động, cảm giác này tựa như được Bao Chứng thừa nhận thêm một lần nữa, thừa nhận cậu là một

thành viên của thành phố này, cũng là thừa nhận cậu có thể tiếp tục lưu lại thế giới này.

Triển Chiêu không gặp Bạch Ngọc Đường, không phải là từ bỏ, mà là tiếp nhận.

Ngày hôm đó, lại một lần nữa đối mặt với hung hiểm, khiến Triển Chiêu đột nhiên tỉnh ngộ. Có lẽ chỉ sẽ có một ngày nào đó cậu lại không lý do lý khai Bạch Ngọc Đường trước mắt cậu đây, hoặc là Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không lý do lý khai cậu, hoặc rất nhiều chuyện đều là những thứ mà con người nhỏ nhoi như bọn họ không cách nào nắm giữ được, nhưng mà ít nhất, trái tim này vẫn còn là của mình, có thể tự mình giữ lấy khoảng thời gian ấm áp, cũng không để hắt phải lạnh lẽo nữa.

Triển Chiêu nhìn chứng minh thư của mình, hơi nở nụ cười, Ngọc Đường, ta không thể trả cho ngươi một ngàn năm, thế nhưng ta sẽ tận lực cho ngươi thứ ta có thể. Nếu có một ngày ta trở về quá khứ, ngươi đừng tưởng niệm ta, hãy chờ ta luân hồi, chờ một Triển Chiêu mới tới tìm ngươi.

Nghĩ đến tầng này, trong lòng Triển Chiêu hơi có chút chua xót. Cho dù là bản thân, chỉ sợ rằng cũng không mong người thuộc về mình lại đem tình cảm trao cho một người khác, mặc kệ người kia có chính là mình chuyển thế đi chăng nữa. Huống chi, hắt lại là Bạch Ngọc Đường trong mắt không dung được một hạt cát kia chứ?

Có phải ta quá tham lam không, Triển Chiêu cười khổ, nhưng ta phải làm thế nào đây? Viên tâm này vô pháp chia làm hai nửa, chỉ có thể toàn tâm toàn ý đối với một người duy nhất. Thế nhưng trái tim của Triển Chiêu lúc này cũng không phân rõ được người kia là ai. Là hắt kiếp trước, hay hắt hiện tại, cậu chỉ biết rằng, người kia tên gọi Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng lần thứ hai gặp Triển Chiêu, trong lòng vô cùng cao hứng, trên người cậu thanh niên này mang theo một loại khí tức quen thuộc, để Bao Chứng thưởng thức, cũng làm Bao Chứng tin tưởng. Kết quả giám định của Công Tôn Sách lại càng khiến cho Bao Chứng âm thầm cảm thấy hiếu kỳ về cậu, bất quá mặc kệ nói thế nào, ông cũng rất thích Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, cuộc sống ở D thành nếu có bất kỳ khó khăn gì cứ đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ hết mình giúp đỡ cậu.” Lúc đưa thẻ căn cước cho Triển Chiêu, Bao Chứng mỉm cười nói.

Triển Chiêu gật đầu, Bao Chứng giống như cha của cậu, nếu có trắc trở, đương nhiên sẽ tìm tới ông.

“Cục trưởng Bao,” Triển Chiêu mỉm cười nói, “Có vài chuyện tôi vẫn rất mơ hồ, có thể hỏi ngài thì không đúng lắm, chỉ là điều đó với tôi mà nói rất quan trọng, không biết liệu ngài có thể nói cho tôi biết tình hình thực tế được không?”

“Sao?” Sắc mặt Bao Chứng khê biến, “Cậu nói thử xem.”

Biểu tình của Triển Chiêu cũng khôi phục nghiêm túc, hơi nhíu mày, bắt đầu nói: “Cục trưởng Bao, mấy ngày trước lúc tôi ở cửa Bạch thị có nhìn thấy đội phó Triệu.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, sắc mặt Bao Chứng lập tức biến đổi, Triển Chiêu nghĩ thầm, quả nhiên có chuyện.

“Nếu như tôi đoán không nhầm, đội phó Triệu xuất hiện ở Bạch thị nhất định là vì vấn đề của Thiên Hữu. Cục trưởng Bao, việc không nên hỏi tôi tuyệt đối sẽ không hỏi, tôi chỉ muốn biết chuyện này liệu sẽ có ảnh hưởng đến Bạch thị hay không. Dù sao hiện giờ chúng tôi đang cùng với Thiên Hữu hợp tác trong một vụ làm ăn lớn, người của hai bên sẽ tiếp xúc với nhau rất nhiều.”

Thanh âm của Triển Chiêu rất khiêm tốn, người bình thường căn bản không nghe ra có điểm nào xuất sắc hơn người, Bao Chứng lại vì lời nói của cậu mà càng thêm yêu thích. Cậu ta và Triệu Hổ, nhiều nhất là gặp qua một lần ở cục cảnh sát. Cậu nhóc này lại có thể ở khoảng cách không kinh động đến Triệu Hổ, liếc mắt một cái có thể nhận ra hắn, chỉ nhãn lực này thôi cũng đã thập phần hiếm thấy, hơn nữa có thể căn cứ vào đầu mối nhỏ như vậy mà đoán được khả năng Thiên Hữu có vấn đề, cậu Triển Chiêu này, quả thực không đơn giản.

Triển Chiêu lẳng lặng chờ Bao Chứng trả lời, cậu biết, chức trách sở tại, Bao Chứng không thể nói cho cậu biết quá nhiều. Bất quá vì an toàn của Bạch Ngọc Đường, có một số việc nhất định phải nắm rõ, nếu Bao Chứng không nói cho cậu, tự cậu sẽ đi thăm dò.

“Triển Chiêu, theo tôi điều tra, cậu vừa đến Bạch thị không bao lâu, đối với tình huống của Bạch thị vốn không hiểu quá rõ.” Bao Chứng thần nhiên nói, “Bất quá cậu có thể yên tâm, việc Triệu Hổ đến Bạch thị không có bất cứ liên quan đến vụ mua bán các cậu đang tiến hành. Bất quá ——”

“Cậu nói có lý, trong khoảng thời gian này các cậu và người của Thiên Hữu sẽ giao thiệp rất mật thiết, cho nên có một số việc cậu biết một ít cũng dễ đề phòng hơn. Gần đây sự quan tâm của bên cảnh sát đối với Thiên Hữu tương đối chặt chẽ, chính là vì nội bộ bọn họ có vấn đề. Ngày đó Triệu Hổ xuất hiện ở Bạch thị là do tôi bảo cậu ta quan sát hành tung của Triệu Trinh và chú của hắn. Cho nên Triển Chiêu, chuyện này cậu phải bảo mật, cậu có thể làm được không?”

Triển Chiêu trịnh trọng gật đầu, nói với Bao Chứng: “Cục trưởng Bao, cảm ơn chú, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai, cũng sẽ không làm bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến hành động của cảnh sát.”

“Tốt.” Bao Chứng gật đầu, “Bất quá tôi đề nghị, nếu cậu có thể khuyên Bạch thị tạm thời không phát sinh quan hệ thân cận với Thiên Hữu, đối với các cậu có thể sẽ có lợi hơn. Mặc dù chưa có chứng cứ, nhưng dấu hiệu các loại chỉ ra rằng chuyện tình Thiên Hữu có điểm phức tạp, tôi không hi vọng cậu ——”

Bao Chứng cũng không kết lời, thân phận của ông không cho phép ông tiết lộ quá nhiều chuyện, chỉ là sự quan tâm của ông dành cho Triển Chiêu cũng đã bộc lộ hết trong lời nói.

Triển Chiêu cảm kích nhìn khuôn mặt hơi đen của Bao Chứng, một nụ cười nhẹ nhàn nhạt kéo lên khóe miệng.

“Cảm tạ ngài, có điều, tôi còn một việc nữa, không biết có nên hỏi hay không?”

Bao Chứng đã tiết lộ không ít, vậy mà ông vẫn không bài xích nói thêm một ít nữa, lại tín nhiệm Triển Chiêu như thế, ngay cả chính ông cũng có chút cảm giác ngoài ý muốn.

“Triển Chiêu, cậu muốn hỏi gì?”

“Tôi muốn biết, nếu người của Bạch thị và Thiên Hữu tiếp tục quan hệ mật thiết với nhau, liệu có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không? Triển Chiêu yên lặng nhìn Bao Chứng, trong ánh mắt tràn đầy sự trông cậy.

Bao Chứng trầm ngâm một hồi mới bình thản nói: “Triển Chiêu, tôi chỉ có thể nói tới đó, tốt nhất là cậu khuyên được người của Bạch Thị tận lực rời xa tất cả sự tình có liên quan đến Thiên Hữu. Tuy rằng tôi vẫn chưa có chứng cứ, chỉ là hoài nghi, nhưng tôi hi vọng cậu có thể tin tưởng tôi.”

Triển Chiêu gật đầu, nghiêm trang nói: “Cảm tạ ngài.”

Bao Chứng đưa Triển Chiêu ra đến tận cửa phòng làm việc, nhìn theo cậu xuống lầu, thở dài một hơi rồi mới đóng cửa lại.

Triển Chiêu xuống lầu, đang chuẩn bị rời khỏi cục công an về nhà, đột nhiên có một giọng nói thần thần bí bí gọi cậu lại.

“Triển Chiêu.”

Triển Chiêu giật mình, quay đầu lại nhìn, thì ra là người thanh niên trẻ tuổi đã làm đến tận trưởng khoa giám chứng, Công Tôn Sách.

“Công Tôn —— khoa trưởng.” Triển Chiêu vẫn chưa thích ứng với xưng hô mới này.

“Ha ha, kỳ thực cậu có thể dựa theo thói quen cũ gọi tôi là Công Tôn tiên sinh.” Khuôn mặt anh tuấn của Công Tôn Sách hiện ra dáng vẻ tươi cười cực kỳ không phù hợp với khí chất nhã nhặn trên người, nhìn vẻ mặt tươi cười này, Triển Chiêu thậm chí cũng không lưu ý đến những lời Công Tôn Sách mới vừa nói. *(nụ cười hồ ly =)))))*

“Sao nào?” Công Tôn Sách cau mày, người kia thấy mình lại ngẩn người, không biết là ——

“Triển Chiêu, Triển Chiêu?”

Triển Chiêu khôi phục tinh thần lại, mặt cũng đỏ lên.

“Xin lỗi, Công Tôn khoa trưởng.”

“Ha hả, mỗi lần cậu gặp tôi đều nhìn tôi chăm chăm như vậy, Triển Chiêu, không phải là cậu thích tôi chứ?”

“A?!” Triển Chiêu giật cả mình, có điều vừa thấy điệu cười hài hước trên mặt Công Tôn Sách, mới hiểu được là anh ta đang nói đùa.

“Công Tôn khoa trưởng,” Triển Chiêu biết biểu tình trên mặt mình hiện tại nhất định là dở khóc dở cười, bất quá vẫn cố hết sức không chế không cho cơ mặt của mình méo xẹo đi, “Ngài tìm tôi có việc sao?”

Công Tôn Sách mỉm cười gật đầu, nói với Triển Chiêu: “Cậu theo tôi đến phòng làm việc một chuyến, tôi có việc quan trọng phải nói với cậu.”

Hai người đi tới phòng làm việc của Công Tôn Sách, anh không nói gì, chỉ là đưa cho cậu một tập hồ sơ.

“Triển Chiêu, tôi đã quyết định, vẫn cứ để cậu xem qua một chút thì tốt hơn, mặc dù những thứ này hẳn là ký ức chân thật của cậu, bất quá tôi nghĩ có rất nhiều điểm bình thường không nhớ ra được. Phần này là cậu nói ra trong thời gian chịu thôi miên, trong đó có liên hệ với rất nhiều người trong cuộc sống của cậu hiện tại, nếu như cậu đồng ý nói cho tôi biết sự thật, tôi rất mong có thể giúp đỡ cậu. Dù sao, cậu cũng đã gọi tôi là tiên sinh lâu như thế.”

Triển Chiêu tiếp nhận hồ sơ, thật lâu vẫn không mở, cậu lặng lẽ nghe Công Tôn Sách nói, trên tay hơi run lên. Cuối cùng cậu cũng mở hồ sơ, đọc nội dung bên trong thật cẩn thận.

“Triển Chiêu, phần nội dung bên trong tập hồ sơ này chỉ có tôi và cậu biết, ngay cả cục trưởng Bao cũng không biết. Nếu cậu không muốn nói, tôi có thể xem như phần hồ sơ này không tồn tại. Tự cậu quyết định nhé.”

Triển Chiêu nhìn Công Tôn Sách một chút, chân mày nhíu chặt, rồi lại từ từ thả lỏng. Một lát sau cậu mới mở miệng nói: “Công Tôn tiên sinh, quả nhiên không thể gạt được anh.”

Công Tôn Sách mỉm cười, thản nhiên đáp: “Đó là đương nhiên, tôi là thiên tài mà.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, rồi lập tức bật cười: “Tiên sinh, chuyện của tôi có thể nói hết cho anh biết. Chỉ có điều anh cũng phải nói cho tôi biết một việc.”

“Được, công bằng.” Công Tôn Sách cười nói.

“Anh có thể nói rõ cho tôi biết vì sao anh muốn biết chuyện của tôi. Là do hiếu kỳ, hay là một vài kẻ có liên quan đến tôi xảy ra vấn đề?”

Lần này đến lượt Công Tôn Sách sững sờ, anh nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới một lượt.

“Giỏi cho Triển Chiêu cậu, vậy mà cũng có thể nghĩ ra được, thực sự lợi hại.”

Triển Chiêu đem toàn bộ chuyện của mình kể cho Công Tôn Sách, Công Tôn Sách cũng đem toàn bộ nghi ngờ của mình nói lại cho Triển Chiêu.

Trên đường ra khỏi cục công an, trong lòng của Triển Chiêu rất nặng nề, cậu rốt cuộc cũng hiểu vì sao Bao Chứng lại phải nhờ cậu hết sức khuyên can người của Bạch thị tránh khỏi mối quan hệ với Thiên Hữu. Thì ra Thiên Hữu vốn không phải là một công ty đa quốc gia thông thường, dưới sự điều tra của cục thành phố, đã cơ bản có thể xác định gia tộc này đã thực hiện rất nhiều hoạt động mang tính chất xã hội đen. Nói cách khác, hai vị chú cháu này là những nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Triển Chiêu cười khổ, hoàng thượng, quả nhiên đời nào người cũng không đơn giản.

35. Chương 35: Tôi Với Anh, Không Có Khả Năng Đâu

Đến khi Triển Chiêu vừa trở về nhà, không ngờ lại phát hiện ở ngay cửa nhà có một người đang đứng, hơn nữa hình như người này đã đợi cậu rất lâu.

Đến khi Triển Chiêu vừa trở về nhà, không ngờ lại phát hiện ở ngay cửa nhà có một người đang đứng, hơn nữa hình như người này đã đợi cậu rất lâu.

“Triển Chiêu, cuối cùng cậu đã về.” Mím cười rất hòa khí, rơi vào trong mắt Triển Chiêu lại có chút mất tự nhiên.

“Triệu tổng, sao ngài lại tới đây.” Chân mày Triển Chiêu khẽ nhíu một cái, bất quá nháy mắt khôi phục lại thái độ bình thường.

“Tôi biết cậu dọn nhà, tới thăm cậu một chút.” Triệu Trinh cười nói.

“Tôi cũng không nói cho bất cứ ai biết tôi chuyển nhà, Triệu tổng ngài thật đúng là thần thông quảng đại.” Khóe miệng Triển Chiêu kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, tuy rằng cười cũng quá mất tự nhiên.

Hắn năm lần bảy lượt tìm đến mình, rốt cuộc là vì cái gì? Triển Chiêu không nghĩ ra, tuy nhiên cậu biết, chuyện tình trên đời này, tránh cũng tránh không khỏi, huống hồ gì là nghiệt duyên truy đuổi cả ngàn năm. Quên đi, xem thử hắn muốn làm gì cũng được.

“Sao hả, không mời tôi vào sao?” Hình như Triệu Trinh không nghe ra sự châm chọc ẩn trong lời nói của Triển Chiêu, chỉ là nhìn chằm chằm vào cửa nhà trọ.

Dù sao Triển Chiêu cũng là một quân tử, chặn cửa một người tươi cười với mình không phải là chuyện cậu có thể làm được. Tuy rằng không tình nguyện, cậu vẫn mời Triệu Trinh đi vào.

Trong thời gian ngắn hạn, Đinh Nguyệt Hoa lại có thể thuê được một căn phòng đầy đủ tiện nghi như thế này, đương nhiên giá cũng không thấp, nhưng vì loại căn hộ hạng sang này có rất ít cá nhân thuê, hơn nữa phòng này nằm trong đoạn đường không có khu buôn bán, cho thuê cũng không dễ, nên mới có thể tìm được nhanh như vậy. Triển Chiêu chuyển đi lần này thật quá gấp gáp, trong nhất thời không tìm được phòng ở thích hợp hơn, cũng chỉ đành phải chịu tiêu tiền uống phí vào đây thôi.

Sáng hôm nay vừa mới dọn đến, mặc dù không cần phải sửa sang lại chỗ nào cả, nhưng trong phòng vẫn còn hơi bừa bộn. Triển Chiêu rót cho Triệu Trinh một ly nước, hồ hững nói: “Triệu tổng, tôi vừa chuyển tới, còn chưa có thời gian dọn dẹp, ngài ngồi tạm chỗ nào đó đi.”

Triệu Trinh nhận lấy ly trà, cười cười, quan sát bày trí phòng khách một chút, lại ngồi lên ghế sa lon.

“Căn phòng này cũng không tệ lắm.”

“Cũng được.” Triển Chiêu ngồi đối diện Triệu Trinh, tùy tiện đồng ý với hắn.

“Triển Chiêu, cậu tính ở lại đây lâu dài sao?”

“Tùy tình hình.” Vẫn âm điệu thờ ơ đó.

Cuộc đối thoại kiểu này chắc chỉ có thể diễn tả bằng mấy chữ gượng gạo nhạt nhẽo, Triển Chiêu không hiểu vì sao Triệu Trinh còn muốn tiếp tục ở nhà mình để tự làm bản thân bẽ mặt nữa, chẳng lẽ cảm giác của mình với hắn không giống nhau? Nhìn dáng vẻ hăng hái bừng bừng của hắn, e rằng là như vậy thật.

Im lặng một hồi, bầu không khí cũng càng khó xử hơn. Thế nhưng ngay lúc đó, Triệu Trinh đột nhiên lên tiếng: “Triển Chiêu, tôi muốn mời cậu giúp tôi một chuyện, không biết cậu có đồng ý hay không?”

Triển Chiêu ngần ra một chút, giúp đỡ? Thật đúng là nghĩ không ra mình có thể giúp được vị đại tổng giám đốc Triệu Trinh này ở chỗ nào.

“Triệu tổng, ngài nói thử xem.” Triển Chiêu thản nhiên nói, “Việc tôi làm được cũng không nhiều lắm.”

Triệu Trinh mỉm cười, im lặng đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

“Quá khiêm tốn, Triển Chiêu, cậu vốn không phải là một người bình thường.”

“Cái gì?” Chân mày Triển Chiêu nhíu chặt, “Ngài đây là ý gì?”

“Không có gì,” Triệu Trinh khí định thần nhàn, “Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ở Bạch thị đã cảm giác cậu không giống người thường. Con người của tôi có một thói quen, đối với những việc mình có cảm giác hứng thú lúc nào cũng rất nhiệt tình, cho nên tôi mạo muội điều tra qua tình huống của cậu.”

Chân mày Triễn Chiêu càng nhíu chặt hơn, trong lòng nảy lên một loại dự cảm xấu, Triệu Trinh, rốt cuộc người muốn làm gì?

“Thứ tôi tra được ngược lại có chút kinh người, mà không, có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.” Nụ cười của Triệu Trinh có chút quỷ dị.

Triễn Chiêu lấy lại bình tĩnh, hai mắt nhìn thẳng Triệu Trinh, giọng nói nhàn nhạt không thể đoán được tâm trạng như thế nào.

“Triệu Trinh, người tra được cái gì?”

Triệu Trinh, Triễn Chiêu cười thầm trong lòng, hoàng thượng, người đã nhất định cùng ta dây dưa không rõ, có vẻ như Triễn Chiêu ngày sau phải theo thói quan gọi thẳng kỳ danh của người thật.

Triệu Trinh sững người, có chút không quen nổi khi Triễn Chiêu đột nhiên đổi giọng, bất quá phản ứng lại được ngay.

“Ha hã, tra được còn không hấp dẫn bằng tra không ra, Triễn Chiêu, tôi nói vì sao cậu lại không giống người bình thường như vậy, thì ra cậu là một người từ trên trời rơi xuống.” Thờ ơ nhìn lướt qua Triễn Chiêu, Triệu Trinh nói tiếp, “Mất trí nhớ à, người mất trí nhớ mà lại vẫn có thể biểu hiện ưu tú như vậy, Triễn Chiêu, cậu ngày trước nhất định càng không tầm thường đi.”

Triễn Chiêu thở dài một hơi, xem ra hẳn không tra được gì nhiều, cũng đúng thôi, ghi chép đó của Công Tôn tiên sinh làm sao có thể dễ dàng bị người ngoài tra được.

“Quá khen rồi,” Triễn Chiêu cười cười với Triệu Trinh, “chuyện trước kia tôi đều không nhớ rõ, cho nên có không tầm thường như anh nói hay không, tôi cũng không biết được.”

Triệu Trinh chăm chăm bắt lấy ánh mắt của Triễn Chiêu, cười nói: “Khi nhìn thấy cậu lần đầu tiên, tôi đã cảm thấy cậu rất quen mặt. Triễn Chiêu, cậu tới thành phố này mới chỉ có hơn một năm, cảm tình đối với Bạch thị cũng không sâu là mấy, chi bằng đến Thiên Hữu giúp tôi đi.”

“Triệu tổng đây là muốn bảo tôi rời khỏi Bạch thị, hay là muốn tôi ở lại Bạch thị làm nội ứng cho ngài?” Thanh âm của Triễn Chiêu đã trở nên lạnh như băng.

“Ha hã, đừng nóng giận mà.” Triệu Trinh cười cười, tuy rằng cười cũng quá mất tự nhiên, “Theo tôi được biết, cuộc sống của cậu ở Bạch thị cũng không tốt là bao, nếu không vui như thế, vì sao không đổi sang nơi khác chứ?”

“Có vui hay không, tôi tự mình biết, nếu giúp đỡ mà Triệu tổng nói là việc này thì xin lỗi, tôi chỉ có thể nói, ngài ưu ái tôi hơi quá rồi.”

Triển Chiêu đứng lên, đi tới cửa, nhìn dáng vẻ như là hạ lệnh đuổi khách.

Triệu Trinh cũng không tức giận, chỉ là thản nhiên nhìn Triển Chiêu. Buông ly trà trong tay, cũng chậm chậm đi tới cửa, dừng lại trước mặt Triển Chiêu, ánh mắt ôn hòa nhìn trực tiếp vào mắt cậu.

“Triển Chiêu, cậu đoán thử xem, nếu như bốn vị đại nhân vật của Bạch thị biết cậu có hẹn riêng với đối thủ cạnh tranh của họ, họ sẽ nghĩ gì?”

“Không nhọc Triệu tổng lo lắng, ngài hiện giờ là đối tác của chúng tôi, trong mắt tôi, ngài chỉ là cộng sự.”

“Hay cho cái danh cộng sự,” Khóe miệng Triệu Trinh câu lên một tia cười nhạt, “Vậy nếu như Bạch Ngọc Đường biết cậu gặp tôi ở nhà, rồi sẽ nghĩ thế nào đây?”

“Anh nói cái gì?!” Triển Chiêu nhướn mày, giọng nói có chút loạn.

“Tôi với cậu đều là đồng đạo thôi,” Triệu Trinh cười đầy hứng thú, chọc cho Triển Chiêu vốn tính khí tốt mà cũng muốn cho hắn một đấm, “Nếu cậu không muốn để hắn biết tâm tư của mình, tốt nhất là đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. Hắn lại không phải loại người như cậu, hay là, cậu thử nhìn người khác thử coi sao.”

“Người câm miệng!”

Triển Chiêu không thể nhịn được nữa, tròng cảnh giống hệt như trong trí nhớ này, loại thái độ khiến cậu nhịn không nổi này, bình sinh đây là lần thứ hai khiến cậu muốn vì mình mà giết người. Lần đầu tiên chính là vì Tương Dương Vương Triệu Giác một ngàn năm trước, lần này lại vì kẻ gần trong gang tấc tên Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu đột nhiên rơi vào tình trạng không khống chế được cảm xúc, hơi giật mình, hắn vốn muốn thử lôi kéo người này, cũng mang theo một ít tâm tình đùa cợt mua vui, thế nhưng không nghĩ Triển Chiêu phản ứng giống như bị vũ nhục cực độ. Lẽ nào mình nhìn lầm? Triệu Trinh lùi mạnh về sau mấy bước, nín thở, tuân lệnh ngừng nói, hắn không dám thử kích thích con người thoát nhìn sắp sửa phát cuồng này nữa.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào mặt Triệu Trinh, nửa ngày không nói gì, đến tận khi tâm tình dần dần bình phục, mới mở miệng gần từng chữ.

“Triệu Trinh, anh nghe cho kỹ. Tôi với anh, không bao giờ có khả năng có bất kỳ mối quan hệ nào, ở đây không chào đón anh, mời đi ngay cho.”

Triệu Trinh sững sờ, cơn giận trong ngực cũng bị thái độ của Triễn Chiêu kích động, từ trước tới nay không có một ai cả gan cự tuyệt hẳn, mà người tên Triễn Chiêu này lại năm lần bảy lượt khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hắn. Triệu Trinh nổi nóng, giơ tay lên liền muốn tóm lấy Triễn Chiêu. Triễn Chiêu thật không ngờ hắn lại động thủ như vậy, không kịp chú ý, thiếu chút nữa đã để hắn đắc thủ. Ngay thời điểm cánh tay Triệu Trinh chuẩn bị chụp lấy hông của Triễn Chiêu, một quyền mạnh bạo giáng thẳng vào bụng Triệu Trinh.

“A!” Hét thảm một tiếng, Triệu Trinh bưng bụng ngồi chồm hổm trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng đầy mặt.

Tuy rằng một đám này Triễn Chiêu không dùng toàn lực, nhưng quả thực rất nặng, qua đủ năm phút, cơn đau trên bụng Triệu Trinh mới đỡ đi.

Triễn Chiêu vẫn đứng trước mặt hắn, không hề động. Như thể còn đang đắm chìm trong tâm tình kích động vừa nãy. Đợi Triệu Trinh đứng lên, Triễn Chiêu mới đưa mắt nhìn về phía hắn.

“Triệu Trinh, người đi đi, đừng xuất hiện trong tầm mắt của ta một lần nữa. Lần sau nếu ta lại động thủ, người tuyệt đối sẽ không có cơ hội đứng dậy.”

Triệu Trinh bỏ chạy trốn chết, một lúc thật lâu sau, Triễn Chiêu vẫn đứng yên tại chỗ, duy trì tư thế ban nãy, không hề nhúc nhích. Trong vòng một năm đầu tiên đến nơi này, Triễn Chiêu đọc không ít sách, trong đó có rất nhiều sách sử, nhất là lịch sử đời Tống. Thuật Đế vương, ở thời đại trước đây của Triễn Chiêu làm sao có khả năng tiếp xúc, thế nhưng ở thế kỷ hai mươi mốt, mấy thứ này lại rõ ràng được ghi chép lại trong các loại thư tịch, có rất nhiều người nghiên cứu, có rất nhiều người diễn dịch.

Rời khỏi đoạn lịch sử kia, Triễn Chiêu có thể tỉnh táo nhìn lại từng hành động của mình. Không rõ được đó là cảm giác gì, chỉ có thể nói là một lời khó nói hết đi. Đây là Đại Tống cậu vẫn một mực bảo hộ kia, trong mắt là bách tính, trong mắt là Bao đại nhân, thậm chí trong mắt là hoàng đế, đến tột cùng cái gì là quốc gia, đến tột cùng cái gì là thiên hạ. Thấy càng nhiều, trái lại càng không hiểu.

Càng về sau, Triễn Chiêu không xem nữa, bởi vì trong đó không tìm được thứ cậu mong muốn, cũng không tìm thấy niềm vui, tất cả những thứ mình dùng chính tính mạng gìn giữ, kết quả chỉ là một hàng chữ trong sách. Nguyên lai giang sơn bách tính, chẳng qua là để bản thân đế vương gia tư dục, Ngọc Đường, người chết quá oan, chúng ta thật không đáng.

Ngày hôm nay, khi cậu đối mặt với Triệu Trinh, lời nói của Hoàng đế ngày trước và bây giờ không khác nhau là mấy. Triễn Chiêu phi thường phần nộ, phần nộ đây không phải bởi vì thái độ khinh mạn của Triệu Trinh, mà vì rốt cuộc cậu đã biết, trăm ngàn năm qua, con người tuyệt đối không thay đổi bao nhiêu. Triệu Trinh vẫn ích kỷ như trước, hắn và Triệu Giác nào có khác gì nhau, chẳng qua vận khí của hắn tốt hơn chút đỉnh mà thôi.

Mà Ngọc Đường đâu? Người đối với Triễn Chiêu vẫn cứ tốt như vậy, ta tuyệt đối không thể để loại người như vậy hại người lần thứ hai. Lần này ta nhất định sẽ tận lực cố gắng, khiến hai kẻ ích kỷ đó rời xa khỏi cuộc sống của chúng ta.

Triển Chiêu lúc này cũng không ý thức được, đây là lần đầu tiên cậu không xem cái chết của Bạch Ngọc Đường năm đó là do lỗi của mình, đây là lần đầu tiên. Đây cũng là lần đầu tiên, cậu quyết định ở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đem tất cả hiểm nguy ngăn bên ngoài cuộc sống chung của hai người.

Lúc Triển Chiêu đứng ở bên trong cửa phòng, có một người đang đứng bên ngoài nhà trọ. Triển Chiêu đang dần hòa hoãn tâm tình kích động, còn người kia, lại dần dần tích lũy cơn giận trong lòng.

36. Chương 36: Tôi Yêu Em

Triển Chiêu, tôi chỉ yêu cầu em một đáp án, tuy nhiên tôi không tiếp nhận câu trả lời phủ định. Tôi yêu em, yêu đến mức không cho phép em không yêu tôi. Em —— hẳn là yêu tôi chứ.

—

Bạch Ngọc Đường tận mắt thấy Triệu Trinh vào nhà mới của Triển Chiêu, thật lâu sau hắn trở ra, mà Triển Chiêu vẫn ở bên trong. Bạch Ngọc Đường không rõ vì sao Triển Chiêu không báo địa chỉ nhà mới của cậu cho hắn. Bạch Ngọc Đường không muốn tin lời nhị ca. Nhưng mà, Triển Chiêu và Triệu Trinh, bọn họ quả nhiên rất thân cận.

Bạch Ngọc Đường biết mình thích Triển Chiêu, tuy nhiên đến bây giờ hắn mới biết, hắn đã không thể nhẫn nại chịu cảnh trong cuộc sống của Triển Chiêu có tình cảm của người khác xuất hiện.

Ánh mắt Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu khiến hắn khó chịu, trước đây chỉ là theo bản năng phòng bị, đến hôm nay hắn mới biết rõ trước đây mình phòng bị cái gì. Cảm tình Triệu Trinh đối với Triển Chiêu vốn không phải là thưởng thức đơn thuần, đó là một loại chiếm hữu. Nhìn hắn đi vào nhà Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường rất muốn xông vào bắt lấy Triệu Trinh, tuy nhiên hắn nhịn được. Lúc này Triệu Trinh đi ra, Bạch Ngọc Đường không hiểu vì sao mình còn chôn chân ở đây làm gì, hắn đang sợ cái gì?

Không phải mình là một người cảm được thì cũng buông được sao? Yêu cứ yêu, không yêu sẽ không yêu, một đáp án đơn giản, có gì mà không dám nghe chứ.

Không biết qua bao lâu, Bạch Ngọc Đường từng bước một đi đến trước cửa nhà trọ, mấy bước chân này vô cùng kiên định, cũng lại vô cùng chậm, như thể đi mất cả một đời.

Trịnh trọng gõ cửa, hít sâu một hơi, chờ đợi. Chỉ mới hai ngày không nhìn thấy Triển Chiêu, vậy mà đối với Bạch Ngọc Đường lại dài đằng dặc như đã hết một đời. Hai ngày trước, hắn còn chưa biết. Hai ngày sau, muốn không biết, đã không còn kịp rồi.

Cửa bị giật mạnh ra, ánh mắt Triển Chiêu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, ôn hòa lại chấp nhất, như nước mắt ngày đó, nóng chảy đến thiêu đốt trái tim Bạch Ngọc Đường. Chỉ là lần này, Bạch Ngọc Đường không né tránh, hắn đã nhận ra, đôi mắt này không chỉ đẹp mà còn ám áp khiến hắn yêu vô cùng, thế nhưng

trong ánh mắt đỏ hình như cũng có chút ưu thương hẩn không nắm bắt được. Bất quá, chỉ cần có thể, hẩn nguyện ý dốc hết toàn lực, xóa đi ưu thương này. Đúng vậy, chỉ cần có thể.

“Triển Chiêu, tôi có lời muốn nói với cậu.” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường có chút run rẩy, bất quá ánh mắt vẫn không rời đôi mắt ánh lên thủy quang của Triển Chiêu.

“Ngọc Đường, tôi cũng có lời muốn nói với anh.”

Miệng hé ra, vậy mà lại nói không nên lời, lời này đợi một ngàn năm, đối mặt với đối phương, hai người lại vẫn không có cách nào bày tỏ. Không phải vì sợ nghe được đáp án không giống nhau, mà là cảm giác lời này quá nặng, có lẽ, là tình cảm quá nặng.

Đôi mắt của Triển Chiêu, còn có nụ cười của Triển Chiêu, rơi vào mắt Bạch Ngọc Đường, không còn là vẻ đẹp của người phạm tội. Bạch Ngọc Đường thầm mắng mình ngu muội, vì sao dần như thế, người như vậy, lại đến tận hôm nay mới nhận ra mình yêu người ta.

Triển Chiêu đi tới cạnh ngăn tủ, lấy ra một cái bình nhỏ. Bạch Ngọc Đường biết trong đó cất cái gì, là nữ nhi hồng hai người cùng thích.

Rượu rót ra, Triển Chiêu không nói gì, lặng lẽ uống ngay một chén, sau đó lại rót một chén. Bạch Ngọc Đường cũng bắt chước dáng vẻ của cậu, yên lặng uống rượu, nghĩ xem Triển Chiêu rốt cuộc muốn nói với mình cái gì.

Hai người hình như đều đắm chìm trong rượu, tựa như trong chốc lát uống rượu xong, mới có biện pháp trút ra được những lời muốn nói. Bất quá, Triển Chiêu đánh giá tửu lượng mình có hơi cao, chưa được bao lâu cậu đã say. Người say nhìn chung sẽ can đảm hơn một chút, nhất là Triển Chiêu, tính tình khi say vốn dĩ không phải luôn tốt như lúc bình thường. Hai gò má đỏ bừng, đôi mắt đong đầy nước, khóe miệng mang nụ cười, Triển Chiêu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường trước mắt, một câu mơ mơ hồ hồ thoát ra khỏi miệng: “Ngọc Đường —— ta nhớ ngươi, nhớ ngươi ——”

Tửu lượng của Bạch Ngọc Đường tốt hơn Triển Chiêu rất nhiều, cho nên hẩn vẫn còn rất tỉnh táo, có điều, sau khi nghe câu này, hẩn cũng đã say.

“Triển Chiêu, tôi yêu em. Còn em?”

Thì ra thổ lộ cũng không quá khó khăn như vậy, bởi vì sẽ có khả năng được một câu trả lời tốt.

Thế nhưng Triển Chiêu không nói gì, nhân thần mê ly nhìn đắm đắm vào đôi mắt Bạch Ngọc Đường, nụ cười trên môi vừa quen thuộc vừa xa lạ. Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, cậu ấy đang nhìn ai? Vì sao rõ ràng là nhìn thẳng vào mình, nhưng trong ánh mắt của cậu lại như phải chiếu bóng hình một người khác.

Triển Chiêu, tôi chỉ yêu cầu em một đáp án, tuy nhiên tôi không tiếp nhận câu trả lời phủ định. Tôi yêu em, yêu đến mức không cho phép em không yêu tôi. Em —— hẳn là yêu tôi chứ.

Bạch Ngọc Đường vương hai tay, ôm chặt lấy người trước mặt, nếu đã không trả lời, hẳn quyết định dùng cách thức của mình để tìm kiếm đáp án.

“Chiêu, tôi yêu em.”

Ôn nhu hôn lên mi mắt của Triển Chiêu, hôn tới nước mắt của cậu. Không được khóc, đời này sẽ không để em phải khóc nữa.

Bạch Ngọc Đường đã chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ bị Triển Chiêu đẩy ra, chịu lĩnh giáo đầy đủ thân thủ của cậu. Thế mà người trong lòng ngay cả một phản kháng nhỏ nhất cũng không có, nhu thuận đến độ khiến hắn tiếc thương. Chiêu, xin lỗi, tôi không từ bỏ em được. Nếu bây giờ em không đẩy tôi ra, tôi sẽ vĩnh viễn không bỏ được. Muốn tôi buông tay, trừ khi em giết tôi.

Ôn nhu, vốn không phải thói quen của Bạch Ngọc Đường, hẳn là một người lãnh tĩnh, thậm chí là lạnh lùng. Nhưng lúc này đây, đối diện với chuyện tình hắn chưa từng biết, đối mặt với nam nhân cường đại rồi lại yếu ớt này, Bạch Ngọc Đường bất giác lại ôn nhu đến khó tin, ngay cả chính hắn cũng có chút giật mình.

Bạch Ngọc Đường hôn vào khóe mắt khẽ run của Triển Chiêu, hôn lên gò má phỉm hồng nóng rực, cảm giác trân quý, khiến hai trái tim đầy sức trẻ cũng đập rộn ràng. Cảm giác được tim còn đập, chính là vẫn còn sống, Bạch Ngọc Đường như vậy, hỏi Triển Chiêu làm sao có thể đẩy hắn ra. Cho dù là vũ nhục, cho dù là tàn phá, vào thời khắc này, Triển Chiêu chỉ muốn đem mình giao hết vào trong tay hắn, cái mạng này, con người này, đều trao cho hắn, mình không cần phải lưu lại một chút nào.

Y phục từng món một rơi xuống sàn nhà, Bạch Ngọc Đường không hiểu vì sao tay mình lại run, mà đôi tay run rẩy này lại đang vô cùng kiên định tiến hành những động tác dường như hắn đã làm rất nhiều lần. Xa lạ rồi lại quen thuộc, khiến hắn cũng hoảng hốt, dường như thân thể ấm áp ôm vào trong ngực đã sớm thuộc về mình từ rất lâu trước đây. Không thể nghĩ, nghĩ cũng không thông, bất quá cảm giác này thật tốt quá, vì sao còn muốn nghĩ ngợi gì, chỉ cần cảm thụ, chỉ cần yêu em.

Môi dán vào nhau, cẩn thận thử nghiệm, hai người cũng không dám quá kích động, bởi vì lửa nóng trong ngực sẽ cháy lên, có một loại cảm giác như thiêu hủy, lửa kia sẽ dung hợp hai người. Lời lẽ ôn nhu, mang theo vị đạo nữ nhi hồng, không biết là khí tức của ai truyền cho ai. Người trong ngực đang run rẩy, Bạch Ngọc Đường vuốt ve trấn an cậu, ngón tay hơi lạnh trượt trên cơ thể Triển Chiêu, đem đến càng nhiều cơn run rẩy. Triển Chiêu theo bản năng nhắm mắt lại, thế nhưng lại không nhịn được mà mở ra. Chỉ còn duy trì một ý nghĩ sáng suốt, muốn nhìn hắn, muốn nhìn con người đã tịch mịch cả ngàn năm này, đây là cách duy nhất để cậu có thể xoa dịu hắn.

Đến tận lúc tất thấy đều đã không chịu đựng nổi, Bạch Ngọc Đường vẫn còn kiên trì giữ vững ấn tượng lớn nhất của bản thân. Tuy rằng hắn không xác định được trong lòng Triển Chiêu là ai, nhưng hắn cũng sẽ không bỏ cuộc. Bất kể ra sao, hắn cũng không nhẫn tâm thương tổn Triển Chiêu, lại càng không muốn để cậu phải chịu một phen một tấc khó chịu nào.

Nam tử kết hợp luôn luôn kèm theo đau đớn, Triễn Chiêu đau, Bạch Ngọc Đường cũng đau, đau đớn trên cơ thể và trong lòng đều vô cùng rõ ràng. Cảm giác vui sướng cùng thống khổ đầy quen thuộc cùng tồn tại, khiến chân mày hai người có chút nhăn lại.

Vào giờ khắc này, ánh mắt say chén choáng của Triễn Chiêu đột nhiên trở nên thanh tỉnh lạ thường. Mồ hôi lạnh của Bạch Ngọc Đường rơi trên người cậu, từng chút bị nhiệt độ cơ thể của Triễn Chiêu hun nóng. Chầm chậm giơ tay lên, đặt lên chân mày dính chặt của ái nhân, Triễn Chiêu mỉm cười. Nụ cười ung dung, nụ cười Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ gặp, lại mang theo sự quen thuộc từ dòng luân hồi siêu việt. Bạch Ngọc Đường không hiểu, cũng đã không còn khả năng tự hỏi, hắn chỉ biết thuận theo tim mình cơ thể mình, cùng với tình yêu trong linh hồn của người này, gắn kết chặt chẽ hơn.

Cuối mùa thu, tiết trời rất lạnh, trong phòng lại vô cùng ấm áp, bởi vì tâm thật ấm.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Triễn Chiêu tỉnh lại, trong phòng không có ánh mặt trời chói mắt, có điều vẫn cực kỳ sáng sủa. Rèm cửa sổ rất mỏng, bất quá đã được kéo lại cẩn thận, người kéo rèm cửa sổ kia không muốn ánh dương quang lọt vào quấy rối giấc ngủ của người trong phòng. Thời gian đã gần được hai năm, đây là lần đầu tiên Triễn Chiêu có cảm giác được ánh mặt trời bao bọc. Chỗ này thật tốt, còn hơn cái phòng nho nhỏ ở lầu hai Hãm Không kia, ở đây thích hợp để làm nhà hơn đi. *(Là do có người yêu bên cạnh đó em ơi ơ____ơ)*

Chậm chạp di chuyển cơ thể, trên người kéo tới một cơn đau nhức khó chịu, cảm giác rõ rệt trong trí nhớ này khiến Triễn Chiêu đỏ bừng mặt. Ngày hôm qua uống thật nhiều, cũng thật sự động tình. Bất quá Triễn Chiêu cũng nhớ rõ, Bạch Ngọc Đường giống mình, cẩn cẩn dục dục, không dám phóng túng bản thân. Là trong lòng còn có nỗi sợ phải không, Triễn Chiêu đạm nhiên nở nụ cười, Ngọc Đường, chúng ta quả nhiên tâm ý tương thông, ta sợ rằng cũng không thể lừa gạt người được điều gì nữa.

Sau khi Bạch Ngọc Đường vào phòng thấy Triễn Chiêu cười như vậy, cũng an tâm cười, nụ cười của cậu từ đêm qua bắt đầu đã trở nên khác biệt. Đẹp đến không giống người phạm, người như vậy mà lại thuộc về mình? Bạch Ngọc Đường từng bước một đi đến bên giường, dịu dàng cầm lấy tay Triễn Chiêu, mỉm cười hỏi: “Tỉnh rồi?”

Triễn Chiêu gật đầu, ngồi dậy trên giường, hơi nhíu nhíu mày, nhìn xuống cảm giác đau nhức, cười cười nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, anh vừa đi đâu?”

“Tôi đi làm điểm tâm cho em ăn.” Bạch Ngọc Đường không hề buông tay, tiếp tục nhìn Triễn Chiêu, như là sợ cậu sẽ bất thành linh biến mất, “Triễn Chiêu, tôi —— ”

Triễn Chiêu ngồi im lặng, mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường thật kỹ, chờ hắn nói hết nửa câu còn lại.

“Tôi —— tối hôm qua tôi nói gì, em có nghe thấy không?”

“Tối hôm qua Ngọc Đường nói nhiều thứ như vậy, không biết anh đang hỏi câu nào a?” Trong đôi mắt đẹp của Triển Chiêu ánh lên một tia sáng giảo hoạt, Bạch Ngọc Đường vì quá căng thẳng nên không nhìn thấy.

“Tôi nói rất nhiều sao?” Cau mày nhớ lại lời nói và việc làm của mình tối qua, không cách nào nhớ được ngoại trừ câu tối trọng yếu kia ra, mình còn nói cái gì nữa.

Triển Chiêu vẫn không chịu vào đề với hắn, chỉ mỉm cười nhìn hắn, khuôn mặt tươi cười, hô hấp ấm áp gần trong gang tấc, khiến tim Bạch Ngọc Đường càng lúc càng đập loạn. Dù sao đi nữa nghĩ mãi cũng không ra, đơn giản cứ da mặt dày mà làm tới là được.

“Chiêu, hôm qua tôi nói tôi yêu em, em còn chưa nói với tôi là em yêu tôi, đây không phải là rất thiết cho tôi sao?”

“Tôi ——”

Triển Chiêu thật không ngờ sự rụt rè và ngượng ngùng của hắn duy trì không được tới một ngày, Bạch Ngọc Đường sau khi bị tình hình thực tế đánh thức, hình như trong nháy mắt đã khôi phục lại cái đức hạnh phong lưu thiên hạ kia. Nhìn hắn dán khuôn mặt tuần tú về phía mình, Triển Chiêu có điểm dở ra.

“Em nói thế nào a?” Bạch Ngọc Đường cười, tuy nhiên trong lòng vẫn rất căng thẳng, hắn cũng không biết vạn nhất đáp án của Triển Chiêu không giống với hắn nghĩ, hắn phải làm sao.

“Tôi ——”

Triển Chiêu cúi đầu, không khí chung quanh hai người đột nhiên trở nên rất ngưng trọng, ngoại trừ tiếng tim đập cũng không còn thanh âm nào khác.

Không biết qua bao lâu, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ôn nhu lấp lánh lệ quang nhàn nhạt, khóe môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng thì thầm: “Bạch Ngọc Đường, tôi yêu anh.”

Triển Chiêu nói xong câu đó, vẫn nhìn Bạch Ngọc Đường, thế nhưng hình như hắn không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ là không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào mắt Triển Chiêu.”

“Ngọc Đường, Ngọc Đường ——” Triển Chiêu nhắm mắt, chớp chớp đôi mắt trong suốt, vì sao cái người này lại đột nhiên dằn ra như vậy.

“Chiêu, em thật tốt.”

Giọng nói y hệt con nít, lúc Bạch Ngọc Đường ném ra câu này, không đợi Triển Chiêu kịp hồi phục tinh thần, hắn đã ôm chầm lấy cậu.

“Này —— Bạch —— ”

Lời nói chưa dứt đã bị Bạch Ngọc Đường nuốt vào trong miệng, điểm tâm hôm nay, hình như đã bắt đầu rồi.

37. Chương 37: Em Yêu Hấn, Và Cũng Yêu Tôi?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triển Chiêu rời khỏi vòng tay của Bạch Ngọc Đường, bên môi lộ ra một tia cười giảo hoạt.

“Đúng, năm nay tôi đã chín trăm năm mươi ba tuổi rồi.”

Thứ hai, Bạch Ngọc Đường không đến Bạch thị làm việc, Triển Chiêu cũng không xuất hiện ở Hãm Không. Người trên toàn thế giới hình như đều đến hai nơi này tìm bọn họ, thế nhưng những người biết họ ở đâu cũng đều vì các nguyên nhân khác nhau mà không tới quấy rầy bọn họ. Cho nên, ngày hôm nay, hai người dễ dàng buông thả bản thân cả một ngày.

“Chiêu này, tôi dọn đến ở cùng em có được không?” Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu, trong giọng nói đều mang ý cười.

“Được.” Triển Chiêu đáp ứng rất thống khoái.

“Thật sao, vậy tôi lập tức trở về Hãm Không thu dọn hành lý.” Bạch Ngọc Đường ngoài miệng nói chuyển nhà ngay lập tức, nhưng thân thể lại không buông không rời được người trong lòng.

“Được.” Triển Chiêu vẫn bình thản đáp ứng, bất quá cũng không có ý định để hấn đi. (Cuộc sống hạnh phúc của vợ chồng mới cưới là đây =)))

“Chiêu, sau này em đừng rời khỏi tôi nữa, cũng đừng buồn bã vô cớ nữa, có được không?”

“Được.”

“Có chuyện gì đều nói cho tôi biết.”

“Được.”

“Vậy cùng tôi quay về Bạch thị nha.”

“Được ——” Thân thể Triển Chiêu đột nhiên run lên, “Ngọc Đường.”

Cậu nhẹ nhàng giỡn khỏi cái ôm của Bạch Ngọc Đường, chăm chăm trực diện vào đôi mắt Bạch Ngọc Đường, trịnh trọng nói rằng.

“Ngọc Đường, tôi có chuyện muốn nói cho anh biết, nhưng mà anh phải đáp ứng tôi, không được ngắt lời của tôi, cũng đừng nghi ngờ lời tôi nói. Cho dù anh cho đó là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), cũng phải tin tưởng. Bất kể anh nghe được gì, anh chỉ cần nhớ rằng tôi sẽ không lừa anh. Bất quá, những điều tôi nói sau đây có thể sẽ khiến anh không thể tiếp thụ được, anh có muốn nghe không?”

“Em nói đi.”

Bạch Ngọc Đường lại muốn kéo người vào lòng, chỉ có điều lần này Triển Chiêu không thuận theo hấn.

“Ngọc Đường, tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh.”

“Tôi rất nghiêm chỉnh mà.” Bạch Ngọc Đường nhe răng cười.

“Được, vậy anh xuống giường, rót cho tôi chén nước, sau đó ngồi yên rồi nghe tôi nói.”

Trong giọng Triển Chiêu không có lấy nửa phần đùa giỡn, Bạch Ngọc Đường thấy dáng vẻ của cậu như vậy, cũng không khỏi thu lại tâm tình đùa giỡn, vì hẳn cũng cảm giác được Triển Chiêu vẫn còn rất nhiều chuyện mà hẳn chưa biết.

Hai người cùng rời khỏi giường, ngồi vào ghế sa lon, Triển Chiêu nhận lấy ly nước Bạch Ngọc Đường đưa tới, đặt lên trên bàn trà, nhìn Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh mình. Cậu hít một hơi rồi mới điềm đạm mở miệng.

“Ngọc Đường, trước hết tôi phải xin lỗi, tôi đã lừa dối anh.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhất thời nhíu lại, lập tức liền tản ra.

“Không sao cả, chỉ cần em có lý do.”

Giọng nói có vẻ bình thường, bất quá Triển Chiêu biết rõ tính tình của người này. Hẳn sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự lừa dối như vậy, cho nên cậu nhất định phải thuyết phục hẳn, phải để hẳn tin tưởng lời của mình.

“Ngọc Đường, tôi cũng không mất trí nhớ.” Cảm giác được thân hình Bạch Ngọc Đường run lên, Triển Chiêu lập tức nắm chặt lấy tay hẳn, “Ngọc Đường, tôi vốn không có ý định giấu diếm anh, nhưng vẫn là xin lỗi.”

Bạch Ngọc Đường không có bất kỳ phản ứng kịch liệt quá phận nào, mặc cậu nắm lấy tay mình.

“Em không mất trí nhớ thì làm cách nào qua được khảo nghiệm của cục cảnh sát? Còn nữa, ác mộng của em, cùng với phản ứng xa lạ của em đối với cuộc sống hiện đại nữa, những chuyện chuyện đó là sao?”

“Đây chính là điều tôi phải nói cho anh biết.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nói, “Ngọc Đường, anh còn nhớ tôi có đọc [Tổng sử] chứ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Anh còn nhớ tôi cứ ở trong Hãm Không, không bước chân ra khỏi nhà, mà Hãm Không cũng không phải là một nơi hiện đại chứ.”

Bạch Ngọc Đường lại gật đầu.

“Còn có, Nguyệt Hoa nói với anh rằng tôi chỉ có ký ức đối với Hãm Không, có đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thực ra lời cô ấy nói cũng chưa phải là thật, ý của cô ấy là, Hãm Không và nơi tôi sống trong quá khứ không khác nhau là bao.”

“Em ——”

Tay Bạch Ngọc Đường run lên bần bật, dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn Triển Chiêu chằm chằm, hẳn rất thông minh, đã đoán được một ít. Đúng, Triển Chiêu không giống người thường như thế, hơn nữa cũng hoàn toàn không giống một người mất trí nhớ, lẽ nào ——.

Đây thật sự quái dị, cái này thậm chí còn chấn động hơn với phát hiện bản thân mình thích Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái, nhìn đắm đắm vào đôi mắt trong vắt của Triển Chiêu, trừ hoảng hốt ra, một câu nói cũng không nói nên lời.

“Anh đoán ra rồi phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại lắc đầu.

Triển Chiêu nhíu nhíu mày, vươn hai tay ôm lấy Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, anh tin tôi, có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường thật lâu không nói gì, cuối cùng, hần cũng đưa tay lên ôm lấy Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, tôi tin em.”

“Cảm ơn.” Triển Chiêu không nói thêm một lời, chỉ là như vậy ôm Bạch Ngọc Đường, thực sự cảm ơn, cảm ơn sự tin tưởng của anh.

“Chiêu, em vốn không phải là người của thời đại này, nếu vậy em là —— người của triều Tống?” Bạch Ngọc Đường tuy rằng tin, bất quá vẫn có chút hoảng hốt, “Như vậy không phải năm nay em đã.”

Triển Chiêu rời khỏi vòng tay của Bạch Ngọc Đường, bên môi lộ ra một tia cười giảo hoạt.

“Đúng, năm nay tôi đã chín trăm năm mươi ba tuổi rồi.”

Bạch Ngọc Đường há mồm to tới mức có thể nhét vừa cả một quả trứng gà, có điều Triển Chiêu không cười hần, bởi vì cậu vẫn còn một chuyện còn khó mở miệng hơn cần phải nói với Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, đây cũng không phải là điểm quan trọng nhất.”

Bạch Ngọc Đường ngậm miệng, kỳ thực hần đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng, không biết còn có sự tình gì còn khó tiếp nhận hơn cả việc xuyên không nữa đây.

“Ngọc Đường, trước đây tôi còn ở Đại Tống đã quen biết anh.”

“Cái gì?!”

“Đúng vậy,” Triển Chiêu đinh thần lại, ép mình phải tiếp tục nói, “Thời gian trước khi ở Đại Tống tôi đã biết anh, biết bốn vị ca ca của anh, biết ba huynh muội Đình gia, thậm chí, biết cả Bao cục trưởng và Công Tôn khoa trưởng.”

Nhìn đôi mắt tròn tròn của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hít sâu một hơi, nói tiếp: “Tôi còn quen biết cả hai chú cháu Triệu Trinh và Triệu Giác.”

Bạch Ngọc Đường ngơ ngác, nửa ngày mới mở miệng nói được một câu: “Còn gì nữa không, một lần nói ra đi, tôi không ngắt lời em.”

Triển Chiêu lại hít sâu lần nữa, chuyện đã không thể giấu giếm, vậy cứ nói đi. Tuy rằng trí nhớ của cậu quả thật có vài điểm đứt đoạn, bất quá có thể nói những khoảng trống đó không ngăn được cậu nói với hần, dù sao vì an toàn của hần càng phải nói.

Triển Chiêu tận lực bình tĩnh kể lại câu chuyện của mình và Bạch Ngọc Đường ở Đại Tống, Bạch Ngọc Đường lắng lắng nghe, không cắt ngang lời Triển Chiêu. Tay hai người vẫn nắm, bất quá Triển Chiêu cảm nhận được rõ ràng tay của Bạch Ngọc Đường đang run lên, hơn nữa càng lúc càng lạnh. Đến khi Triển Chiêu kể xong, Bạch Ngọc Đường hồi lâu vẫn không nói một lời.

Triển Chiêu không dám cử động, cậu đang chờ Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Cuối cùng, cậu chờ được.

“Triển Chiêu, hồi xưa tên đó gọi em là gì?”

“A?” Triển Chiêu thật không ngờ cái cậu chờ lại là một câu hỏi như vậy.

“Tôi muốn biết, ngày xưa hai người xưng hô như thế nào. Em gọi tên đó là Ngọc Đường đúng không, vậy hần gọi em là gì?”

“Á, hần gọi tôi là ——”

“Nói đi a?”

Thanh âm Bạch Ngọc Đường đột ngột đề cao, Triển Chiêu theo bản năng thốt ra.

“Mèo con.”

“Mèo con, Mèo con —— ”

Giọng nói vẫn vậy, tên gọi vẫn vậy, thế nhưng vị đạo đã thay đổi.

“Em còn một việc chưa nói cho tôi biết,” Bạch Ngọc Đường đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Triển Chiêu, “Em chưa nói, có điều tôi cảm nhận được. Cái tên Bạch Ngọc Đường kia không chỉ là tri kỷ hảo bằng hữu của em có phải không? Trong giấc mộng của em, tên Ngọc Đường em gọi là hắc có đúng không?”

“Đúng, nhưng là ——”

“Em yêu tên đó? Em cũng yêu tôi?”

“Anh —— chính là hắc a.”

“Tôi hiểu rồi.” Bạch Ngọc Đường cười nhạt nhẽo, buông lỏng bàn tay đã lạnh như băng, từ từ đứng dậy.

“Ngọc Đường!” Trong lòng Triển Chiêu đột nhiên đau nhói, lần đầu tiên cậu nhận ra, mình không cách nào nhìn thấu trái tim của Bạch Ngọc Đường, cậu không biết Bạch Ngọc Đường đang nghĩ gì.

“Cảm ơn, cảm ơn em đã nói cho tôi hay, cũng cảm ơn em đã gọi tên tôi. Chỉ ít, tôi biết lúc này em gọi là tôi chứ không phải tên đó.”

38. Chương 38: Tôi Sẽ Yêu Anh Thật Nhiều

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Không cần cảm ơn tôi, yêu tôi là được rồi.”

Có rất nhiều sự việc, đối với Triển Chiêu mà nói là hồi ức, nhưng đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, chẳng qua chỉ là một câu chuyện.

Triển Chiêu đối với Bạch Ngọc Đường, là duy nhất. Còn Bạch Ngọc Đường trước đây đối với bản thân hắc mà nói, lại là một đối thủ, một đối thủ vĩnh viễn không cách nào đánh bại. Bạch Ngọc Đường không rõ mình làm cách nào rời khỏi nhà Triển Chiêu, lại làm cách nào trở lại Hắc Không, làm sao tự giam mình trong phòng, uống đến say mềm.

Hắc không biết nên là gì để dời đi lực chú ý của mình, chỉ đơn giản là không muốn suy nghĩ. Chỉ có điều, bất kể uống bao nhiêu rượu, cũng không cách nào thoát khỏi tâm trạng khổ sở này. Hắc vốn không phải đang giận dữ, hắc không phải là không thể tiếp thu chuyện Triển Chiêu từng yêu người khác.

Chuyện này thật buồn cười, ngay cả sự thật Triển Chiêu là người cổ đại hắc cũng có thể chấp nhận, vậy mà chỉ là một đoạn tình cảm đã qua, vì sao lại không chấp nhận được?

Những điều Triển Chiêu đã kể cho hắc cũng không phải toàn bộ câu chuyện. Thảm liệt diễn ra một ngàn năm trước, không biết Triển Chiêu thực sự đã quên phần lớn, hay là sợ khiến mình thương tâm. Nói chung cậu kể rất hời hợt, thế nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau đớn như khoan vào tim này.

Một Triển Chiêu như vậy, chính là người cần phải bảo vệ, cần phải dụng hết toàn lực mà bảo vệ, vậy mà vì sao mình vẫn còn ở đây uống rượu, mà không phải chạy đến ôm cậu. Mình yêu cậu ấy, không phải sao? Bạch Ngọc Đường lắc đầu, điều này thực sự không thể phủ nhận.

Nhưng mà, cậu ấy yêu mình, yêu Bạch Ngọc Đường, vì sao? Một quãng thời gian khắc cốt ghi tâm như vậy, căn bản không thể quên, vậy tại sao Triển Chiêu lại thích mình, là vì mình, hay là vì cái tên kiếp trước kia?

Bạch Ngọc Đường đến tận lúc này, vẫn cố chấp gọi cái kẻ tên Bạch Ngọc Đường đã chết ở Đại Tổng kia là “tên đó”. Bạch Ngọc Đường không thể tiếp nhận nổi việc trong sâu thẳm linh hồn của người mình yêu kia, vẫn đang tìm kiếm từ trên người mình một cái bóng của người khác. Nếu như đó không phải là mình kiếp trước, Bạch Ngọc Đường căn bản sẽ không quan tâm, đáng tiếc thay, bắt buộc phải là một đối thủ không cách nào đánh bại như thế.

“Bạch Ngọc Đường, mày thật buồn cười. Thì ra mày lại bại trận dưới chính tay của mày.”

“Cậu thật sự rất nực cười!”

Một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai Bạch Ngọc Đường, là giọng của nữ giới mà Bạch Ngọc Đường rất quen thuộc. Phụ nữ có thể đến Hãm Không vào giờ này xem ra chỉ có một người, Đinh Nguyệt Hoa.

“Đứng dậy ngay! Bộ dạng cậu vậy còn ra cái thể thống gì nữa!” Đinh Nguyệt Hoa giành lấy chén rượu trong tay Bạch Ngọc Đường.

“Cậu làm gì vậy hả? Có phải cậu có rất nhiều câu hỏi không, vậy cậu phải đi hỏi người ta a! Cậu không biết Triển Chiêu nghĩ thế nào thì đi hỏi cậu ấy. Cậu dựa vào cái gì mà không cho cậu ấy cơ hội giải thích, hả? Cậu dựa vào cái gì đối xử với cậu ấy như thế? Cậu ấy chịu khổ nhiều như vậy cũng là vì cậu, cậu còn muốn sao nữa? Cậu yêu cậu ấy, cậu ấy cũng yêu cậu, vậy mà hai người còn muốn dẫn dắt lẫn nhau, tôi —— tôi thực sự là bị hai thằng ngu này tức chết rồi!”

Thân thể Bạch Ngọc Đường hơi xê dịch, bất quá vẫn không có ý định đứng dậy.

“Bạch Ngọc Đường!” Đinh Nguyệt Hoa dùng sức bắm lấy thân thể lung lay của Bạch Ngọc Đường lắc mạnh, nhấn từng câu từng chữ, “Cậu nghe đây, cậu ấy đến nơi này hoàn toàn là bất đắc dĩ, cậu ấy vốn không nợ cậu cái gì. Hiện giờ cậu ấy đã có thể sinh sống ở thành phố D, cậu ấy có bằng hữu, có người nhà, cậu không thích cậu ấy thì tránh xa ra một chút, có cả đồng người yêu cậu ấy rồi. Bây giờ nếu cậu không thể ngay lập tức rút đến bên cạnh cậu ấy thì cả đời này cũng đừng đến làm phiền cậu ấy nữa. Bạch Ngọc Đường, ừ cậu đó, cậu có còn là một thằng đàn ông không!”

Nghe lời Đinh Nguyệt Hoa nói, Bạch Ngọc Đường ngẩng phắt đầu lên, cắn răng thật chặt, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp trước mặt. Thế nhưng Đinh Nguyệt Hoa không lùi bước lấy nửa phân, từ xưa đến nay đều vậy, thứ duy nhất có thể khiến Đinh Nguyệt Hoa lui bước chỉ có thể là đạo lý.

“Tôi sẽ không bỏ rơi cậu ấy.” Bạch Ngọc Đường gằn từng chữ nói, “Ngoại trừ tôi, không ai có thể làm tổn thương cậu ấy.” (*tát vào mặt* chú cũng ếu có quyền làm tổn thương em đâu nhé đm)

“Ồ ngu, cậu nói với tôi làm cái gì chứ, đến nói với cậu ấy a!” Đinh Nguyệt Hoa vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, trong đôi mắt đẹp cuối cùng cũng tuôn ra những giọt nước mắt không cách nào áp chế nữa.

Đôi mắt đầy tơ máu của Bạch Ngọc Đường đột nhiên lóe ra tia cười, bất ngờ, hần dùng sức ôm chầm lấy Đinh Nguyệt Hoa.

“Này, cậu làm gì vậy?!” Đinh Nguyệt Hoa luống cuống, hét lớn.

“Nguyệt Hoa, cảm ơn cô, tôi thật ngu quá.” Bạch Ngọc Đường thả Đinh Nguyệt Hoa đang hoảng sợ ra, chạy như bay ra khỏi phòng.

Thẳng đến khi Bạch Ngọc Đường đi xa, Đinh Nguyệt Hoa mới có phản ứng, đột nhiên hô to một tiếng: “Bạch Ngọc Đường! Cái tên khốn kiếp này, tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu, bằng không cứ chờ đó mà xem!”

Sau khi hét xong, cô nở nụ cười, nụ cười mang theo lệ. Triển Chiêu, tên tiểu tử thói nhà cậu, người chị này của cậu chỉ có thể làm đến đây thôi, sau này còn phải xem cậu làm thế nào đó.

Bạch Ngọc Đường bị Đinh Nguyệt Hoa chửi cho một trận, đầu óc đã thanh tỉnh lại. Cô nói không sai, Triển Chiêu không nợ ai cả, tên khốn kiếp Bạch Ngọc Đường này, mày đã yêu cậu ấy thì không thể làm những chuyện tổn thương cậu ấy như vậy. Quan tâm cái quái gì thằng Bạch Ngọc Đường đã chết kia chứ, chỉ cần hiện tại cậu ấy yêu mày, thì mày phải bảo vệ cậu ấy. Không quả quyết như thế này còn đáng mặt đàn ông sao.

Uống vào nhiều rượu, Bạch Ngọc Đường vẫn còn nhớ được không thể lái xe, cho nên hắn gọi taxi đến nhà Triển Chiêu. Đứng ở cửa, Bạch Ngọc Đường vừa định gõ thì cửa đã bật mở.

Bên trong vươn ra một cánh tay, kéo mạnh Bạch Ngọc Đường vào trong nhà, không đợi Bạch Ngọc Đường kịp phản ứng, hai tay Triển Chiêu đã ôm chặt lấy hắn.

“Ngọc Đường, anh hãy nghe tôi nói, tôi ——”

Tôi cái gì đây? Triển Chiêu không chạy đi tìm Bạch Ngọc Đường, cũng không biết phải giải thích tâm tình của mình như thế nào. Cậu không thể phủ nhận lời Bạch Ngọc Đường đã nói, quả thực cậu yêu cả hai người, hay có lẽ nên nói là cậu cũng không phân biệt rõ được hai người kia đến tột cùng có phải là hai người hay không, cậu chỉ biết rằng mình yêu Bạch Ngọc Đường, chẳng lẽ như vậy là sai rồi sao? Nếu vậy làm sao cậu có thể khiến Bạch Ngọc Đường chấp nhận, ngay cả bản thân còn không thể phân rõ, làm sao khiến Bạch Ngọc Đường phân rõ được đây?

“Tôi không nghe.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, tuy rằng Triển Chiêu ôm hắn, nhưng hắn có thể cảm giác được cơ thể Triển Chiêu căn bản không có chút khí lực nào.

Trở tay nắm giữ quyền chủ động, Bạch Ngọc Đường dùng thân thể của mình chống đỡ sức nặng của hai người, một tay xoa khuôn mặt tiêu tụy của Triển Chiêu, đau lòng nói: “Ngốc quá, bao lâu rồi chưa ăn?”

Triển Chiêu không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

“Thật ngốc quá, Bạch Ngọc Đường tôi đúng là mắt mũi kém nhem mà, cả mấy đời đều đi yêu đúng một tên ngốc nhà em.”

“A?” Triển Chiêu vẫn còn có chút dờ ra, nghe không hiểu ý tứ của hắn.

“Chiêu, tôi trước đây từng gọi em là Mèo con phải không,” Trong lòng Bạch Ngọc Đường thoáng qua một tia khó chịu, bất quá lần này hắn che giấu tốt, thậm chí Triển Chiêu cũng không nhận ra, “Nếu vậy, tôi nghĩ nhất định ngày thường tôi toàn gọi em Mèo ngốc đi.”

“Mèo ngốc, đừng khóc a!” Thấy Triển Chiêu lại muốn rơi lệ, Bạch Ngọc Đường ôm chặt lấy cậu, “Còn là Nam hiệp nữa chứ, vì sao cứ động một chút là lại khóc, như con gái vậy. Tôi thấy gọi em là Nữ hiệp còn đúng hơn.”

Triển Chiêu bị hắn chọc cười, trên người hình như cũng tìm lại được một điểm khí lực, nhẹ nhàng nói: “Ngọc Đường, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn tôi, yêu tôi là được rồi.”

Bạch Ngọc Đường hôn lên môi Triển Chiêu, không mang theo sắc dục, chỉ có lời cam kết đầy trân trọng.

“Được,” Trong mắt Triển Chiêu tràn đầy nét cười ôn nhu, loại hứa hẹn này đã nói thì nhất định phải làm, bất quá cậu đã chuẩn bị sẵn sàng, “Tôi nhất định sẽ yêu anh thật nhiều, từ xưa đến nay, Triển Chiêu đã nói sẽ không bao giờ thất tín.”

“Tôi tin em.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười đáp.

“Ngọc Đường ——” Thanh âm của Triển Chiêu rất yếu, Bạch Ngọc Đường nghe thấy liền chau mày.

“Em làm sao vậy?” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường vô cùng căng thẳng.

“Tôi đói.”

“A?” Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Tôi đói.” Triển Chiêu nhỏ giọng lặp lại lời vừa rồi.

“Rất cuộc em đã không ăn bao lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình đang tốn hơi thừa lời, cái con mèo ngốc này.

“Anh ——” Triển Chiêu ngượng ngùng cười cười, “Anh đã rời khỏi bao lâu?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cắn răng, “Ý của em là tôi rời đi 2 ngày, em liền 2 ngày không ăn cơm? Nếu hôm nay tôi không đến thì sao hả?”

“Ngọc Đường ——” Triển Chiêu len lén nhìn sắc mặt biến đen của hắn.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường tức giận nói.

“Ngọc Đường, nếu anh không tìm đồ ăn cho tôi, tôi sẽ chết đói đó.”

“Em ——” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, thực sự là bị cậu đánh bại triệt để.

Cổ sức hôn cậu một hơi, ôm lấy Triển Chiêu vẫn còn đỏ bừng mặt đặt lên giường nằm ngay ngắn xong, Triển Chiêu mới nghiêng răng phun ra một tiếng: “Chờ.”

Bạch Ngọc Đường xoay người vào nhà bếp, bên môi Triển Chiêu hiện ra một nụ cười phức tạp, Ngọc Đường, cảm ơn anh đã thông cảm cho tôi, cảm ơn anh đã không nói gì. Cả đời này của Triển Chiêu xem ra nhất định lại nợ anh rồi, chỉ cầu cho lão Thiên thương cho chúng ta, đừng để chúng ta lại phải li biệt.

39. Chương 39: Tôi Không Sợ Rời Khỏi Nơi Đây

Hàn Chương nhìn Triển Chiêu một chút, là nhìn sang Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên mở miệng nói: “Triển Chiêu, những lời cậu nói trước đây có còn tính không?”

Bạch Ngọc Đường lần này thực sự là dọn nhà, lúc hắn dọn về phòng của Triển Chiêu, căn phòng này cũng liền biến thành một ngôi nhà chân chính. Hắn không hề cố ý thông báo cho bất kỳ ai quan hệ của hai người, thế nhưng tổ bốn người của Bạch thị vẫn luôn để tâm đến hắn làm sao có thể không biết được.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra, một Tiểu Bạch lớn nư vậy, một Tiểu Bạch ngay cả một người bạn gái cũng chưa từng có, dĩ nhiên lại chạy đến ở chung với một người đàn ông. Mà người đàn ông này chính là Triển Chiêu trước đây đã vô duyên vô cớ xuất hiện ở Bạch thị. Vốn dĩ bọn họ muốn tìm Tiểu Bạch nói chuyện, tuy nhiên hẳn vẫn chưa tới công ty, tài liệu phần thứ hai trong kết hoạch mua bán với Thiên Hữu đã sớm chuyển tới Bạch thị, thế nhưng Tiểu Bạch dường như đã ném vụ làm ăn này sau đầu, ngay cả mặt cũng không lộ ra một lần.

Ngay lúc nhện cũng không nhện được nữa, chuẩn bị xông tới tận nhà Triển Chiêu tìm người thì hai cái người thật lâu không xuất hiện này đột nhiên lại đến tìm bọn họ. Hơn nữa vừa mở miệng đã là muốn bọn họ từ bỏ bất cứ thể loại hợp tác nào với Thiên Hữu, cuộc đàm phán mua bán sắp nhập từ nay về sau không cần bàn tới nữa.

Triển Chiêu đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đưa mắt đánh giá bốn người trước mặt. Đối với bọn họ, cảm xúc trong lòng của Triển Chiêu vô cùng phức tạp, cậu cũng chưa nói cho Bạch Ngọc Đường biết thái độ của họ đối đãi mình năm đó.

Kỳ thực đối với những sự việc thời Đại Tổng, hai người rất mực lảng tránh. Bạch Ngọc Đường ngoài miệng nói tiếp nhận rồi, trong lòng cũng muốn tiếp thu, nhưng vẫn là khó tránh khỏi không được tự nhiên. Triển Chiêu cũng sợ ảnh hưởng đến tình huynh đệ của hắn và bốn người này, đương nhiên đem những lời khó nghe kia xóa mất.

Thế nhưng, địch ý của bọn họ không giấu diếm nổi Triển Chiêu. Cậu phải ở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường, lại nhất định phải khiến mấy người này chấp nhận mình. Nhưng hiện tại vấn đề này quá khó giải quyết, vòng đàm phán thứ hai với Thiên Hữu đã dâng đến chân rồi, nếu hai người không làm, nhất định Lô Phương sẽ không đồng ý. Bọn họ không tin mình, cộng với tình huống hiện tại như thế này, bọn họ chắc chắn cũng không tin tưởng Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu, vì sao cậu lại nói như vậy?”

Lô Phương nhìn cậu thanh niên cao gầy tuấn tú này, phát hiện hình như cậu ta trước đây và bây giờ có một chút thay đổi không nói rõ được, nhìn nhìn lại Tiểu Bạch, dường như cũng thoải mái vui vẻ hơn so với trước. Đây là lần đầu tiên ông nghiêm túc quan sát hai người này, ngay cả chính ông cũng không ý thức được, ở trong mắt mình, hai người này ở bên cạnh nhau hình như cũng không có gì không tốt. Chỉ là ông không thể nào hiểu được, vì sao Triển Chiêu phải cố ý phản đối vụ làm ăn này.

“Lô đại ca.”

Xưng hô của Triển Chiêu khiến Lô Phương giật mình, bất quá tuyệt không thể hiện ra bất cứ tình tự phản cảm nào.

“Nội bộ Thiên Hữu xảy ra vấn đề, cảnh sát hiện tại có hơi để ý tới Thiên Hữu, chúng ta tốt nhất không nên lui tới với bọn họ trong khoảng thời gian này. Đây là ý kiến của cảnh sát, cũng không phải là quan điểm của cá nhân tôi, hi vọng các anh có thể suy tính một chút.”

“Ý kiến của cảnh sát vì sao không nói cho chúng tôi biết, trái lại nói với cậu?” Hàn Chương lạnh lùng liếc mắt nhìn Triển Chiêu, “Đại ca là pháp nhân của công ty, Tiểu Bạch là Tổng giám đốc của công ty, nhưng cả hai người đều không hề nhận được lời nào từ phía cảnh sát, vậy thì vì sao Triển Chiêu cậu lại nhận được thông tin này?”

“Hàn nhị ca, ý kiến của tôi rất cuộc có phải thật hay không, anh có thể đến cục thành phố hỏi thử. Tôi chỉ nói ra đề nghị của mình, nếu như anh có nghi vấn, hoàn toàn có thể tự mình đi thăm dò, đây không quá khó tra được. Tôi chỉ hi vọng không có bất cứ người nào của Bạch thị phải chịu thương tổn trong chuyện này.”

Lời nói của Triển Chiêu rất thành khẩn, nhưng Hàn Chương nghe không lọt tai. Một người thân cận với giám đốc của Thiên Hữu như vậy, lại còn có thể mê hoặc cả Tiểu Bạch, thế mà lại đưa ra ý kiến có liên quan đến Thiên Hữu, việc này nhìn theo hướng nào cũng thấy khả nghi. *(Anh nói lại xem ai mê hoặc ai?!!!!)*

“Nhị ca, em tin lời của Triển Chiêu, xin anh tin tưởng em.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn Hàn Chương. Hắn có thể hiểu được sự không tín nhiệm của Hàn Chương đối với Triển Chiêu, nhưng bây giờ đây hắn càng tin Triển Chiêu nhiều hơn, tin rằng cậu thà rằng hi sinh cả bản thân mình cũng sẽ không để hắn phải chịu một chút thương tổn, cho nên, lời của Triển Chiêu, hắn hoàn toàn tin tưởng.

“Tiểu Bạch, cậu bây giờ là ——” Hàn Chương cau mày, nửa câu bị quỷ ám vẫn là không nói ra. Bất quá Triển Chiêu hiểu rõ ý tứ của anh.

“Hàn nhị ca, chúng ta có thể cùng đến đồn cảnh sát hỏi rõ chuyện này. Tôi nghĩ gia nghiệp của Bạch thị lớn như vậy, làm việc hắn là cần phải cẩn thận, những thứ khác tôi sẽ không nói nhiều nữa.”

Giọng của Triển Chiêu rất nhạt, tuy nhiên thái độ cũng rất kiên quyết, tuyệt đối không ủng hộ đột làm ăn ày. Mà bây giờ, ý kiến của cậu chính là ý kiến của Bạch Ngọc Đường, tất cả mọi người đều hiểu rõ, hai người này bây giờ là cùng tiến cùng lui.

“Tiểu Bạch, vậy là bây giờ cậu quyết tâm không nghe lời bọn anh mà nhất nhất nghe theo Triển Chiêu đây phải không?”

Lúc Hàn Chương hỏi câu này, mắt nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường. Kỳ thực anh căn bản không quan tâm tới cái chuyện làm ăn mua bán lần này, nhưng anh không thích Bạch Ngọc Đường giống hệt như một gã ngu si bị cái tên Triển Chiêu này đùa cợt. *(Thật anh nhìn chỗ nào ra thằng em anh bị Chiêu đùa cợt?!!!!)*

“Nhị ca, anh không thể suy xét tỉnh táo sự việc lần này được sao?” Bạch Ngọc Đường nhún mày, “Vấn đề tình cảm của em tự em sẽ xử lý, em tin tưởng Triển Chiêu cũng không phải là do tình cảm của hai đứa bọn em. Cậu ấy có đủ năng lực và sức phán đoán để xử lý chuyện này. Trước đây các anh giao chuyện làm ăn cho bọn em làm, nhưng là bây giờ bọn em phát hiện ra vấn đề lớn, không muốn khiến Bạch thị bị cuốn vào tình trạng lồi thối thậm chí nguy hiểm, chuyện này và chuyện ai nghe ai hoàn toàn không có quan hệ gì cả.”

Hàn Chương không hé răng, như là đang suy nghĩ lời Bạch Ngọc Đường vừa nói.

“Tiểu Bạch,” Tương Bình vẫn một mực giữ im lặng lúc này đột nhiên mở miệng, “Chữ tín của Bạch thị chúng ta luôn luôn rất được coi trọng, nếu cứ không một lời giải thích hủy đi cuộc giao dịch này, sợ rằng không hay. Hơn nữa Thiên Hữu là một công ty lớn, sau này còn phát triển tiếp ở thành phố D, đại gia ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, như vậy rất xấu hổ.”

Lô Phương nghe Tương Bình trình bày, cũng liên tục gật đầu.

“Đúng vậy, Tiểu Bạch. Vụ làm ăn này cho dù không làm, buổi đàm phán ngày mốt cũng phải cần ứng phó một cái, nếu không sau này hai bên sẽ không cách nào nhìn mặt nhau nữa.”

“Đúng đúng,” Từ Khánh từ đầu đến giờ vẫn luôn thuận nước đẩy thuyền theo đại ca cũng tiếp lời, “Tiểu Bạch, cậu là người lớn, vấn đề tình cảm của cậu bọn anh mặc kệ, nhưng tình cảm là tình cảm, làm ăn vẫn phải làm ăn. Ngày mốt cậu cũng không thể hủy cuộc hẹn với bên Thiên Hữu được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, tuy rằng hắn cũng biết Triển Chiêu tuyệt đối không mong muốn tiếp tục dính dáng gì tới Thiên Hữu nữa, nhưng chuyện này thực sự phải nhượng bộ từ cả hai phía, cá ca ca ở đây cũng đã xuống nước rồi, cho nên cũng đành gật đầu.

“Đại ca, buổi đàm phán ngày mốt em có thể đi, bất quá em hi vọng ngày hôm nay, chúng ta ở đây phải đạt thành một ý kiến thống nhất, vụ làm ăn này chúng ta không làm, có được không? Em đi ứng phó với bọn họ, các anh cũng phải cho em một lời hứa, trong khoảng thời gian này tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với bất kỳ ai bên phía Thiên Hữu, chỉ giao cho một mình em xử lý.”

Triển Chiêu nhú mày mím môi, thế nhưng cũng không lên tiếng phản đối, tuy rằng trong lòng có chút bất an nhưng cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Hàn Chương nhìn Triển Chiêu một chút, là nhìn sang Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên mở miệng nói: “Triển Chiêu, những lời cậu nói trước đây có còn tính không?”

Triển Chiêu hơi sững sờ.

“Lời nào?”

“Cậu đã nói, nếu như vụ đàm phán làm ăn này thất bại, cậu sẽ ngay lập tức rời khỏi Bạch thị.” Hàn Chương mỉm cười.

“Chú hai!”

Lô Phương cũng cảm thấy Hàn Chương có chút quá phận, dù sao vẫn còn phải để ý đến mặt mũi của Tiểu

Bạch nữa chứ, vì sao cứ phải cố tình gây sự với Triển Chiêu như vậy.

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, muốn mở miệng phản bác, lại bị Triển Chiêu ngăn cản.

“Ý của Hàn nhị ca là, bây giờ tôi nên rời khỏi Bạch thị?”

Triển Chiêu thần nhiên hỏi.

“Tôi tin vào chữ tín của Triển Chiêu cậu đấy.” Hàn Chương vẫn tiếp tục mỉm cười.

“Được rồi, chỉ cần hết ngày mốt, tôi sẽ ra đi ngay lập tức.”

“Tôi nghĩ hẳn là cậu phải hiểu rõ cái gì gọi là ngay bây giờ chứ hả?” Hàn Chương cười nhạt, thực sự là ngay cả một ngày cũng không muốn nhìn thấy người này, tuy rằng bản thân không có cách nào đuổi Triển Chiêu ra khỏi cuộc sống của Tiểu Bạch, ít nhất của phải đuổi cậu ta ra khỏi Bạch thị.

“Nhị ca!” Bạch Ngọc Đường không thể nhịn được nữa, hai nắm đấm siết thật chặt, nhị ca, anh quả thực quá quắt lắm rồi.

“Nhị ca, anh yên tâm, Triển Chiêu vào ngày mốt sẽ đúng giờ rời khỏi Bạch thị, tôi cũng vậy, tôi sẽ rời khỏi đây với cậu ấy. Cái công ty này là của anh trai tôi, tuy nhiên tôi không thích ở đây, bây giờ tôi cũng nói rõ ràng luôn, tôi không làm!”

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu dùng sức nắm tay Bạch Ngọc Đường, kéo nắm đấm của hắn giãn ra, lại nhìn về phía Hàn Chương rồi mới dùng giọng bình tĩnh nhất nói,

“Nếu như tất cả mọi người đều cho rằng tôi nên đi thì tốt hơn, vậy tôi sẽ đi ngay hôm nay.”

Cảm nhận được hô hấp bỗng nhiên nặng thêm của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu quay sang cười nhẹ trấn an hắn.

“Tôi biết mình không có lập trường để nói những lời này, chẳng qua tôi hi vọng các anh có thể suy nghĩ thật kỹ, như thế nào mới là quan tâm thực sự. Điều Ngọc Đường muốn là gì? Hoặc là nói như thế này đi, nếu như các anh là anh ấy, liệu có thích cuộc sống bây giờ hay không. Nếu sau khi tự hỏi mình rồi mà các anh vẫn còn muốn ép anh ấy phải sống theo nguyện vọng của bản thân mình, thì tôi có thể nói thẳng với các anh rằng, cho dù không có Triển Chiêu, anh ấy cũng sẽ bị các anh ép đi mất.”

Trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, mọi người hình như đều đang trầm mặc, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng giống như lần đầu tiên gặp mặt Triển Chiêu, ánh mắt của hắn nhìn cậu tràn đầy kinh ngạc.

Nhìn mọi người một chút, Triển Chiêu mỉm cười.

“Rời khỏi nơi này, tuyệt đối không có vấn đề, chỉ cần Ngọc Đường sống vui vẻ, sống hạnh phúc, tôi không sợ rời khỏi nơi đây. Tôi chỉ nói bấy nhiêu thôi, sau này sẽ không nói thêm gì nữa. Bốn vị ca ca, hẹn gặp lại.” (*Em vất vả rồi ๑___๑*)

Dứt lời, cậu kéo tay Bạch Ngọc Đường, dưới ánh mắt kinh dị của bốn người kia, rời khỏi phòng làm việc.

Rời khỏi bốn người, hai người về tới phòng làm việc của Bạch Ngọc Đường. Cửa phòng vừa đóng lại, Bạch Ngọc Đường liền ôm lấy Triển Chiêu, dùng thanh âm thật thấp ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói: “Chiêu, xin lỗi.”

“Ừ, tôi không sao, chỉ cần ngày một trôi qua bình yên, tất cả đều sẽ tốt.” Triển Chiêu nói lời này cho hắn nghe, cũng là nói cho mình nghe.

“Đuổi hai người này đi rồi, chúng ta liền rời khỏi Bạch thị, đi làm chuyện chúng ta thích, đến nơi chúng ta muốn.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thì thầm, giống như đang hứa hẹn.

“Được, anh đi đâu, tôi cũng sẽ theo anh đến đó.” Trong lời Triển Chiêu mang theo ý cười.

40. Chương 40: Số Mệnh Nan Giải

“Tôi chỉ muốn thực hiện một giao dịch với cậu.” Triệu Trinh cười nói, “Mạng của Bạch Ngọc Đường, đổi lấy một lời hứa của cậu.”

—

Sau khi hạ quyết tâm không tiếp tục hợp tác với Thiên Hữu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không dùng tất cả thời gian để nghiên cứu tài liệu cho việc mua bán sáp nhập nữa. Bất quá Triển Chiêu vẫn nói với Bạch Ngọc Đường nỗi bất an của mình, cảm giác mơ hồ của cậu về việc hai người Triệu gia từ nước Mỹ đến thành phố D không chỉ là vì việc mua bán đơn giản như vậy. Nếu như vấn đề này và số mệnh năm đó khi còn ở Đại Tống có liên hệ với nhau, càng khiến Triển Chiêu cảm thấy thấp thỏm. Cho nên, hai người đang dốc sức nghiên cứu chân tướng chuyện này.

Triển Chiêu ngồi trên ghế sa lon, trong tay cầm ly trà xanh Bạch Ngọc Đường pha cho cậu, đôi mắt sáng chăm chú nhìn vào màn hình vi tính. Bạch Ngọc Đường đang dùng máy vi tính tra cứu tư liệu về Thiên Hữu và chú cháu Triệu Trinh, chân mày hơi nhíu lại, đôi môi xinh đẹp khẽ mím.

“Chiêu, hình như có chuyện.”

“Tra được cái gì?” Triển Chiêu nghiêng người về phía trước tìm kiếm, vẻ mặt quan tâm, lời nói tràn đầy tình cảm.

“Châm chậm đã,” Bạch Ngọc Đường cười, đỡ lấy được chén trà trong tay Triển Chiêu, “Mấy vi tính không được để dính nước.”

“A,” Triển Chiêu đỏ mặt, loại chuyện này Bạch Ngọc Đường đã nhắc nhở cậu không chỉ một lần, vậy mà cậu cứ quên hoài.

“Ngốc quá,” Thừa dịp Triển Chiêu giật mình há miệng, Bạch Ngọc Đường len lén hôn lên môi cậu một cái.

“Anh ——” Da mặt Triển Chiêu nhanh chóng đỏ lên, “Ban ngày ban mặt, anh ——”

“Ha ha, ban ngày không được, vậy buổi tối có được không?” Một tên da mặt dày căn bản không biết đánh vần hai chữ tự giác như thế nào, dương dương tự đắc nhìn Triển Chiêu càng lúc càng đỏ bừng.

Triển Chiêu liếc hẩn trắng mắt, mắng thảm, đánh chết cái nết không chừa, xem ra còn lâu mới mong hẩn hiểu được cái gì gọi là mất tự nhiên a.

“Vậy rốt cuộc anh tra được cái gì?” Vẫn là nên nói chuyện nghiêm chỉnh đi.

“Ừ,” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, xoay màn hình máy vi tính về hướng Triển Chiêu, “Theo lời em nói, kẻ thù của tôi năm đó là người tên Triệu Giác này, cho nên em mới lo rằng đời này hẩn có thể gây ra tổn thương đối với chúng ta, có đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, lòng ngực tê rần.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một tia đau đớn chợt lóe lên trong ánh mắt cậu, bèn cầm lấy tay Triển Chiêu an ủi. Mặc dù hẩn vẫn không tìm được bất kỳ ấn tượng nào về bản thân mình ngày trước, bất quá hẩn không đành lòng nhìn Triển Chiêu khổ sở như vậy.

“Tôi không sao, anh nói tiếp đi.” Triển Chiêu mỉm cười với hẩn.

Bạch Ngọc Đường có cảm giác nước mắt đang dâng lên trong mắt mình, vội vàng cố gắng nén xuống, điều chỉnh tâm tình, nói tiếp: “Tôi nghĩ, em và Bao cục trưởng, cộng với cả Công Tôn khoa trưởng sở dĩ cho rằng tốt nhất nên tránh xa hai người đó, là vì lo lắng mâu thuẫn giữa bọn họ có thể đẩy lên thành hành vi bạo lực đúng không. Nếu tiếp cận bọn họ quá gần, có thể sẽ bị lợi dụng, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng bên cạnh vấn đề đáng lo này, chuyện khiến cậu không yên lòng nhất lại là số mệnh. Một ngàn năm trước, Ngọc Đường có đúng là đã gặp phải những nguy hiểm dạng này hay không,

cậu không biết chắc. Nhưng hiện tại, vào đời này, tất cả mọi người đều có mặt, hơn nữa rất có khả năng nguyên nhân chính là mình mà mọi người mới bị gom lại một chỗ. Như vậy liệu có phải tất cả những người có liên quan đến mình đều sẽ lặp lại số mệnh năm đó? Nếu thực sự như vậy, có tránh cũng tránh không thoát. Cho nên mới càng không an lòng về Bạch Ngọc Đường.

“Chiêu, em lo nhất chính là Tương Dương Vương Triệu Giác của kiếp trước, đúng không?”

“Không sai.”

“Tuy nhiên, vấn đề nằm ở chỗ này.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trên trang web của Thiên Hữu, tôi căn bản không tìm ra được bất kỳ một vụ làm ăn lớn nào của Triệu Trinh cả, mà tất cả quyết sách của hắn, chắc chắn đều được hoàn thành với Triệu Giác đứng một bên. Ngày hôm qua nghe em nói xong, mấy người đại ca nhị ca cũng bị kích động một ít, cho nên đã dùng tới lực lượng của Bạch thị tiến hành tra xét, hình như cũng không hề phát hiện ra tên Triệu Trinh kia từng làm được bất cứ thành tựu nào tương xứng với thân phận của hắn ở Thiên Hữu. Lần trước lúc chúng ta đàm phán, cũng có thể cảm giác rõ ràng được Triệu Giác mới là chủ nhân phía sau màn của Thiên Hữu, còn Triệu Trinh có vẻ như tuyệt đối không có quyền quyết định gì.”

Triển Chiêu gật đầu, sự quan sát của Bạch Ngọc Đường rất sắc bén, quả thực không sai, khi đó cậu đã phát hiện quan hệ của hai người này có chút vi diệu.

“Còn nữa,” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường hơi biến, “Triệu Trinh đối với em không hề có ý tốt.”

Triển Chiêu cũng nhất thời biến sắc, hơi dùng sức nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng, một tay kéo người lôi vào trong lòng, lầm bầm nói: “Ủy khuất cho em, tuy rằng tôi vẫn không nhớ ra, nhưng tôi có thể tưởng tượng được. Khi đó hắn ta là hoàng đế, nắm giữ trong tay đại quyền sinh sát của tất cả mọi người. Tính em lại luôn vì dân vì nước như thế, nhất định chịu ầm ỨC vì hắn không ít. Bây giờ tên này lại gọi đến gây sự với em, vì chuyện này, nhất định tôi phải đánh hắn một trận.”

“Ngọc Đường, anh đừng nóng giận.” Triển Chiêu cảm nhận được thân thể Bạch Ngọc Đường hơi run lên, nhẹ nhàng nói, “Kỳ thực tuy rằng người này có chút ích kỷ, những vẫn còn có chút phân tặc. Là một hoàng đế, cũng có thể coi hắn là một nhân quân.”

“Cái đồ ngốc nhà em, chẳng bao giờ biết nói người ta xấu, chỉ biết ủy khuất chính mình.” Bạch Ngọc Đường cố sức ôm người trong ngực một cái, đối với thân hình cực kỳ gầy gò của cậu cảm thấy có chút không hài lòng, “Gầy như vậy, sau này nhất định phải nuôi mập ra một chút.”

Triển Chiêu thở dài, phớt lờ mấy lời dở hơi điên khùng của hắn, “Nói chuyện đằng hoàng, anh phát hiện được gì?”

“Tôi phát hiện ra, tình hình bây giờ và trước đây có vẻ không giống nhau nữa.”

“Sao?” Triển Chiêu khe khẽ giãy ra khỏi vòng tay của Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy là sao?”

Bạch Ngọc Đường có hơi bất mãn với phản ứng của cậu, chẳng qua hắn biết cho dù mình có cật lực cũng không cách nào cưỡng ép nổi cậu, Triển Chiêu chỗ nào cũng tốt, chỉ có mỗi điểm biết võ công là không hay ho chút nào. Cảm khái một chút, nếu như cái tên Bạch Ngọc Đường kia lúc chuyển thể cũng chuyển cả võ công tới thì tốt biết mấy.

“Ừm, tôi nhận ra rằng kỳ thực có khả năng Triệu Trinh mới là người đang tranh đoạt địa vị trong công ty, còn Triệu Giác chính là ông vua đích thực của đế chế Thiên Hữu.”

Triển Chiêu nhú mày trầm tư.

“Theo những gì em trải qua năm đó, là Triệu Giác tạo phản Triệu Trinh. Nhưng bây giờ ngược lại hoàn toàn, nếu nói rằng Triệu Trinh muốn giết chết Triệu Giác, tranh đoạt địa vị của ông ta, tôi ngược lại có thể hiểu được.”

Triển Chiêu hơi nhú mày, những chuyện tranh đấu trên thương trường như thế này cậu không hiểu nhiều lắm, so với cậu Bạch Ngọc Đường biết rõ hơn, nếu hắn đã cho rằng Triệu Giác là chủ quản thật sự của Thiên Hữu, vậy chắc chắn không sai.”

“Ngọc Đường,” thân mình Triển Chiêu đột nhiên run lên, “Vì sao tôi lại sợ như thế.”

Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, an ủi: “Không sao cả, chúng ta đem tất cả nghi vấn này nói với cục trưởng Bao, cảnh sát sẽ có sắp xếp.”

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu chau mày, “Năm đó một mình anh đi đối phó với Triệu Giác, tôi không ngăn được anh, chuyện này khiến tôi hối hận đến mức hận không giết được chính mình. Còn lần này, trừ khi bọn họ ở thành phố D này thành thành thật thật làm ăn, sau đó quay về nước Mỹ của bọn họ, chỉ cần bọn họ có gan làm vậy, bất kể là làm gì, tôi nhất định sẽ tự tay bắt bọn chúng.”

“Chiêu, nghe em nói chuyện cứ như cảnh sát vậy?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Triển Chiêu nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Ngọc Đường, khe khẽ thở dài trong lòng, xem ra không kể tất cả mọi chuyện cho hắn biết là một lựa chọn chính xác. Nghe chuyện cũ và cảm giác như tự mình trải nghiệm là hai chuyện khác nhau. Ngọc Đường, anh vẫn chưa rõ, tôi tới nơi này là số mệnh. Rất nhiều chuyện không tránh khỏi, tôi cũng không muốn tránh. Bất quá lúc này đây phiền phức lại trực tiếp nhắm vào anh, nếu tôi đã không có cách nào đem chúng đẩy ra khỏi cuộc sống của anh thì ít nhất, tôi muốn tận lực cố gắng giải quyết tất cả phiền phức đó.

“Ngọc Đường, tôi chờ một chút nữa rồi đến cục thành phố, chuyện này phải gặp mặt trực tiếp mới có thể nói rõ được. Tôi không thể theo anh đến công ty, anh đi một mình phải cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chỉ là còn chưa chịu buông Triển Chiêu ra.

“Chiêu, em cũng phải cẩn thận, tôi có một cảm giác không tốt, Triệu Trinh sẽ không dễ dàng từ bỏ hi vọng với em như vậy đâu.”

“Hắn không hết hi vọng thì sao nào?” Triển Chiêu cười cười.

“Em còn cười. Hắn ta không phải thương nhân đâu, là xã hội đen đấy.”

“Được, tôi biết rồi.”

Triển Chiêu biết Triệu Trinh còn có khả năng sẽ tìm tới mình gây sự, bất quá cậu đã không còn là Triển Chiêu trước đây, Triệu Trinh cũng không còn là Triệu Trinh ngày trước. Tất cả chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, cho nên sợ hãi hoàn toàn không có nghĩa lý gì.

Lần thứ hai nhìn thấy Triển Chiêu, Bao Chứng đã không còn giống như lần trước, ông đã từ chỗ Công Tôn Sách được biết về câu chuyện của Triển Chiêu. Chính xác, giống như Bạch Ngọc Đường, những chuyện đó đối với Bao Chứng mà nói, cũng chỉ là câu chuyện. Không có bất cứ ký ức nào, chưa nói tới cả một chút cảm giác cũng không. Chẳng qua ông tin tưởng ý kiến chuyên nghiệp của Công Tôn Sách, coi như bản thân Triển Chiêu có năng lực đặc biệt khác với người bình thường đi, ông tin tưởng vào những gì Triển Chiêu nói.

Lần thứ hai gặp lại Triển Chiêu, Bao Chứng cảm thấy vô cùng gần gũi. Nếu quả thực bọn họ đã quen biết nhau ở một ngàn năm trước, hơn nữa còn là quan hệ thân thiết như vậy, cũng không còn khó hiểu vì sao ông lại thích cậu thanh niên này như vậy nữa.

“Triển Chiêu, chuyện của cậu tôi đều biết rồi.” Bao Chứng mỉm cười nói.

“Đại nhân.”

Thân hình Triển Chiêu run lên, tuy rằng cậu biết Bao cục trưởng này không phải đại nhân ngày trước, thế nhưng tiếng gọi đại nhân này cũng đã chiếm giữ trong tim cậu từ rất lâu rồi, nhất thời kích động, liền không nhận được.

Xưng hô của Triển Chiêu khiến Bao Chứng ít nhiều cảm thấy xấu hổ, tuy nhiên ông có thể hiểu được.

“Triển Chiêu, nếu chuyện của Thiên Hữu cậu đều đã biết rõ, tôi sẽ không giấu cậu nữa. Gia tộc này ở bên Mỹ quả thực có rất nhiều hoạt động mang tính chất xã hội đen, với hiểu biết của cậu về hai người đó, có ý kiến gì không?”

Triển Chiêu nhú mày, đem phân tích của Bạch Ngọc Đường và mình nói lại cho Bao Chứng.

“Nếu nói vậy, lần này bọn họ đột nhiên tới thành phố D, thật có chút khả nghi.” Bao Chứng nhíu mày, “Bất ngờ ra nước ngoài làm ăn về bất động sản, lại tìm tới một công ty không có chút kinh nghiệm nào như Bạch Thị, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Bao cục trưởng,” Lần này cậu không gọi đại nhân nữa, “Nếu sự kiện lần này và chuyện một ngàn năm trước có điểm nào tương tự nhau, thì tôi cảm giác giữa Triệu Trinh và Triệu Giác nhất định có chuyện, bọn họ đang tranh chấp, hơn nữa một trong hai người sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.”

“Sao?” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu một cái, “Nếu nói vậy, bọn họ sẽ ở thành phố D giết người?”

Triển Chiêu gật đầu, giọng điệu nghiêm túc: “Nếu chiếu theo tình hình trước đây thì đúng vậy.”

“Nếu thế, Triển Chiêu,” Bao Chứng chăm chú nhìn vào mắt của cậu, nghiêm túc nói, “Bây giờ tôi nói với cậu một việc, cậu nhất định phải làm được.”

“Việc gì, xin ngài cứ nói.” Triển Chiêu đương nhiên sẽ không cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của Bao Chứng.

“Ngăn cản bất kỳ người nào của Bạch Thị tiếp xúc với Thiên Hữu. Tôi lập tức đến tổng cục đề nghị giám thị tất cả nhân viên của Thiên Hữu. Mặc xác bọn chúng là đại nhân vật gì ở bên Mỹ, tới thành phố D này rồi thì tôi quyết không để cho bọn chúng giết người được.”

Triển Chiêu nhìn nét mặt nghiêm trang của Bao Chứng, gật đầu.

“Bao cục trưởng, ý định của ngài và tôi giống nhau, tôi cùng Bạch Ngọc Đường đã thuyết phục được người của Bạch Thị không làm vụ này nữa.”

Rời khỏi cục thành phố, lúc đi trên đường, Triển Chiêu muốn gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, tuy nhiên điện thoại gọi thế nào cũng không được, trong lòng Triển Chiêu bắt đầu dâng lên một chút bất an. Đang gấp gáp thì điện thoại của cậu lại đột ngột vang lên, số điện tới cũng thật quen mắt.

Nhận cuộc gọi, đầu kia truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Triển Chiêu, tôi đây.”

Triển Chiêu liền cảm thấy căng thẳng, lại là Triệu Trinh.

“Đừng lo lắng, Bạch Ngọc Đường đang ở chỗ tôi, cho nên tốt nhất là cậu nên làm theo lời của tôi.”

“Ngươi! Triệu Trinh, ngươi làm gì anh ấy rồi?” Tay cầm điện thoại di động của Triển Chiêu run lên một cái.

“Tôi không có hứng thú với tên này, sẽ không làm gì đâu.” Giọng nói của Triệu Trinh tràn đầy tiểu ý, “Tôi nói rồi, cậu đừng kích động làm chi, cậu chỉ cần nghe tôi nói đây. Ngày mai, đúng giờ, đến tham gia buổi đàm phán vụ mua bán sáp nhập đó, tự động sẽ được gặp hần. Có điều, nếu tôi là cậu, tôi nhất định sẽ không báo cảnh sát, cậu thấy sao hả?”

“Triệu Trinh, ngươi muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn thực hiện một giao dịch với cậu.” Triệu Trinh cười nói, “Mạng của Bạch Ngọc Đường, đổi lấy một lời hứa của cậu.”

“Cái gì?!” Triển Chiêu lạnh lùng hỏi, “Ngươi dám động vào anh ấy, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

“Triển Chiêu, bình tĩnh,” Trong giọng của Triệu Trinh không nghe ra bất cứ tâm tình gì, “Cậu không giết được tôi, mà tôi lại giết được hần, cho nên còn là cậu ngoan ngoãn nghe yêu cầu của tôi đi. Đây mới là lựa chọn chính xác nhất a.”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, miễn cưỡng ổn định lại khí lực tán loạn.

“Nói ra.” Từ kẽ răng nghiền ra hai chữ, đây đã là cực hạn của Triển Chiêu.

“Chín giờ sáng mai, địa điểm đã hẹn không đổi, cậu chuẩn bị cho tốt tư liệu đàm phán rồi một mình đến, tới lúc đó sẽ có người liên lạc với cậu. Nhớ rõ, đừng có bày trò, nếu chọc tôi nổi giận, Bạch Ngọc Đường sẽ được tiến thẳng lên Tây thiên.”

Nói xong những lời này, không cần đợi câu trả lời của Triển Chiêu, Triệu Trinh liền cúp điện thoại.

Triển Chiêu tựa như phát điên xông về nhà, Bạch Ngọc Đường không có, trong phòng cũng không có vết tích tranh đấu, chẳng lẽ hần đã bị bắt cóc trên đường đi hoặc ở công ty? Gọi điện thoại đến công ty, mấy người Lô Phương nói chưa thấy Bạch Ngọc Đường tới công ty. Triển Chiêu cuống cuống, Triệu Trinh không nói dối, Ngọc Đường quả nhiên trong tay gã. Nhưng mà không ai thông báo cho hần hủy cuộc đàm phán, tại sao hần còn muốn dùng Ngọc Đường để áp chế mình chứ? Chẳng lẽ vì hần đã biết mình rời khỏi Bạch Thị, nên cho rằng ngày mai mình không đến? Lẽ nào hần chỉ là muốn bắt mình đến gặp hần, điều này sao có thể? Thời gian ước định đàm phán là 10 giờ sáng, mà Triệu Trinh đã yêu cầu 9 giờ, trong một giờ này, sẽ có chuyện gì xảy ra?

41. Chương 41: Giúp Tôi Một Việc

“Tôi muốn cậu giúp tôi giết một người.” Triệu Trinh nói.

—

Triển Chiêu, Bạch ngọc Đường, chẳng qua chỉ là tiểu nhân vật, hết như một ngàn năm về trước, bọn họ trong vòng xoáy tranh đoạt quyền lực chỉ là một con cờ, thế nhưng cuối cùng lại trở thành vật hi sinh. Triển Chiêu cảm giác huyết dịch trong người mình đang nghịch lưu, sẽ không đâu, sẽ không phải lại là số mệnh tái diễn. Ngọc Đường, anh chờ tôi, lần này tôi quyết không buông tay anh ra, anh đi tới đâu, tôi sẽ cùng anh đến đó, tuyệt đối không để bất luận kẻ nào chia cách chúng ta thời gian dài như vậy nữa.

Lúc ra quyết định, con người ngược lại sẽ trở nên lãnh tĩnh. Triển Chiêu bình tâm lại, cẩn thận suy nghĩ tiền căn hậu quả của chuyện lần này, càng có cảm giác không giống như Triệu Trinh muốn đối phó mình và Bạch Ngọc Đường, mà hình như có mục đích khác, hoặc đúng như Ngọc Đường nói, người hắn muốn đối phó chính là Triệu Giác. Được rồi, nếu chúng ta vẫn là quân cờ, thì cứ an phận làm tốt vai trò của một quân cờ là được. Hoàng thượng, ta ngược lại càng muốn nhìn xem người định làm gì.

Tuy nhiên, có nên báo cảnh sát hay không? Triển Chiêu nhíu nhíu mày, nên nói cho đại nhân không?

Lần này địa điểm Thiên Hữu lựa chọn để đàm phán vô cùng đặc biệt, là một chiếc du thuyền xa hoa. Bạch Thị là một công ty lập nghiệp từ vận tải đường thủy cho nên sở hữu đủ kiểu đủ dạng thuyền bè, tuy nhiên vẫn rất hiếm khi nói chuyện làm ăn trên du thuyền. Triển Chiêu không muốn tạo ra quá nhiều khủng hoảng, cho nên cậu cũng không nói chuyện Bạch Ngọc Đường bị Triệu Trinh bắt cóc cho bốn người phía Bạch thị.

Ngày hôm sau, Triển Chiêu một thân một mình đi tới bến tàu, con chưa tiếp cận bờ biển, điện thoại của cậu đã vang lên.

“Triển Chiêu,” trong điện thoại vang ra một giọng nói bình thường nhạt nhẽo, nhưng không phải Triệu Trinh, “Bây giờ dừng lại, chờ người đưa ngài lên thuyền.”

Triển Chiêu để điện thoại xuống, quan sát hoàn cảnh bốn phía chung quanh. Bến tàu này rất lớn, container san sát và những kho hàng kích thước lớn nhỏ không đồng nhất cũng có thể làm chỗ giấu người, nếu Bạch Ngọc Đường bị giam trong những chỗ này, thực rất khó tìm được.

Xa xa đi tới một người đàn ông mặc đồ đen, diện vô biểu tình, đi thẳng đến trước mặt Triển Chiêu.

“Triển Chiêu.”

“Đúng.” Triển Chiêu nhìn mặt của người kia, đột nhiên giật mình, không phải đây là ——

“Ngài đi theo tôi, tôi biết ngài thân thủ không tệ, bắt quá không nên giở trò gian trá, có người đang quan sát chúng ta.”

Triển Chiêu không biết hắn nói có thật hay không, tuy nhiên trước khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, cậu đích xác không dám khinh cử vọng động. Cho nên Triển Chiêu nghe lời đi theo phía sau tên kia, cùng gã đi đến bên bờ, theo cầu thang leo lên một chiếc thuyền nhỏ. Lúc leo lên thuyền con, Triển Chiêu còn đang âm thầm quan sát người đàn ông kia, chân mày nhíu nhẹ, như có điều suy nghĩ.

Con thuyền nhỏ lướt trên mặt nước như bay, Triển Chiêu cảm thấy có chút choáng váng. Cũng may khoảng cách đến du thuyền không xa, không mất bao lâu, con thuyền nhỏ đã dừng lại.

Bỏ thuyền nhỏ lên thuyền lớn, Triển Chiêu đi theo người kia, không nói một câu, chẳng qua ánh mắt lại không ngừng quan sát hoàn cảnh chung quanh. Chiếc du thuyền này rất lớn, nơi bọn họ lên thuyền là gần đuôi thuyền, lúc đi trên boong tàu, vô cùng cân bằng.

Đi vào bên trong chiếc du thuyền, theo một lộ trình quanh co vòng vèo, Triển Chiêu bị người kia đưa đến cửa một căn phòng.

“Ngài chờ ở đây.”

Nói xong câu đó, nhẹ nhàng gõ cửa một cái, gã đàn ông dẫn đường liền bỏ đi.

Đợi một chút, cửa mở ra, người mở cửa chính là Triệu Trinh.

“Triển Chiêu, cậu quả nhiên có can đảm,” Triệu Trinh mỉm cười, “Mời vào.”

Triển Chiêu cũng không nói gì, thậm chí còn không liếc mắt tới Triệu Trinh một cái, theo lời hắn đi vào trong phòng.

Bố trí của cabin trên thuyền này khá đơn giản, nhìn qua không khác gì mấy so với một gian phòng thông thường, không gian không lớn, thoạt nhìn chỉ có một mình Triệu Trinh ở.

“Mời ngồi.” Triệu Trinh chỉ chỉ một cái ghế đặt bên cạnh giường, mỉm cười nói với Triển Chiêu.

“Không cần,” Triển Chiêu thoáng nhìn Triệu Trinh, lãnh đạm nói, “Ta tới đây không phải để nói chuyện phiếm. Người yêu cầu ta tới như vậy cũng không phải vì muốn nói chuyện với ta. Người nói yêu cầu của người, ta nói của ta, chúng ta không cần lãng phí thời gian.”

“Triển Chiêu,” Triệu Trinh cười, “Có ai từng nói với cậu, cậu là một người làm ăn rất giỏi không?”

Triển Chiêu không trả lời.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu một cái, thấy cậu không có ý tứ ngồi xuống nói chuyện, liền tự mình ngồi xuống cái ghế kia.

“Triển Chiêu, lần trước tôi đã từng nói với cậu, tôi rất thưởng thức cậu, mong rằng cậu giúp tôi một tay, chỉ có điều cậu không tiếp nhận tình cảm của tôi. Người có chí riêng, tôi không bắt buộc. Bất quá nếu hôm nay cậu đã tới, liệu có khả năng cậu suy nghĩ lại đề nghị của tôi không?”

“Triệu tổng, chuyện tới nước này chỉ sợ người còn khó tái hợp tác với Bạch thị, muốn ta làm gián điệp còn có tác dụng gì nữa chứ?” Triển Chiêu thần nhiên nói.

“Triển Chiêu,” Chân mày Triệu Trinh nhíu chặt, “Cậu biết rõ điều tôi muốn không phải cái đó. Cậu ——”

Nhìn biểu tình bình tĩnh của Triển Chiêu, Triệu Trinh đột nhiên nở nụ cười.

“Con người cậu quả thật quá cứng rắn. Có điều cậu nên hiểu rõ, dưới tình thế hiện nay, làm tôi tức giận không phải là một nước đi đúng đắn đâu.”

Triển Chiêu nhớ tới Bạch Ngọc Đường, trong khóe mắt thoáng lóe lên vẻ khấn trương, bắt quá rất nhanh chóng phục hồi.

“Triệu tổng, dưới tình thế hiện tại, hình như ngài cũng không nên dây dưa với ta mấy chuyện nhảm nhí này đi.”

“Sao? Chỉ giáo cho?”

“Đối thủ của ngài vốn không phải ta, cũng không phải Bạch thị, càng không phải là Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu mỉm cười, “Hiện tại ta có cảm giác rất hứng thú đối với chuyện ngài muốn ta làm. Tác dụng của ta bây giờ cũng không chỉ là một gián điệp đơn giản như vậy, phải có mục đích lớn hơn, đúng chứ?”

Triển Chiêu im lặng, biểu tình coi như bình tĩnh, chỉ là Triển Chiêu có thể nhìn ra trong ánh mắt của hắn có một tia khiếp sợ. Hoàng thượng, có rất nhiều chuyện người không biết, nhưng Triển Chiêu đều biết. Đây —— tất cả chỉ để dùng đổi lấy tính mạng của Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu, cậu khá lắm,” Giọng nói của Triệu Trinh không giấu được kích động, “Với sự thông minh này của cậu, tôi ——”

Ánh mắt run lên, trong giọng nói dần theo vài phần sát khí.

“Tôi nên giết cậu, chẳng qua ——”

Mỉm cười, một tay nhẹ nhàng nâng lên, đưa về phía Triển Chiêu, bắt quá hình như nhớ lại một đêm ngày hôm đó, bàn tay này lại khựng lại giữa không trung.

“Chẳng qua tôi luyện tiếc.”

Triển Chiêu nhăn mặt, cường chế cảm giác không thoải mái đang trào lên, lạnh lùng nhìn Triệu Trinh.

“Triển Chiêu, tôi rất khó hiểu, vì sao cậu lại xác định Bạch Ngọc Đường vẫn còn sống như vậy.” Triệu Trinh nhìn thân hình khẽ run lên của Triển Chiêu, hần hinh như cố tình kích thích cậu, “Nghe từ cách nói chuyện của cậu, hần cậu đã điều tra rõ ràng tôi là người như thế nào. Bạch Ngọc Đường ở trong tay tôi thời gian dài như vậy, cậu tuyệt nhiên không lo lắng?”

“Triệu Trinh,” Triển Chiêu dùng ánh mắt lạnh đến mức có thể cắt da cắt thịt nhìn thẳng Triệu Trinh, gằn từng chữ, “Người sẽ không đụng vào anh ấy, vì người còn cần anh ấy giúp người đối phó với kẻ người phải đối phó kia. Hơn nữa, tốt nhất là người đừng đụng tới anh ấy, bằng không nhất định người sẽ chết trong tay ta.”

“Cậu ——” Lần này Triệu Trinh thực sự sợ hãi, tuy rằng hần vẫn nắm trong tay quyền chủ động tuyệt đối, nhưng hiện tại hần cảm giác như mình thực sự sẽ chết trong tay Triển Chiêu vậy.

“Triệu tổng, chúng ta đừng vòng vo nữa, người nói đi, muốn ta làm gì?”

“Tôi muốn cậu giúp tôi giết một người.” Triệu Trinh nói.

“Người nghĩ ta sẽ giết người sao?” Triển Chiêu đậm đậm cười một cái, “Ta vốn không phải sát thủ, chỉ là một người dân bình thường, bảo ta đi giết người, có phải tìm nhầm địa chỉ rồi không?”

“Không đâu,” Triệu Trinh cũng cười “Bản lĩnh của cậu tôi cũng đã lãnh giáo qua rồi, hơn nữa, tôi tin một người dân bình thường là cậu sẽ vì Bạch Ngọc Đường mà ra quyết định.”

Triệu Trinh hài lòng nhìn khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu trở nên tái nhợt, quả nhiên, vô luận là hạng người nào cũng đều có nhược điểm. Nắm giữ được nhược điểm của người khác, tự nhiên có thể đạt thành mục đích của bản thân.

“Thế nào? Dừng mạng của ông ta đổi lấy mạng của Bạch Ngọc Đường, người này cậu giết hay không giết?”

“Người muốn giết Triệu Giác?” Thanh âm lạnh nhạt của Triển Chiêu khiến Triệu Trinh trong chớp mắt trở nên đồ ỉn.

“Làm sao cậu biết?”

“Điều này không cần người quan tâm, ta đáp ứng người.” Triển Chiêu không thèm nhìn Triệu Trinh lấy một cái, “Nói đi, chừng nào thả Bạch Ngọc Đường?”

“Cậu đồng ý rồi?” Triệu Trinh dường như còn chưa tỉnh lại từ trong tâm trạng vừa rồi.

Triển Chiêu không trả lời, chỉ là lạnh lùng nhìn Triệu Trinh, trong thoáng chốc, từ đôi mắt trong trẻo kia, Triệu Trinh như thấy được một tia thương hại.

“Chỉ cần cậu giết ông ta, tôi bảo đảm sẽ lập tức thả Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu, xin lỗi, mạng của Bạch Ngọc Đường tôi quyết sẽ không lưu lại, bởi vì tôi cần cậu, mà Bạch Ngọc Đường không nên tiếp tục tồn tại tranh đoạt với tôi.

Triển Chiêu cười cười, đổi lại ánh mắt của Triệu Trinh.

“Triệu Trinh, ta sẽ gặp Bạch Ngọc Đường ngay bây giờ. Cho đến tận lúc Triệu Giác chết, ta đều phải có anh ấy bên cạnh, bằng không tự người đi mà giết ông ta.”

Triệu Trinh đang áp chế Triển Chiêu, đang dùng mạng của Bạch ngọc Đường để áp chế cậu. thế nhưng hắn đã phát hiện ra đây là một việc không quá sáng suốt. Triển Chiêu không phải là một người bình thường, cậu không sợ chết, cũng không sợ uy hiếp, thậm chí, cậu ta còn biết rất rõ hiện tại mình không dám động vào một sợi tóc gáy của Bạch Ngọc Đường. Không có sợ hãi, đây là toàn bộ cảm giác Triệu Trinh đang nhận thấy từ Triển Chiêu, tuy nhiên hắn thực sự không hiểu được, Triển Chiêu rốt cuộc dựa vào cái gì? Cậu dựa vào cái gì mà như thế đã nắm được tất cả trong tay.

Bất quá cũng như Triển Chiêu nói, hắn không thể động thủ giết chú của mình, tuy rằng hắn rất muốn làm điều này, nhưng hắn phải khiến một người ngoài ra tay. Địa vị của Triệu Giác tại Thiên Hữu tương đương với hoàng đế, nếu như còn ở Mỹ, căn bản cả một cơ hội hạ thủ hắn cũng không có.

Vốn dĩ lần này hắn tuyệt không muốn ra tay, thế nhưng ông trời đã cho hắn gặp Triển Chiêu, người này lãnh tĩnh, trung thành, thân thủ không tồi, và điều quan trọng nhất, cậu ta không có quá khứ, nếu như cậu ta giết người, không có bất luận kẻ nào đem hoài nghi đổ lên đầu mình. Tuy rằng lúc giết Triệu Giác, rất có khả năng Triển Chiêu sẽ trở thành đối tượng truy đuổi của cả hai bên cảnh sát lẫn Thiên Hữu, bất quá có sự bảo vệ của mình, cậu ta hẳn là có thể tránh được một kiếp.

Vốn dĩ quân cờ dùng xong rồi thì nên lập tức vứt bỏ, chỉ là, lần đầu tiên Triệu Trinh phát hiện ra mình cũng có lúc mềm lòng. Cái người ba lần bốn lượt vô lễ với mình thậm chí ra tay đánh mình, hắn dĩ nhiên luyến tiếc không muốn giết người diệt khẩu. Hắn cần cậu, hơn nữa để chiếm được cậu, hắn phải giết cái tên Bạch Ngọc Đường trong lòng cậu đi.

“Cậu muốn gặp tên đó, có thể.” Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu, nụ cười đeo trên mặt không có lấy nửa phần ý cười, giả tạo đến mức khiến Triển Chiêu muốn ói.

“Điều kiện đâu?” Nhìn cũng lười nhìn hắn, Triển Chiêu biết hắn sẽ không đơn giản đáp ứng yêu cầu của mình như vậy, vị hoàng đế bệ hạ này, cậu hiểu rất rõ.

Triệu Trinh không biết đây đã là lần thứ mấy bị Triển Chiêu làm cho kinh ngạc rồi, Mỗi lần đều có cảm giác, người này rất hiểu rõ mình, hiểu rõ đến mức đáng sợ. Càng như vậy, hắn càng cảm giác tốt nhất là nên giết cậu đi, nhưng hắn cũng càng luyến tiếc. Triển Chiêu, hình như tôi yêu cậu rồi.

Bất quá, bây giờ không phải là lúc nói chuyện yêu đương, Triệu Trinh thản nhiên nhìn Triển Chiêu một cái,

nỗ lực nhắc nhở chính mình, không thể nhẹ dạ.

“Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy tôi cũng liền không khách khí nữa.” Dứt lời, từ trong hộp tủ bên cạnh lấy ra một cái chai màu đen, từ trong chai đổ ra một viên thuốc, đưa cho Triển Chiêu.

“Đây là độc dược mãn tính, nếu cậu có thể trong vòng một giờ giết xong chú của tôi, ăn vào thuốc giải thì sẽ không sao. Nói cách khác —— ”

Triển Chiêu cầm lấy viên thuốc, không buồn nhìn liền nuốt xuống.

“Được rồi, Ngọc Đường ở đâu?” Bình tĩnh ngênh đón ánh mắt kinh ngạc của Triệu Trinh, Triển Chiêu thản nhiên hỏi.

“Cậu —— ” Triệu Trinh khó tin lắc đầu, thờ dài một hơi, bấm điện thoại.

“Đưa hấn tới đây.”

“Triển Chiêu,” Triệu Trinh nhìn vào mắt của Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói, “Kỳ thực tôi không muốn làm như vậy.”

Triển Chiêu liếc hẩn một cái, cũng nhẹ nhàng đáp: “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, có phải không?”

Trong mắt Triệu Trinh hiện lên một tia quang mang, chẳng qua chỉ một giây sau hẩn nghe Triển Chiêu hạ một câu.

“Đây là cách nghĩ của người, cũng là phép tắc hành động của người, bất quá đây chỉ là lời biện minh cho sự ích kỷ.”

“Triển Chiêu, tôi sẽ không để cho cậu chết,” Ánh mắt Triệu Trinh có chút thống khổ, “Cậu giết ông ta, sau đó tôi sẽ bảo hộ cậu. Đến khi đó, cậu cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi. Thiên Hữu là của tôi, cũng sẽ là của cậu.” (*Bị hoang tưởng nặng quá rồi, xuống đi*)

“Triệu Trinh, đáng lẽ ta phải cảm thấy rất vinh hạnh đúng không?” Triển Chiêu mỉm cười, “Đáng tiếc, ta không có lòng tham như người, lại càng không có sự ích kỷ như người.”

Triệu Trinh im lặng nhìn Triển Chiêu, hẩn đã hiểu rõ, tim người này không thuộc về mình, chậm một bước, hoặc là đã chậm rất nhiều bước rồi. Đúng là, đã chậm rồi. Một lát sau, Triệu Trinh lấy một cây dao găm tinh xảo từ trong ngực áo, đặt vào trong tay Triển Chiêu, nhàn nhạt nói: “Giết người phải có công cụ, cậu cũng sẽ không dùng súng, cầm cho chắc.”

Triển Chiêu, mặc kệ cậu muốn thế nào, từ hôm nay trở đi, cậu chỉ có thể ở bên cạnh tôi. *(Em là hoa có chậu rồi, mơ tưởng. Yên phận làm con giun dưới đáy chậu đi.)*

42. Chương 42: Quân Cờ Của Số Phận

“Chiêu, cái gã này thật khó ưa, tôi thật muốn đánh nó một trận.”

“Ngọc Đường, anh không biết sao, tôi đánh hấn rồi.”

“Thật vậy à? Không được thấy thật đáng tiếc.”

—

Đại khái chỉ chưa tới năm phút sau, Bạch Ngọc Đường đã được gã đàn ông đưa Triển Chiêu lên thuyền ban này dẫn vào. Nhìn sơ qua hình như hấn cũng không có bị thương, chẳng qua mơ mơ màng màng, thần trí có chút mơ hồ.

Chân mày Triển Chiêu nhíu chặt, vội bước lên trước, đẩy ra tên đang đỡ Bạch Ngọc Đường, đưa một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt hấn.

“Ngọc Đường, anh tỉnh lại đi, anh bị sao vậy?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường dần dần tìm được một điểm tiêu cự, mơ hồ quét qua đôi mắt Triển Chiêu.

“Chiêu!” Nhìn thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thất kinh, “Sao em lại tới đây?”

Chỉ nói thì không thành vấn đề, có điều thân thể vẫn còn chưa đứng vững được.

Vẻ mặt nghiêm trọng của Triển Chiêu đến lúc này mới thả lỏng được một chút, nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười, rồi sau đó mới quay đầu lạnh lùng nhìn Triệu Trinh. (Em chỉ cười với chồng em thôi)

“Người đã làm gì anh ấy?” Thanh âm lạnh lẽo đến mức có thể đông chết người.

“Ha hã, một chút tấm lòng thôi,” Triệu Trinh cười lạnh một tiếng, “Tôi thật không ngờ hấn lại khó đối phó như thế, cho hấn một chút thuốc mê, cậu yên tâm, hai ba phút nữa là hấn tỉnh lại được rồi.”

Triển Chiêu nhìn thật sâu vào mắt Triệu Trinh, biểu tình bình tĩnh nhìn không ra tâm trạng gì. Xoay người,

cậu đưa Bạch Ngọc Đường ngồi xuống một cái ghế, xong xuôi mới quay người đi đến bên cạnh Triệu Trinh.

Triệu Trinh hình như phát hiện ra sát khí trên người Triển Chiêu, không tự chủ được đứng dậy khỏi ghế.

Triển Chiêu cũng không mở miệng, giống như ngày hôm đó trước cửa nhà mình, sử dụng sức mạnh tương tự, chiêu số tương tự, nắm tay siết thật chặt, thoi vào bụng Triệu Trinh. Lần này so với hôm đó còn độc hơn, tuy rằng Triệu Trinh đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng vẫn bị cậu đánh trúng.

Triển Chiêu đấm xong một quyền này, trong nháy mắt đã bị gã đàn ông đứng bên cạnh kéo ra, bắt quả cậu cũng không giằng co, chỉ là lạnh lùng nhìn Triệu Trinh bị cậu đánh đến nổi ngồi bệt dưới đất.

“Cậu —— Triển Chiêu, cậu —— không sợ chết sao?” Triệu Trinh nén đau, hung tợn nói, “Thêm nữa cậu cũng không sợ Bạch Ngọc Đường chết luôn sao?”

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu lo âu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lúc quay đầu lại đối mặt với Triệu Trinh, ánh mắt đã tràn đầy giá rét, “Triệu Trinh, người có bản lãnh thì hướng về phía ta, người còn dám động đến anh ấy, ta sẽ giết người!”

“Được, cậu dám đánh tôi,” Triệu Trinh cắn răng nói, “Cậu nghe đây, tôi cho cậu uống thuốc, cũng cho hần uống rồi. Cậu không muốn hần chết thì làm việc đảng hoàng cho tôi, một mạng đổi một mạng, không được bày trò kiếm chuyện.”

Triển Chiêu run lên một trận, quả nhiên là tử huyết, sớm nên nghĩ đến, Triệu Trinh sẽ không đời nào bỏ qua cho Bạch Ngọc Đường, ngay cả mình cũng đã bị hần bắt uống thuốc độc, làm sao Bạch Ngọc Đường có thể bình an được.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng khôi phục ý thức. Một bước vọt đến bên cạnh Triển Chiêu, túm người đang giữ Triển Chiêu đẩy ra. Một tay kéo lấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bắt chắp cả hai người vẫn còn thân giam trong ngục, hai tay ôm lấy Triển Chiêu rồi, không muốn buông ra.

“Chiêu, bọn chúng không làm khó dễ em chứ.”

“Ngốc quá,” Triển Chiêu nén lệ, cười mắng, “Anh mới là người bị trói kia kìa, lời này tôi hỏi anh mới đúng.”

“Tôi không sao, bọn chúng còn không dám làm gì tôi.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cười một cái, nụ cười này rơi vào trong mắt Triển Chiêu, trong thoáng chốc cảm thấy như thể chính là Bạch Ngũ gia tiểu ngạo giang hồ kia.

“Mấy người đừng có dây dưa nữa, còn việc phải làm đây.” Triệu Trinh nhìn nuốt không trôi cái bộ dạng thân thân thiết thiết của hai người, nghiến răng nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai người thập phần ăn ý, đồng thời dùng một ánh mắt khinh thường liếc Triệu Trinh.

“Chiêu, cái gã này thật khó ưa, tôi thật muốn đánh nó một trận.”

“Ngọc Đường, anh không biết sao, tôi đánh hấn rồi.”

“Thật vậy à? Không được thấy thật đáng tiếc.” (*Thuận vợ thuận chồng, tát chết người cũng được =*))))

Triệu Trinh tức đến sùi bọt mép, thế nhưng trong phòng này còn có một người khác thật đang liều mạng nín cười, từ trước đến nay anh ta chưa từng thấy Triệu Trinh bị ai trêu chọc đến mức này.

“Câm miệng!” Triệu Trinh không thể nhịn được nữa, “Tự nghĩ lại xem bọn mày phải làm gì để giữ được cái mạng để sau này còn trở lại đập tao đi.”

Triển Chiêu nhìn hấn một cái, ánh mắt thương hại khiến Triệu Trinh vô cùng khó chịu.

“Còn năm phút nữa buổi đàm phán làm ăn sẽ tiến hành,” Triển Chiêu bình thản nói, “Ta nghĩ người sẽ không ở đây với bọn ta đi. Người còn phải ngăn không cho thúc thúc người lên boong tàu nữa mà, dù sao người cũng không mong ông ta thấy được chúng ta từ phòng này chứ không phải từ trên biển đến nơi đàm phán đi.”

Triệu Trinh hung hăng nhìn hai người Triển Chiêu một cái, xoay người rời khỏi phòng, lúc đi gần đến chỗ người đàn ông dẫn đường kia mới nói một câu.

“Canh chừng bọn chúng, sau năm phút nữa dẫn chúng đến phòng khách.”

Triệu Trinh vừa rời khỏi căn phòng, Bạch Ngọc Đường lại lập tức ôm Triển Chiêu vào lòng.

“Chiêu, nó không làm gì em chứ.”

“Không có,” Triển Chiêu cười nói, “Còn anh, hấn có làm khó dễ anh không?”

“Hừ, nó dám sao? Nó còn phải nhờ tôi diễn trò với nó nữa đây.” Bạch Ngọc Đường cắn răng nói, “Có phải nó muốn em ra tay giết người giúp nó không? Em đáp ứng rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, ngay khoảnh khắc gật đầu, ngấm dùng sức nhéo cánh tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu rõ Triển Chiêu đã có tính toán khác, liền không nói thêm gì nữa.

“Ngọc Đường, sao anh lại bị bắt?”

Bạch Ngọc Đường chau mày, cắn răng nói rằng: “Cái tên tiểu nhân hèn hạ đó, ngày hôm qua tôi vừa ra khỏi nhà, cũng không biết từ đâu xuất hiện vài người, dùng thứ gì đó không rõ đâm tôi một cái, sau đó tôi liền bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại thì bị giam trong này tới tận bây giờ.”

Triển Chiêu nhíu mày, nói như vậy thì Bạch Ngọc Đường là bị đánh thuốc mê, không biết có độc hay không.

“Bọn chúng có bắt anh uống thuốc độc không?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Tôi không rõ nữa, thực sự có uống hay không tôi cũng không biết.”

Triển Chiêu gật đầu, thoát nhìn Triệu Trinh nói không sai, hẳn sẽ không bỏ qua Bạch Ngọc Đường, tuy nhiên cũng sẽ không để anh ấy chết trước khi Triệu Giác bị giết, ít nhất một giờ này Bạch Ngọc Đường chắc là an toàn.

Năm phút rất ngắn, hướng hồ bên cạnh còn có một người đang giám sát bọn họ, cho nên hai người cũng không có nhiều cơ hội nói chuyện, bất quá trước khi ra khỏi phòng, Triển Chiêu vẫn nói một câu.

“Ngọc Đường, vô luận phát sinh chuyện gì, anh nhất định phải bảo vệ chính mình cho tốt.” Thấy Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu lại thêm một câu, “Để tôi cũng bảo vệ bản thân mình như vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình trang nghiêm của Triển Chiêu, chân mày dần nhíu chặt dần dần buông lỏng, bên môi kéo lên một nụ cười nhẹ nhàng, cuối cùng gật đầu.

Đại sảnh của chiếc du thuyền này bày trí vô cùng xa hoa, Triển Chiêu đi vào từ cửa chính, mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Giác đứng sau lưng Triệu Trinh. Ông ta khí định thần nhà, hình như căn bản không hề phát hiện đã có kẻ giao tình mạng ông ta cho mình.

Nói chuyện phiếm đơn giản, theo phép lịch sự chào hỏi, hết thấy đều tiến hành bình thường. Theo thời gian trôi qua, thời hạn một giờ cũng sắp đến gần, thế nhưng Triển Chiêu có vẻ không hề sốt ruột, cậu căn bản không có bất kỳ ý định muốn kết thúc cuộc đàm phán này. Tuy nhiên chỉ cần đàm phán không kết thúc, cậu sẽ không có cơ hội tiếp cận Triệu Giác, càng không thể giết chết người này. Như vậy sau một giờ, độc tính phát tác, Triển Chiêu sẽ chết. Triệu Trinh có chút bối rối, hẳn đương nhiên không muốn để Triển Chiêu chết đi, nhưng thứ độc đó là đồ thật, nếu Triển Chiêu không chịu kết thúc đàm phán, cho dù chính mình có muốn cứu cậu ta cũng không có cơ hội.

“Bạch tổng!” Tiếng gọi Bạch tổng này của Triệu Trinh có chút đột ngột, ánh mắt của mọi người trong tích tắc đổ dồn lên người Triệu Trinh.

“Sao vậy, Triệu tổng, ngài có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt hỏi.

“Không có gì.” Triệu Trinh cũng phát hiện ra mình vừa thất thố, nhìn lướt qua khuôn mặt bình tĩnh của Triển Chiêu, âm thầm nghĩ rằng. Chết tiệt, Triển Chiêu, cậu cho là cậu chết cũng không sao sao? Nằm mơ đi, tôi nhất định không để cho cậu chết.

“Chú,” Triệu Trinh nhìn Triệu Giác mỉm cười, “Cháu thấy bản thỏa thuận này không có vấn đề gì, có thể hẹn một lần khác để chúng ta chính thức ký hợp đồng với Bạch thị.”

“Ừ, nếu Bạch tổng không có câu hỏi hay nghi ngờ gì, chúng ta đương nhiên không có vấn đề.” Triệu Giác nhẹ nhàng cười, không thấy được trong tâm trạng có biến hóa gì.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Triệu Trinh một cái.

“Triệu tổng nói không sai, xem ra lần hợp tác này của chúng ta sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Nếu đã vậy, chúng ta lên boong tàu mở sâm panh ăn mừng một chút đi,” Triệu Trinh cười nói, “Quần quanh ở dưới này lâu như vậy, thật đúng là buồn chán.”

Tất cả mọi người đều không phản đối, vì vậy đoàn người theo Triệu Trinh lên boong tàu.

Ra khỏi cabin tàu, Triển Chiêu mới phát hiện ra chiếc du thuyền này đã ở rất xa ngoài khơi.

“A? Triệu Trinh, là cháu bảo bọn họ khởi động thuyền sao?” Triệu Giác hỏi.

“Không phải đâu a,” Triệu Trinh cau mày, không biết là ai hồ đồ đi khởi động thuyền như vậy, chẳng lẽ không biết Giám đốc Bạch và quản lý Triển một lát nữa phải xuống thuyền sao?”

Lúc nói chuyện, Triệu Trinh đánh mắt về phía Triển Chiêu, ý bảo Triển Chiêu ra tay ngay lập tức.

Triển Chiêu mỉm cười, nói với Triệu Trinh rằng, “Giám đốc Triệu, ngài gấp làm gì nha?”

“Triển Chiêu, cậu ——” Triệu Trinh thất kinh, hẳn không hiểu Triển Chiêu nói lời này là có ý gì.

“Người thật sự thích giết người như vậy sao?” Triển Chiêu vẫn đang cười, “Tiếc là ta không thích. Hơn nữa, ta càng không thích bị xem như lợi thế để áp chế người khác, nhất là dùng để áp chế Ngọc Đường.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, Triệu Trinh tức thì trở nên ngây dại.

“Ta bỏ qua nội dung đặc sắc gì rồi sao?” Triệu Giác đứng bên cạnh giọng nói không hề lo lắng, chẳng qua có thể nghe ra được một loại tâm tình phức tạp trong chất giọng của ông ta. Hiểu thấu, kinh ngạc, thậm

chỉ thất vọng sâu sắc.

Triệu Trinh đã có chút dần ra, căn bản không biết đáp trả câu hỏi của Triệu Giác như thế nào.

Triển Chiêu cười nói: “Phó giám đốc Triệu, thoát nhìn quyền lực của Thiên Hữu thật sự thập phần mê người, Giám đốc Triệu thậm chí không tiếc lấy thân thử nghiệm bên ngoài lãnh thổ nước Mỹ, cũng phải thử lấy mạng của ông.”

“Thật vậy à? Vậy cậu chính là người mà nó mưu toan để giết ta sao?” Triệu Giác cười nói.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu thần nhiên trả lời.

Triệu Giác cười cười đi tới trước mặt Triển Chiêu, hướng về gã đàn ông áo đen đứng bên cạnh Triệu Trinh hỏi rằng: “Tiểu Mã, cậu ta nói thật không?”

Tên đàn ông kia nhìn Triệu Trinh đang ngăn người một cái, cúi đầu, hạ giọng đáp: “Đúng vậy.”

Triệu Giác nhướng mày, hô hấp cũng có chút tán loạn, đưa mắt nhìn Triệu Trinh thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Cháu quả nhiên hận ta, thế nhưng ta không thể trở mắt nhìn cháu tiếp tục càn quấy nữa.”

Đời này, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, cũng có rất nhiều chuyện không hề đổi. Tuy nhiên có một việc chắc chắn, đó chính là nếu một quân cờ muốn giữ được mạng mình, thì nhất định phải ở trên bàn cờ của một chủ nhân bất khả chiến bại. Nếu Triệu Trinh đã muốn lật ngửa ván cờ, vậy chỉ có dựa vào Triệu Giác mới có thể bảo vệ được chính mình.

Ngay khi nhận được cú điện thoại uy hiếp của Triệu Trinh, xác nhận Bạch Ngọc Đường mất tích xong, đầu tiên Triển Chiêu báo cáo chuyện này với Bao Chứng. Dưới sự trợ giúp của cục thành phố, cậu liên lạc được với Triệu Giác, chẳng qua Triệu Giác cũng không hẳn tin rằng Triệu Trinh sẽ giết ông ta, cũng không tin Triệu Trinh lại bắt cóc Bạch Ngọc Đường.

Nhưng tất cả mọi chuyện phát sinh sáng hôm nay, bao gồm cả cuộc đối thoại vừa rồi của Triệu Trinh và Triển Chiêu cũng đã nói rõ được, Triển Chiêu không nói dối. Triệu Giác đến đây mới biết, thì ra cậu cháu trai này của mình lại hận mình đến nông nổi này, thoát nhìn không thể tin được. Triệu Trinh, cháu thật sự có thể xuống tay.

Triệu Giác đưa mắt nhìn Tiểu Mã, ý bảo anh ta đem tất cả mọi chuyện kể lại cho rõ ràng. Tiểu Mã đại khái nói qua một chút chuyện đã xảy ra, quan trọng nhất, anh ta nói Triển Bạch hai người đều đã uống thuốc độc.

Chân mày Triệu Giác nhăn càng chặt, lạnh lùng nhìn Triệu Trinh, trong ánh mắt là nỗi thất vọng sâu sắc.

“Tiểu Mã, giao thuốc giải cho bọn họ.” Giọng nói hơi mệt mỏi, cuối cùng Triệu Giác nhìn Triệu Trinh một cái, phân phó với người bên cạnh, “Thuyền đã tiếp cận vùng biển quốc tế chưa, đến khu vực quốc tế rồi thì đưa bọn họ rời thuyền. Làm ăn không được, cũng nhờ ơn tổng giám đốc các người ban tặng, sợ rằng đời này Thiên Hữu cũng không thể làm ăn ở Trung Quốc được.”

Nhìn Triệu Trinh vẫn đăm đăm như phỗng, Triễn Chiêu cảm thấy mình có chút thương hại hắn. Nhận lấy thuốc giải từ tay Tiểu Mã, lập tức đưa cho Bạch Ngọc Đường.

“Triễn Chiêu, cảm ơn cậu đã báo cho ta biết chuyện này, hiện tại giao Bạch Ngọc Đường cho cậu, ta cũng phải xử lý việc nhà.” Triệu Giác vẫn tiếp tục mỉm cười, “Ở đây không lưu nhị vị nữa, ta sẽ nhanh chóng sắp xếp thuyền đưa hai người trở về.”

“Cảm tạ Phó giám đốc Triệu.” Triễn Chiêu nhàn nhạt mỉm cười, cũng không nhìn Triệu Trinh lấy một cái, kéo tay Bạch Ngọc Đường đi về phía mép thuyền.

Thế nhưng, ngay chính lúc đó, Triệu Trinh vẫn không ai chú ý tới đột nhiên lại cười phá lên như phát cuồng.

“Triễn Chiêu! Cậu giỏi lắm Triễn Chiêu! Cậu gạt tôi!” Ánh mắt ngó ngàng nhìn Triễn Chiêu một cái, sau đó lướt về phía Triệu Giác, “Chú à, tôi đánh không lại ông, ngay cả cậu ta cũng không đánh lại. Tôi không phục! Tôi tuyệt đối không phục!”

Lời còn chưa dứt, Triệu Trinh đã rút từ bên thắt lưng ra một cây súng lục, hòng súng nhắm thẳng vào Triễn Chiêu.

“Triệu Trinh!” Triệu Giác vốn dĩ bình thản đột ngột hét lớn, “Cháu điên rồi, đây không phải là nước Mỹ, vậy mà cháu vẫn mang súng theo? Mau bỏ xuống! Cháu làm những chuyện kia ta không trách cháu, nhưng trẻ con càn rỡ cũng phải có mức độ, nếu cháu còn tiếp tục phát điên thêm nữa cả ta cũng không thể cứu được cháu!”

“Tôi không càn quấy, tôi muốn cậu ta, không ai cản được tôi!” Triệu Trinh lúc này giống hệt như kẻ điên, trong khoảnh khắc muốn bóp cò.

Triễn Chiêu tuy võ công cao cường, nhưng cậu cũng không thể né được đường đạn, ngay lúc đó, Bạch Ngọc Đường bất ngờ vọt tới. Hai người đang đứng ngay mép thuyền, phía sau lưng Triễn Chiêu chính là mặt biển, cậu không thể lui về phía sau được, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cứ chặt chẽ chắn trước mặt cậu, đến cả tình huống của Triệu Trinh cũng không thấy được.

“Ngọc Đường, anh tránh ra!” Triễn Chiêu dốc hết toàn lực đẩy Bạch Ngọc Đường qua một bên.

“Đoàng!” Tiếng súng vang lên.

“Triễn Chiêu! ——”

Triển Chiêu nghe được một tiếng hét tê tâm liệt phế, thanh âm đó hình như là của Bạch Ngọc Đường, cứ như ngay cạnh mình, nhưng lại như cách thật xa. Mình bị thương rồi, loại cảm giác này lâu lắm rồi chưa gặp, tuy rằng tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng, bất quá Triển Chiêu biết mình trúng thương không nhẹ. Miễn cưỡng duy trì một tia khí lực, Triển Chiêu cắn răng nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc —— Ngọc Đường, tôi —— không sao. Bao đại nhân —— bọn họ ở —— gần đây.”

Bạch Ngọc Đường kê tai vào sát bên mép Triển Chiêu, cẩn thận lắng nghe từng lời của cậu, căn bản không hề lưu ý đến Triệu Trinh đã trở nên cuồng loạn phía sau. Hắn chỉ biết rằng toàn thân Triển Chiêu đều là máu. Hắn cũng sắp điên rồi.

Triệu Trinh nhìn một màn trước mắt, cũng có chút dần ra, Triển Chiêu bị mình bắn trúng rồi, nhưng mà rõ ràng là mình muốn giết Bạch Ngọc Đường, mình không muốn Triển Chiêu chết a.

Giơ súng, nhắm chuẩn, tay của Triệu Trinh đag run lên không ngừng, chỉ là hắn biết, hắn muốn giết Bạch Ngọc Đường.

Tất cả mọi người đều tập trung vào thương thế của Triển Chiêu, chỉ có một người chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Triệu Trinh, đó là người đã gần như hôn mê, Triển Chiêu. Cậu biết chuyện này từ lúc bắt đầu đã là tuyên bố cái chết của Bạch Ngọc Đường, cho nên chỉ có một mình cậu biết chuyện gì sắp sửa phát sinh.

“A!”

Một tiếng hét thảm, là giọng của Triệu Trinh. Triển Chiêu không biết dùng súng, bất quá Triệu Trinh đã đưa cho cậu một con dao găm. Phóng dao găm khỏi tay xong, cơ thể Triển Chiêu buông lỏng, ngã vào trong lòng Bạch Ngọc Đường.”

“Đoàng!”

Lại thêm một tiếng súng vang lên, sức mạnh đang ôm lấy mình mạnh mẽ thoát ra, dù rằng vẫn tiếp tục ôm lấy. Bạch Ngọc Đường cúi đầu phát ra một tiếng rên rỉ, không tốt, ai vừa nổ súng, Ngọc Đường trúng đạn rồi soa? Mình không giết được Triệu Trinh sao? Ý thức Triển Chiêu dần dần lịm đi, thân thể không còn gì giữ lại từ từ rơi xuống khỏi mép thuyền. Cậu cảm nhận được Bạch Ngọc Đường ôm lấy cậu, không để cậu rời đi.

Triển Chiêu cảm thấy hai người cùng nhau rơi vào một vùng nước lạnh buốt. Sau đó, cậu không còn biết gì nữa.

43. Chương 43: Phương Xa Của Ai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tay, nắm chặt lấy nhau, ánh mắt của hai người nhìn vào nhau, cứ nhìn mãi như vậy, như thể đã nhìn suốt một ngàn năm. Hay là cứ vậy là đủ rồi, không còn kiếp này kiếp trước, chỉ cần tâm ở cùng một chốn, dù là nơi nào cũng không phải viễn phương.

Không nhớ về quá khứ, cũng không cần nghĩ đến tương lai. Rất nhiều câu chuyện, quan trọng nhất không phải là kết quả cuối cùng.

Buổi sáng hôm nay, có hai bệnh nhân đặc biệt được chuyển vào trung tâm cấp cứu của bệnh viện Trung Tâm thành phố D, đưa bọn họ vào viện là một chiếc xe cảnh sát, người hộ tống họ là cục trưởng cục cảnh sát thành phố Bao Chửng, người từ đầu đến cuối trực tiếp tiến hành cấp cứu cho họ trên xe là khoa trưởng khoa kiểm định Công Tôn Sách. Sau khi hai người được cứu lên từ dưới biển, bắt đầu hôn mê bất tỉnh thẳng đến bây giờ, thân nhiệt cũng luôn lạnh như băng.

Trên người cả hai đều trúng đạn, Bạch Ngọc Đường bị thương ở ngực trái, chỉ thiếu chút nữa là đã bắn trúng tim. Thương thế của Triển Chiêu cũng rất trầm trọng, đạn xuyên vào bụng. Mặc dù không tổn thương đến nội tạng, nhưng bởi vì khi cậu ngã xuống nước, suốt cả quá trình rơi xuống và chìm trong nước vẫn luôn ôm lấy Bạch Ngọc Đường, còn phải tận lực giữ cho thân thể Bạch Ngọc Đường nổi trên mặt nước, dùng sức quá lớn, dẫn đến tình trạng mất máu còn có phần nghiêm trọng hơn Bạch Ngọc Đường. Nếu không phải được cứu kịp lúc, hai người này nhất định phải chết không khác được. Chỉ là cho dù đã được cứu, nhưng lúc này đây không ai có thể nói rõ được liệu bọn họ có thể sống sót nổi hay không.

Bên ngoài phòng cấp cứu, anh em Đinh gia và bốn anh em Bạch thị, cùng với Bao Chửng và Công Tôn Sách đều lo lắng chờ đợi kết quả phẫu thuật. Đinh Nguyệt Hoa đang có mặt trong phòng phẫu thuật, trong đó còn có vị sư huynh kia của Đinh Nguyệt Hoa, anh ta là bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất thành phố D. Tất cả mọi người đều đang đem hết toàn lực để cứu cho được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Cho nên vào lúc này, người bên ngoài phòng phẫu thuật chỉ có thể làm một chuyện duy nhất, đó là chờ đợi.

Một giờ, hai giờ, liên tục có người băng ngang dọc trong phòng phẫu thuật để đưa huyết tương, chuyển được phẩm cấp cứu, thế nhưng đèn phía trên phòng giải phẫu vẫn cứ bật sáng, cuộc phẫu thuật vẫn cứ kéo dài.

Chờ đợi như thế này là một dày vò, tâm tình của mọi người từ lo lắng chuyển dần thành tuyệt vọng, rồi đến nhản nại, kỳ thực trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, hi vọng của bọn họ đã hết sức mịt mù.

Bốn người Bạch Thị đang hối hận, đặc biệt là Hàn Chương, anh ta đang hối hận vì đã không nghe Triển Chiêu khuyên can, cứng rắn muốn chọc vào hai kẻ nguy hiểm đó. Bao Chửng cũng đang hối hận, ông hối hận đã đáp ứng cho Triển Chiêu một mình lên chiếc thuyền kia, tuy rằng đã đoạt lại được bọn họ từ trong tay Triệu Trinh và Triệu Giác, thế nhưng đã chậm một bước. Hai anh em Đinh gia cũng đang hối hận, bọn họ hối hận vì đã để Triển Chiêu dọn ra khỏi Hầm Không, vì đã không để mắt bảo vệ cho cậu.

Tuy nhiên, hối hận thì có thể giải quyết được vấn đề gì chứ? Hối hận như vậy, một ngàn năm trước đâu phải không có, nhưng không ai có thể biết trước kết quả khi sự việc chưa phát sinh được.

Hiện tại, cả hai người kia đang cùng nằm trong phòng cấp cứu, hai bàn tay từ khi được cứu lên khỏi biển vẫn nắm chặt lấy nhau. Tay Triển Chiêu cầm lấy tay Bạch Ngọc Đường, siết thật chặt, dù mọi người có cố gắng thế nào cũng không tách ra được. Các bác sĩ đều không thể tin nổi, một người đã lâm vào tình trạng hôn mê như Triển Chiêu lại có thể có sức mạnh lớn như vậy.

Đinh Nguyệt Hoa vô cùng bình tĩnh, cô nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước mặt, toàn thân là máu, sắc mặt tái nhợt như người chết, vậy mà một giọt nước mắt cũng chưa hề rơi. Cô đứng bên cạnh sư huynh, dùng động tác chuẩn mực hỗ trợ anh ta và các bác sĩ khác hoàn thành cuộc phẫu thuật. Chỉ là, bất kể sư huynh nói gì, cô vẫn không chịu nghỉ ngơi, suốt mười mấy tiếng đồng hồ, vẫn đứng vững trong phòng phẫu thuật.

Không khí bên trong lẫn bên ngoài phòng giải phẫu hình như đều đông đặc lại, khẩn trương, lo lắng, bất an, bao phủ trong lòng của tất cả mọi người, lớn nhất vẫn là sợ hãi, là nỗi sợ hãi sẽ phải mất đi hai sinh

mạng tươi đẹp trẻ trung này.

Trong bầu không khí vô cùng lo lắng vô cùng khẩn trương như thế, có một sợi linh hồn không ai nhìn thấy được phập phều thoát ra khỏi cơ thể Bạch Ngọc Đường, thân ảnh nhạt nhòa gần như trong suốt. Hắn nổi lên bên trên Bạch Ngọc Đường đang nằm trên bàn gỗ kia, gần như sẽ lập tức bay đi mất khỏi cơ thể đó, thế nhưng một tay đã bị Triển Chiêu níu lại, không dứt ra được.

“Chiêu, Mèo con?” Cái bóng Bạch Ngọc Đường kia nhìn đến gương mặt Triển Chiêu, trong nhất thời không biết phải gọi cậu là gì mới hợp.

Mèo con? Vì sao mình muốn gọi cậu ấy là Mèo con, đó không phải là xưng hô của tên Bạch Ngọc Đường thời Đại Tống kia dành cho cậu sao? Nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên một giọng nói rõ ràng vang lên trong đầu. Một đoạn chuyện xưa, từng chút tràn vào trong đầu Bạch Ngọc Đường. Gương mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra biểu tình kinh hoàng, sau đó dần dần trở nên kích động, rồi lại trở nên bình tĩnh, thẳng đến cuối cùng, biến thành một nụ cười bình thản. Thì ra là vậy, thì ra đây không phải chỉ là một câu chuyện xưa.

“Mèo thôi!” Trong giọng Bạch Ngọc Đường mơ hồ ẩn chứa nỗi đau, tay kia xoa xoa gò má tái nhợt của Triển Chiêu, cười cười, “Đã lỗi ta xong chưa? Muốn cùng chết với ta sao? Bạch gia ta—— càng muốn người sống hơn.”

Ngay khi Bạch Ngọc Đường nói ra mấy chữ “Muốn người sống hơn”, từ trong cơ thể Triển Chiêu cũng thoát ra một luồng linh hồn nhàn nhạt, ôm lấy Bạch Ngọc Đường vẫn đang mỉm cười phía trước.

“Bạch Ngọc Đường,” ôm hắn, Triển Chiêu cắn răng, từ kẽ răng hung hăng nghiêng ra cái tên khiến y vừa yêu vừa hận kia, “Bạch Ngọc Đường cái tên điên nhà ngươi! Ngươi bỏ lại ta một lần còn chưa đủ sao, ngươi còn muốn một lần nữa sao?!”

“Chiêu?!” Dường như Bạch Ngọc Đường lại hoảng sợ nhiều hơn, “Ngươi không bị thương nặng đến vậy, vì sao cũng bị linh hồn xuất khiếu?”

“Con chuột thôi,” Triển Chiêu vẫn đang nghiêng răng, “Tốt nhất là ngươi ngay lập tức nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bằng không cho dù phải đuổi tới âm tào địa phủ, mười tám tầng địa ngục, ta cũng phải đoạt ngươi trở về nói chuyện cho rõ ràng!”

“Chuyện này a, ha ha,” Bạch Ngọc Đường ngượng ngùng cười cười, “Mèo con, ngươi —— ngươi buông ra cái đi.”

“Không thể được. Bạch Ngọc Đường, ngươi lập tức cho ta một lời giải thích, bằng không ——”

“Bằng không?” Bạch Ngọc Đường chớp mắt một cái, “Bằng không thì thế nào?”

“Bằng không,” Triển Chiêu nhàn nhạt quét mắt qua thân thể của mình và Bạch Ngọc Đường, “Bằng không ta sẽ đem hết toàn lực đẩy linh hồn ngươi trở về thân xác ngươi, còn ta sẽ đến địa phủ tìm Diêm Vương để hỏi cho rõ ràng.”

“Ngươi —— ngươi điên rồi!” Bạch Ngọc Đường lớn tiếng hô, “Mạng ngươi không nên tuyệt, phí hoài mạng sống của bản thân sẽ bị trừng phạt.”

“Mạng của ta không nên tuyệt, vậy còn ngươi thì sao? Nếu ngươi không gặp phải ta, thì làm sao sẽ ba lần bốn lượt trắng niên mất sớm?”

“Chiêu,” Bạch Ngọc Đường không biết nên khóc hay cười, hắn biết Triển Chiêu vì mình chịu khổ quá nhiều, “Chúng ta đều không đáng chết, chúng ta ở bên cạnh nhau vốn dĩ không phải nghiệt duyên.”

“Thật vậy sao?” Triển Chiêu nhìn hai cổ thân thể dường như đã không còn sinh mạng trên bàn gỗ, nhẹ nhàng hỏi, “Tất cả việc này rốt cuộc là vì cái gì? Là thiên giới đag trên cột chúng ta sao?”

“Chiêu, ta nói chuyện này, ngươi phải bảo đảm không tức giận ——” Bạch Ngọc Đường ngượng ngịu cười, “Ngươi bảo đảm mặc kệ ta làm gì cũng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

“Ta bảo đảm,” Triển Chiêu nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, “Bất quá ngươi cũng phải bảo đảm những chuyện ta hỏi ngươi, ngươi đều phải trả lời ta theo đúng sự thật, một chút cũng không cho phép giấu diếm.”

“Được, người cứ hỏi đi, ta một chữ cũng không giấu diếm người.”

“Được, Ngọc Đường, trước tiên người nói cho ta biết, bây giờ người là người nào? Là người Đại Tổng, hay người thành phố D, ta có chút không phân biệt được.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ mỉm cười, chẳng qua vẫn có hơi chột dạ.

“Ha ha, Mèo con, ta là người nào ấy hả? Cái này —— nói ra có chút không hay.”

“Ăn ngay nói thật!” Triển Chiêu bắt đầu nổi sùng, Bạch Ngọc Đường không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là nhấn nại mở miệng.

“Mèo con, những lúc gọi người là Mèo con, ta là Bạch Ngọc Đường Đại Tổng.” Bạch Ngọc Đường thấy được nét mặt Triển Chiêu hiện lên một biểu tình phức tạp, cười cười trấn an, “Nhưng mà thân thể Bạch Ngọc Đường kia thực sự đã chết. Còn linh hồn, từ xưa đến nay, con người chỉ có một linh hồn không phải sao?”

“Tức là người đang nói linh hồn của người mang theo ký ức trước đây, mang theo một ngàn năm ký ức, cho nên người vừa là Cẩm Mao Thủ Đại Tổng, vừa là Bạch Ngọc Đường bây giờ?” Triển Chiêu tỏ ra kinh ngạc, “Vậy tại sao lâu thật lâu người vẫn không có bất cứ ký ức nào về Đại Tổng hết?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Khi con người đầu thai chuyển thế, vào thân thể mới, liền không còn tất cả ký ức của kiếp trước. Ta hiện tại đang rời khỏi thân xác, chỉ còn là một linh hồn nên mới có thể nhớ lại những chuyện trước kia. Chiêu, khi nhớ tới những chuyện khi đó, ta cũng sợ hãi như người vậy.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, quả nhiên, trên khuôn mặt anh tuấn có một loại bất an không che giấu được.

“Mèo con, năm đó tuổi thọ ta chưa tận đã phải vong mạng, cho nên không thể ngay lập tức đầu thai chuyển thế, làm cô hồn dã quỷ trong một thời gian rất dài.”

“Sau khi ta chết đi, suốt một thời gian dài ta thực ra vẫn làm bạn ở bên cạnh người. Mỗi ngày thấy người vẫn tiếp tục tới lui tra án, thế nhưng chỉ có ta biết, lòng của người đã nát.”

Toàn thân Triển Chiêu run lên, Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay y.

“Mèo con, xin lỗi. Những lời này ta đã muốn nói với người từ sớm. Là ta quá tùy hứng, là ta hại hai người chúng ta.”

“Ngọc Đường ——” Triển Chiêu lắc đầu, loại cảm giác này y cũng từng trải qua, tuy nhiên hiện giờ y đã hiểu rõ, không phải ai hại ai, có rất nhiều việc là lỗi của cả hai người, không thể chỉ đổ thừa cho một phía.

“Kỳ thực ta đã sớm hối hận, ta cho rằng, Bạch Ngọc Đường xưa nay chưa từng hối hận. Ta đã cho rằng ta đến Trùng Tiêu Lâu là vì tốt cho người. Nhưng khi nhìn đến bộ dạng của người sau khi ta đã chết, ta mới biết, mình sai rồi.”

“Ngọc Đường, không cần nói nữa.” Triển Chiêu không đành lòng nhìn Bạch Ngọc Đường oán hận bản thân hân như vậy.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, yên lặng nhìn vào đôi mắt Triển Chiêu.

“Mèo con, ta muốn nói tiếp, lời này ta đã muốn nói kể từ năm đó. Thế nhưng phải mở to mắt nhìn người thống khổ như vậy, ta cứ nói, người lại không nghe được. Thực sự ngày đó người đến trước mộ phần ta uống rượu, những lời khi đó ta đều nghe thấy. Khi các ca ca dùng những lời ác nghiệt mắng chửi người, ta quả thật như lại chết đi một lần nữa.” Trong thanh âm của Bạch Ngọc Đường, ẩn chứa nỗi bi thương mà dùng cách nào cũng không thể che giấu nổi.

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu ôm chầm lấy hắn, “Ngọc Đường, ta không trách người, cũng không trách các ca ca người. Lỗi của bọn họ tuy rằng khó nghe nhưng cũng đều là vì người.”

“Bọn họ vì ta, vậy ai có thể vì người đây?” Bạch Ngọc Đường dịu dàng ôm Triển Chiêu, thế nhưng sự kích động trong giọng nói vẫn không thể che giấu được, “Người nói người sẽ sống thật tốt, nhưng ta biết rõ, sống ở thế giới lạnh lẽo đó, đối với người mà nói là một loại dày vò. Cho nên khi Nhị ca nguyên rủa người biến

mất khỏi thế giới đó, lạ lùng là ta cũng có cùng ý nghĩ với huynh ấy. Vì sao người không biến mất đi? Ta cũng không đành lòng nhìn người tiếp tục cô độc ở nơi lạnh giá như vậy, sống thêm vài mươi năm.”

“Nhưng mà, làm sao ta tới được đây chứ?” Triển Chiêu nhẹ nhàng hỏi.

“Mèo con, ta cũng không biết.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Ta chỉ biết là khi đó, ta và bốn vị ca ca. Người chết, người sống, tuy rằng nguyên nhân bất đồng, nhưng chúng ta đều mong rằng người rời khỏi nơi đó.”

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hình như khi đó tự ta cũng tìm cách bỏ đi, lúc đó ta đã nghĩ, thế giới không có người, Triển Chiêu không muốn lưu lại nữa.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười.

“Có thể là sự áy náy của ta, nguyện vọng của người, cộng với oán hận của các huynh ấy, ba cỗ năng lực này cùng hợp lại, đưa người đến một ngàn năm sau. Hoặc không chừng là do phong thủy của Hãm Không Đảo tốt đó.”

“Con chuột ngọc,” Triển Chiêu nhướng mày, “Ta đây vừa tiêu biến, người lại tịch mịch một ngàn năm, còn nói phong thủy tốt cái gì nữa?”

“Ngũ gia ta chẳng quan tâm, đây vừa xóa bớt cho người mấy chục năm cô đơn, một chuyện đáng giá như vậy, sao còn không gọi là phong thủy tốt chứ?”

Khóe môi xinh đẹp của Bạch Ngọc Đường nhẹ cong lên, mắt phượng hơi híp, thần tình này chính là thần tình của Cẩm Mao Thủ, là sự kiêu căng nghịch thiên, như thể ngàn vạn phiền phức cũng không sợ, như thể không ai có thể khiến hắn hối hận hay tuyệt vọng.

“Người!” Lòng ngực Triển Chiêu đau nhói, “Con chuột ngọc, thực sự chỉ là một con chuột ngọc.”

“Ha ha, con chuột ngọc với con mèo ngọc người đây đây đưa không rõ, không phải là rất xứng đôi sao?”

Trong một thoáng, cả hai người đều không nói năng gì, không biết qua bao lâu, Triển Chiêu hỏi: “Ngọc Đường, một ngàn năm này người trải qua như thế nào? Có thể nói cho ta biết không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng cười.

“Mèo con, ta rất muốn nói với người, tuy nhiên ta thực sự không biết.”

“Tức là sao?” Triển Chiêu mở to đôi mắt nhìn hắn.

“Ta chỉ có thể nhớ những chuyện có liên quan đến người.”

“Đây ——”

“Đây không phải quá tốt sao? Một ngàn năm không có người đó, nhớ mà làm gì?”

“Người thật là ——” Triển Chiêu nhìn biểu tình không sao cả trên mặt hắn, không nhịn được lắc đầu.

“Con chuột ngọc, đúng không nào?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhếch đôi môi mỏng, “Người cứ nói những lời này nữa tai ta cũng sẽ đóng kén lên mất.”

Triển Chiêu nhìn hắn, bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Ngọc Đường, hôm nay chúng ta sẽ thế nào đây? Sẽ sống, hay lại chết nữa?”

“Mèo con, ta cũng không biết, bất quá ta biết chúng ta sẽ ở bên nhau, mỗi lời ta nói người đều có thể nghe thấy, thật tốt.”

Đúng vậy, thật tốt.

Tay, nắm chặt lấy nhau, ánh mắt của hai người nhìn vào nhau, cứ nhìn mãi như vậy, như thể đã nhìn suốt một ngàn năm. Hay là cứ vậy là đủ rồi, không còn kiếp này kiếp trước, chỉ cần tâm ở cùng một chốn, dù là nơi nào cũng không phải viễn phương.

44. Chương 44: Vĩ Thanh · Hôn Lễ

Năm nay là năm thứ ba Triển Chiêu đến thế kỷ 21. Trải qua cuộc khảo nghiệm sinh tử một năm trước, cậu và Bạch Ngọc Đường đều đang còn sống. Ngay cả vị Nhạc sư huynh của Đinh Nguyệt Hoa, bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất thành phố D cũng phải nói, đây thực sự là một kỳ tích.

Mà một kỳ tích khác chỉ có hai người bọn họ biết chính là hai linh hồn khi trở về thân xác, đều đang mang theo ký ức ban đầu của chính bản thân họ. Nói cách khác, chuyện tình Đại Tổng đối với Bạch Ngọc Đường hiện nay, không còn là một câu chuyện kể nữa, hắn có thể dùng toàn bộ những gì đã trải qua để cảm nhận nỗi cô đơn của Triển Chiêu. Những điều này là vì sao? Giống như việc vì sao Triển Chiêu lại đến một ngàn năm sau là một câu đố lớn, nhưng lại không có ai đáp. Ít nhất nhìn vào hiện tại, bọn họ tương đối hài lòng với tình trạng này.

“Bạch Ngọc Đường, lật lọng, nói không giữ lời, cậu có còn là đàn ông không vậy?!”

Giọng nữ ôn nhu hướng về điện thoại rỗng to hơn, thực sự là khiến người ta cảm thấy không hài hòa, huống chi cái cô gái đang quát thét này còn mặc trên người lễ phục cô dâu.

Toàn bộ thành phố D, có thể trong ngày kết hôn cãi nhau với Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có một người phụ nữ duy nhất, chính là Đinh Nguyệt Hoa. Không sai, hôm nay chính là ngày đại hỉ của Đinh Nguyệt Hoa. Mà vị tân lang kia chính là người được Bạch Ngọc Đường gọi là người có tinh thần hi sinh lớn nhất đất nước Trung Quốc này, ân nhân cứu mạng của chính hắn và Triển Chiêu – Nhạc sư huynh của Đinh Nguyệt Hoa.

Nhưng ngày hôm nay, Đinh Nguyệt Hoa vô cùng mất hứng, ngày vui của cô, phù rể lại bị người lừa cướp đi mất. Có lá gan lớn cỡ đó, dám vào thời điểm trước khi hôn lễ mở màn bắt cóc mất phù rể của Đinh đại

tiểu thư, toàn bộ thành phố D, sợ rằng chỉ có mình mình Bạch Ngọc Đường đi.

Kỳ thực Bạch Ngọc Đường cũng chẳng có hứng thú phá hoại hôn lễ của Đinh Nguyệt Hoa đâu, chỉ là hắn cực kỳ không thích dáng vẻ Triển Chiêu đứng bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười.

Kể từ lần tìm được đường sống trong chỗ chết kia, Bạch Ngọc Đường khôi phục lại phần lớn ký ức thời Đại Tổng, hắn nhớ rất rõ ý nghĩa của những người nhà họ Đinh đối với Triển Chiêu. Cho nên, hắn càng hiểu hơn vì sao từ nhỏ hắn cùng Đinh Nguyệt Hoa đã không thể vừa mắt nhau. Tuy rằng Đinh Nguyệt Hoa kết hôn, Bạch Ngọc Đường vô cùng hài lòng, chỉ là muốn chiếm lấy Mèo con của hắn để làm phù rể cho Đinh đại tiểu thư à, không biết xấu hổ, Bạch gia không đồng ý.

Thế nhưng Triển Chiêu sẽ không nhần tâm khiến Đinh Nguyệt Hoa thất vọng, Bạch Ngọc Đường lại không đành lòng nhìn Triển Chiêu buồn bực, cho nên lại xung phong nhận việc thay Đinh Nguyệt Hoa thông báo cho Triển Chiêu biết chuyện cô nhờ làm phù rể. Tuy nhiên căn bản hắn cũng không hề nói Triển Chiêu biết chuyện này, mà đi tìm người khác đến thế chỗ Triển Chiêu. Về phần cái người thế chỗ đáng thương kia sao

“Tiểu Bạch, nhất định phải như vậy à?” Gương mặt lạnh như băng, biểu tình trên mặt lại là dở khóc dở cười.

“Ha ha, nhị ca, là chính anh nói còn gì, chỉ cần Triển Chiêu tha thứ cho anh, anh sẽ đáp ứng cậu ấy bất cứ chuyện gì. Sao hả, có một chuyện nhỏ như vậy cũng không giúp được?”

Bạch Ngọc Đường cười đến giảo hoạt, Hàn Chương âm thầm nghiêng rằng, dùng cái lỗ tai nghe cũng biết đây tuyệt đối không thể nào là chủ ý của Triển Chiêu, nhất định đây là trò của thằng nhóc Tiểu Bạch thối này.

“Ha ha, nhị ca, hôn lễ cũng sắp bắt đầu, nếu anh muốn hủy hẹn với Đinh nha đầu kia, tự anh suy nghĩ về hậu quả một chút đi.”

Hàn Chương nhướng mày, Tiểu Bạch nói không sai, nếu cái con bé họ Đinh kia nếu đã nổi đóa, trên cơ bản so với chuyện phù rể này còn kinh khủng hơn nhiều.

“Thằng nhóc này ——” Hàn Chương bất đắc dĩ đưa mắt liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu còn chưa nói cho anh biết chừng nào cậu mới quay trở về thành phố D đây? Cứ ở bên ngoài bay nhảy mãi cũng không phải cách giải quyết a.”

“Ha ha, nhị ca, có Triển Chiêu bên cạnh em, lại bay khắp nơi một trận cũng chẳng sao. Dù sao đi nữa Bạch thị là kinh doanh ngoài nước, em ở ngoại quốc khảo sát thị trường cho mấy anh không được sao?”

Hàn Chương trợn mắt một cái, ai mà không hiểu thằng nhóc này hay lấy việc công làm việc tư, cùng Triển Chiêu du lịch thế giới còn muốn dùng danh nghĩa vì công ty khảo sát thị trường. Thằng nhóc Triển Chiêu kia cũng bị nó làm hư luôn, cứ điên chung với nó như thế. Hàn Chương lúc này thật đúng là vô cùng hoài niệm Triển Chiêu một năm trước, ít nhất còn quan tâm với công việc của công ty hơn Tiểu Bạch. Nhưng

bây giờ thì, ai, cậu ta còn hận không thể phá bằng Tiểu Bạch, cứ như xưa nay chưa từng chơi đùa vậy, đi đâu cũng đều nhiệt tình hết sức.

“Tiểu Bạch, cũng không phải nhị ca lắm miệng, các cậu chơi thì chơi, nhưng ngàn vạn lần đừng chạy qua nước Mỹ. Gặp lại hai chú cháu nhà kia thì sao.” Nhớ tới chuyện một năm trước, trong lòng Hàn Chương vẫn vô cùng khổ sở và lo sợ.

“Sợ bọn họ?!” Đôi môi đẹp của hắn hơi cong lên, “Bọn họ có lợi hại hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là kẻ trộm. Một kẻ không dám đặt cược, đáng sợ chỗ nào. Vốn dĩ không phải em xem thường bọn họ, với bản lĩnh của họ, căn bản không phải đối thủ của Bạch gia và Triển Chiêu.”

“Tiểu Bạch,” Hàn Chương nhướng mày, “Tại sao từ sau khi xảy ra chuyện đến nay, tính tình của cậu lại trở nên lớn như vậy, kiểu như không sợ trời không sợ đất ấy, cậu cứ thế bọn anh làm sao yên tâm để các cậu bay nhảy bên ngoài được?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm không ổn, lập tức cười cười.

“Nhị ca, anh không cần lo lắng. Trước đây một con dao găm của Triển Chiêu cũng khiến Triệu Trinh bị thương không nhẹ, hắn phải học được một bài học rồi. Cho dù bọn họ là xã hội đen, nhưng cũng là người làm ăn, sao có thể làm chuyện bất lợi cho bản thân được? Cho dù bọn họ trước đây không có điểm yếu, nhưng một phát súng Triệu Trinh bắn Triển Chiêu, cộng với một phát của Triệu Giác tặng em, bọn họ đều đã động tới pháp luật của Trung Quốc, không dám lộ diện ở Trung Quốc nữa. Yên tâm, bọn em sẽ không chủ động trêu chọc họ.”

Không đợi Hàn Chương trả lời, phía sau vang đến một tiếng gọi lớn.

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu nét mặt tươi cười, ôn hòa nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chào nhị ca.”

“Ừ, chào.”

Hàn Chương vẫn còn có chút ngại ngùng khi đối mặt với Triển Chiêu, tuy rằng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cho tới giờ cũng chưa từng trách cứ anh, nhưng muốn mình có thái độ như hồi ban đầu, vẫn còn có chút thẹn thùng.

“Hai đứa nói chuyện đi, anh đi tìm Nguyệt Hoa và tiểu Nhạc.” Hàn Chương cười cười, rời khỏi hai người kia.

“Lúc nhị ca gặp tôi vẫn không được tự nhiên đi.” Triển Chiêu nhìn bóng lưng Hàn Chương, nhẹ nhàng nói.

“Mèo con,” Bạch Ngọc Đường nhướng mày, hơi kéo tay Triển Chiêu, khiến cậu chuyển lực chú ý về phía mình, “Em đừng suy nghĩ nhiều, cho nhị ca chút thời gian, anh sẽ hiểu rõ thôi.”

“Ừ,” Triển Chiêu cười cười, “Ngọc Đường, tôi không sao.”

“Hai người vừa nãy đang nói gì?” Triển Chiêu cười hỏi.

“À,” Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt phượng, “Ha ha, bọn tôi đang nói chuyện nhị ca làm phù rể đó.”

“Ừ phải,” Triển Chiêu hơi nghiêng về phía Hàn Chương nhìn một cái, “Lúc vừa tới có gặp Nguyệt Hoa, anh không cho tôi qua gặp. Nhưng hình như cô ấy bực bội, ở bên đó ồn ào chuyện phù rể gì đó. Sao vậy, nhị ca chọc Nguyệt Hoa tức giận à?”

“Ha ha,” Bạch Ngọc Đường ngượng ngùng nói, “Không có, là con bé ấy ưu sầu ngày cưới, tìm người trút giận, cho nên tôi mới không cho em qua, đỡ phải làm pháo hôi.”

“Ưu sầu ngày cưới?” Triển Chiêu nhú mày, cậu vẫn không rõ hết từ ngữ hiện đại.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, mỉm cười nói: “Chiêu, chúng ta tham gia hôn lễ này xong, đi đâu chơi tiếp?”

“Ngọc Đường,” Triển Chiêu bất đắc dĩ cười cười, “Chơi cả nửa năm rồi, có phải chúng ta nên nghỉ lại xem sau này làm gì.”

“Chiêu, chúng ta vất vả biết bao nhiêu mới có cơ hội ở bên nhau, nửa năm làm sao đủ, ít nhất cũng phải được một năm.”

Bạch Ngọc Đường đá chân mày một cái, chê cười, nhanh vậy đưa em về thành phố D, em còn không bị Bao đại nhân và cái tên nhóc Công Tôn kia lừa gạt lôi đến cục cảnh sát mới là lạ, Bạch gia mới không có dằn như vậy.

Bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhẹ nhàng cong môi, đáng vẻ tươi cười đầy cứng chiều.

“Được rồi, vẫn là câu nói đó, anh đi đến đâu, tôi liền theo đó.”

“Ừ, Mèo con, đi với anh không buồn đâu.” Bên mép Bạch Ngọc Đường lộ ra một tia cười giảo hoạt, Triển Chiêu hoàn toàn không để ý.

“Này, hai người các cậu! Còn chờ gì nữa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Tối liền!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, mỉm cười nói, “Mèo con, chúng ta đi thôi. Nếu đến muộn Nguyệt Hoa sẽ giết tôi mất.”

“Ngọc Đường,” Triễn Chiêu nhăn mặt, “Ngày đại hỉ của Nguyệt Hoa, mấy chuyện phóng hỏa giết người này đừng nói lung tung.”

“Tuân lệnh, Triễn đại nhân.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Chờ ngày đại hỉ của chúng ta, tôi bảo đảm một câu không cát lợi cũng không nói.”

“Con chuột thối, anh còn ăn nói bậy bạ gì vậy.” Gương mặt anh tuấn của Triễn Chiêu thoáng chốc đỏ lên, cắn răng.

“Mèo con, em đừng bực a.” Bạch Ngọc Đường nhìn thần sắc bất thiện của Triễn Chiêu, vội vàng nói, “Em không thích, tôi không nói là được. Bất quá, ha ha, Bạch gia muốn cùng em lo liệu việc vui, thì nhất định sẽ có biện pháp làm được.”

Nhìn vẻ tươi cười mười phần bỉ ổi của hắn, Triễn Chiêu lắc đầu, chuột bạch chính là chuột bạch, muốn hắn dàng hoàng thật vô vọng mà.

Nụ cười bình thản nhẹ nhàng xuất hiện trên môi Triễn Chiêu, khuôn mặt bình tĩnh ôn nhu khiến Bạch Ngọc Đường nhất thời hoảng hốt. Mấy ngày nay, Bạch Ngọc Đường luôn luôn cảm thấy mơ hồ giữa không gian và thời gian, không rõ rốt cuộc bọn họ liệu có phải đang ở thế kỷ hai mươi mốt. Chẳng qua hắn biết, tuy rằng Triễn Chiêu không nói ra, nhưng chắc chắn cậu có tâm sự.

“Mèo con, nói nghiêm túc, có phải em vẫn không cách nào quên được số mệnh hay không?”

Triễn Chiêu lại lắc đầu, bình thản đáp: “Kiếp trước kiếp này, sinh sinh tử tử, thực sự vốn không có gì, nguyên lai là do Triễn Chiêu nhìn không ra.”

“Mèo con,” Bạch Ngọc Đường đưa hai tay nắm lấy tay Triễn Chiêu, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt cậu, trịnh trọng nói, “Có nhìn ra hay không cũng không sao cả, tôi bồi em xem đến cùng.”

Trong lễ đường vang lên nhạc khúc hôn lễ, hoa tươi và những nụ cười chúc phúc cho tất cả những đôi tình nhân bình thường hoặc không bình thường trên đời đã có được nhau, đương nhiên cũng bao gồm cả một đôi bên ngoài lễ đường.

Không nhớ về quá khứ, cũng không cần nghĩ đến tương lai. Rất nhiều câu chuyện, quan trọng nhất không phải là kết quả cuối cùng.

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-phuong>